ELIZABETH HOYT
O pasiune imposibilă

Scandalous Desires by Elizabeth Hoyt

Scandalous Desires Elizabeth Hoyt Copyright © 2011 Nancy M. Finney
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O pasiune imposibilă Elizabeth Hoyt Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea, Diana Calangea
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
O pasiune imposibilă / Elizabeth Hoyt. Trad.: Graal Soft.
Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-711-5
I. Soft, Graal (trad.)
Traducere din limba engleză Monica Furnaris

Pentru fiica mea, Honor, care a vrut să scriu o carte fie despre un travestit, fie despre o criminală psihopată. Ei bine, asta n-o să se întâmple, dar această carte îţi este oricum dedicată. Te iubesc!

Capitolul 1

A fost odată un rege care domnea peste un mic regat la malul mării. Nu a avut niciun fiu, dar a avut trei nepoţi, iar cel mai tânăr dintre ei era Clever John.

din *Clever John*

Londra, Anglia
Aprilie 1738

Lupii, după cum bine ştia Silence Hollingbrook, sunt sălbăticiuni nemiloase, fără prea multă onoare. În cazul în care ai de-a face cu un lup deghizat ingenios în formă umană, ai face bine să nu-ţi arăţi frica. Mai degrabă îţi îndrepţi umerii, ridici capul şi ţintuieşti fiara cu o privire sfidătoare.

Cel puţin asta-şi spunea Silence în timp ce se uita la Mickey O'Connor Cuceritorul, cel mai renumit hoţ de docuri de pe Tamisa. În timp ce-l privea, domnul O'Connor făcu ceva mult mai îngrijorător decât un lup adevărat. Îi zâmbi. Silence înghiţi în sec.

Mickey O'Connor, ca un rege al piraţilor ce era, stătea tolănit pe un tron aurit, acoperit cu catifea roşie, într-un capăt al camerei pompoase. Pereţii erau căptuşiţi cu foiţă de aur, marmura de diferite culori forma un fabulos mozaic pe podea, iar de jur împrejur, una peste alta, se înălţau prăzile: cufere pline ochi cu blănuri şi mătăsuri, lăzi cu ceai şi condimente şi comori din toate colţurile pământului, toate furate de pe navele comerciale care acostaseră în docurile Londrei. Silence stătea în mijlocul acestei opulenţe ilegale ca în faţa unui tribunal. Din nou.

În timp ce o examina, domnul O'Connor luă, cu degetele sale lungi, pline de inele, o bomboană de pe o

tavă ţinută de un băieţel.

Colţul gurii sale mari şi senzuale se ridică în semn de amuzament.

— E întotdeauna o plăcere să-ţi văd ochii ăştia căprui scăpărători, doamnă Hollingbrook, da' chiar sunt curios ce te-aduce la mine în această după-amiază frumoasă.

Cuvintele lui batjocoritoare o ambiţionară pe Silence.

— Ştii foarte bine de ce sunt aici, domnule O'Connor.

— Da, chiar ştiu? replică el şi ridică din sprâncenele negre, elegant arcuite.

Lângă ea, Harry, unul dintre oamenii lui Mickey O'Connor, care o escortase în sala tronului, îşi muta nervos greutatea de pe un picior pe altul. Harry era un bărbat masiv, cu o faţă boţită, un bărbat a cărui înfăţişare vădea viaţa dură pe care o dusese – era totuşi vizibil intimidat de Mickey O'Connor.

— Uşurel, îi şopti el în barbă. Nu vreau să se enerveze.

Domnul O'Connor îşi aruncă bomboana în gură şi o savură, închizând pentru un moment ochii de plăcere. Era un bărbat frumos, iar Silence era conştientă de asta, chiar dacă îl considera respingător. Avea gene groase şi negre, conturându-i ochii negri strălucitori, tenul măsliniu, iar când zâmbea, ei bine... Gropiţele din obraji îi dădeau în acelaşi timp un aer diavolesc şi o inocenţă de copil. Dacă un maestru renascentist ar fi vrut să surprindă într-o pictură natura seducătoare a Diavolului, atunci l-ar fi pictat pe Mickey O'Connor Cuceritorul.

Silence trase aer în piept. Domnul O'Connor ar putea fi chiar şi Diavolul însuşi, dar l-a mai înfruntat o dată şi i-a supravieţuit, deşi n-a scăpat cu totul

nevătămată.

— Am venit după Mary Darling.

Piratul îşi deschise ochii alene, în timp ce-şi savura fără grabă bomboana.

— După cine?

Asta depăşea orice limită. Silence simţi cum îi urcă sângele în obraji, se smuci din strânsoarea lui Harry şi înaintă hotărâtă până în faţa podiumului pe care era aşezat acel tron ridicol.

— Ştii foarte bine pentru *cine!* Mary Darling, copila nevinovată de care am grijă de mai bine de un an. Mary Darling, care nu mă ştie decât pe mine de mamă. Mary Darling, pe care ai luat-o de la orfelinatul în care trăim amândouă. Dă-mi-o înapoi *numaidecât!*

Era atât de mânioasă, încât rămase fără suflu după acea tiradă şi se trezi împungând cu degetul aerul, foarte aproape de faţa domnului O'Connor. Pentru o clipă, Silence încremeni, cu degetul la doar câţiva centimetri de nasul lui. Toată lumea din încăpere părea să-şi ţină răsuflarea. Zâmbetul lui Mickey O'Connor dispăruse, şi, fără acea expresie care să-i mai lumineze faţa, părea de-a dreptul înfricoşător.

Silence îşi coborî mâna. Piratul se îndreptă încet în scaun, membrele lui lungi întinzându-se cu mişcări graţioase, ca de felină. Se ridică, iar cizmele negre, lustruite, duduiră pe podea, apoi el coborî de pe podium.

Silence ar fi putut face un pas în spate, dar ar fi arătat astfel că îi era teamă. În plus, avea impresia că prinsese rădăcini acolo. Mirosul de lămâi şi de tămâie plutea în aer. În vanitatea lui, Mickey O'Connor îşi ţinea descheiată cămaşa cu extravagant de multe volănaşe, lăsând să i se vadă pieptul *dezgolit* neted şi bronzat, cu care aproape îi atinse nasul lui Silence atunci când se apropie de ea. Aceasta îşi ridică sfidătoare capul şi-l

privi drept în ochi.

Domnul O’Connor se aplecă şi, atingându-i uşor urechea cu buzele, murmură:

— Păi, de ce n-ai spus atât de la-nceput, drăguţo?

Şi, în timp ce ea rămase cu gura căscată, el se îndreptă, păstrându-şi privirea fixată asupra ei, şi pocni din degete. Se deschise o uşă, iar Silence îşi regăsi în sfârşit puterea de a-şi desprinde privirea din ochii aceia negri, de nepătruns. Apoi uită complet de Mickey O’Connor. O slujnică intră, purtând în braţe cea mai dulce şi mai minunată fiinţă de pe faţa pământului.

— Mamu! ţipă Mary Darling şi începu să se zvârcolească în braţele slujnicei. Mamu, mamu, mamu! *Sus!*

Silence se grăbi să prindă copila înainte ca aceasta să reuşească să se elibereze din braţele fetei.

— Gata, gata, iubirea mea! murmură ea, în timp ce Mary Darling o prinse de gât şi o strânse tare, cu mânuţele ei moi şi durdulii.

Silence inhală cu nesaţ mirosul de lapte şi de piele de bebeluş, iar ochii i se umplură de lacrimi. Când descoperise că Mary Darling dispăruse şi se temuse că nu avea să o mai vadă vreodată, îşi simţise inima ofilită şi împietrită.

— Mamu! suspină Mary Darling şi îşi desfăcu din jurul gâtului femeii pentru a o mângâia pe obraji.

Silence îşi trecu mâna prin buclele negre ale fetiţei, atingând-o, strângând-o, asigurându-se că nu păţise nimic de când nu o mai văzuse, cu o jumătate de zi în urmă. Ultimele şase ore fuseseră cele mai îngrozitoare din viaţa ei, şi nu şi-ar fi dorit să mai treacă vreodată prin aşa ceva.

— Hmm! se auzi o voce de bărbat, şi Silence îşi aminti brusc unde se afla.

O strânse pe Mary Darling la piept şi se întoarse

spre pirat.

— Mulţumesc! Foarte… foarte amabil din partea dumitale că mi-ai înapoiat-o. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, spuse Silence. Făcu un pas înapoi, temându-se să-şi desprindă privirea de Mickey O’Connor. Acum voi pleca…

— Da’ bineînţeles, dulceaţă, cum doreşti. Însă cre’ că micuţa rămâne la mine.

— N-ai niciun drept! spuse Silence, încremenind.

Piratul îşi ridică sprânceana neagră ca smoala şi se întinse să atingă buclele negre ale lui Mary Darling. Mâna lui bronzată părea enormă faţă de căpşorul ei.

— N-am? E copilul meu!

— Rău! făcu Mary Darling încruntându-se la Mickey O’Connor, ochişorii ei privind în ochii lui, la fel de negri. Buclele fetiţei îi încadrau faţa, care părea o variantă miniaturală şi feminină a lui O’Connor. Asemănarea era, într-adevăr, covârşitoare.

Silence înghiţi în sec. Mary Darling fusese abandonată la uşa ei în urmă cu aproape un an. Atunci crezuse că fetiţa fusese lăsată acolo pentru că fratele său, Winter, conducea Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi. Acum se întreba dacă nu cumva existase un motiv mai diabolic. Teama că urma s-o piardă pe Mary Darling definitiv o făcu s-o strângă şi mai tare pe copilă.

— Ai abandonat-o la uşa mea… făcu ea o încercare.

— Am lăsat-o cu tine pentru siguranţa ei, spuse el mândru, privind-o cu un amuzament ironic.

— De ce? şopti ea. De ce eu?

— De-aia, spuse şi-şi luă mâna de pe Mary Darling. Erai… *eşti…* cea mai pură fiinţă dintre toate, dulceaţă.

Silence se încruntă, confuză. N-avea nicio logică

şi, în plus, se îndepărtaseră de la subiect.

— Tu n-o iubeşti!

— Nu. Da’ cred că nu contează, fiindcă o iubeşti tu.

— Lasă-mă să plec cu ea! se rugă Silence cu vocea gâtuită.

— Nu.

— Jos! spuse Mary Darling şi se smuci din nou, schimbându-şi dintr-odată dispoziţia, după cum le stă în obicei micuţilor.

Silence o lăsă din braţe, urmărind-o cum se sprijinea cu atenţie de unul dintre cuferele imense. Părea aşa micuţă! Atât de scumpă!

— De ce faci asta? Nu mi-ai făcut destule până acum?

— O, nu, nici pe departe, drăguţă.

Silence mai mult simţi decât îi văzu mâna lui Mickey O’Connor îndreptându-se spre ea. Poate voia să-i mângâie părul, aşa cum făcuse cu Mary Darling. Îşi feri capul, iar el îşi lăsă mâna în jos.

— Ce-ai de gând? întrebă Silence încrucişându-şi braţele şi întorcându-se spre el, fără să o piardă însă din priviri pe Mary Darling.

El ridică din umeri, iar cămaşa îi alunecă, lăsând la vedere un umăr musculos.

— Fi’n’că sunt cine sunt, mă tem că am ceva duşmani josnici şi ticăloşi, care n-o să se dea-napoi de la crime. N-o să fie impresionaţi nici de inocenţa, nici de vârsta fragedă a cuiva.

— De ce s-o iei de lângă mine? Până acum nu aveai aceşti duşmani?

— Ba cum nu! spuse el şi zâmbi, dar de data aceasta amar. Da’ au devenit mai… a… insistenţi în ultima lună, dacă-nţelegi. E doar o chestie de-afaceri, pe care sper s-o aranjez în curând. Între timp,

duşmanii mei tre’ să…

Silence se cutremură. O privea în continuare pe Mary Darling, care apucase o blană şi o trăsese pe jumătate afară din cufăr.

— Blestematule! Cum ai putut s-o pui în pericol?

— N-am pus-o, spuse, fără urmă de conştiinţă, ţi-am dat-o ţie, nu-i aşa?

— Şi a fost în siguranţă cu mine, spuse ea disperată. Ce s-a schimbat?

— Au descoperit unde staţi.

Silence îşi îndreptă privirea spre el şi fu tulburată să-l vadă la doar un pas de ea. Încăperea era mare şi, în afară de Harry şi de băiatul cu bomboanele, o bandă de piraţi stătea în jurul tronului lui O’Connor. Oare se temea că aceştia ar putea trage cu urechea?

— Lasă-mă s-o păstrez, şopti Silence. Nu te cunoaşte, nu te iubeşte. Dacă există, într-adevăr, un pericol, trimite oameni s-o păzească unde locuim, dar las-o să stea acolo. Dacă mai ai vreo urmă de decenţă în tine, las-o să vină cu mine.

— Ah, iubire! Mickey O’Connor îşi înclină capul, lăsând şuviţele lungi de păr, negre ca abanosul, să-i alunece peste umerii largi. N-ai înţeles pân-acuma că numa’ decent nu m-ar putea numi cineva? Nu, fătuca rămâne cu mine şi cu oamenii mei, aici unde pot s-o supraveghez zi şi noapte, până închei treb’şoara asta sâcâitoare.

— Dar ea crede că sunt mama ei! şuieră Silence. Cum poţi să ne desparţi când…

— Păi cine-a zis vreo vorb’şoară de separare? replică O’Connor prefăcându-se surprins. Iubire, eu am zis că fata trebuie să rămână cu mine, n-am zis că nu poţi sta şi tu.

Silence inspiră adânc, dar nu reuşi să dea aerul afară fără să se înece.

— Vrei să *locuiesc cu tine?*

O’Connor îi aruncă un rânjet ca unui căţel care reuşise să înveţe în cele din urmă un truc.

— Îhî, cam asta-i chestia, dulceaţă.

— Nu pot să stau cu tine! şuieră furioasă Silence. Toată lumea ar crede că…

— Ce?

O’Connor se prefăcu a nu pricepe, ridicând dintr-o sprânceană şi aruncând scântei din ochii săi negri.

— Că sunt târfa ta!

— Oh, şi nu putem permite una ca asta, nu-i aşa? ţâţâi el. Ce-o să s-aleagă de reputaţia ta nepătată şi toate cele?

Fără să-şi dea seama, Silence se trezi cu mâna ridicată şi degetele strânse în pumn. Îşi dorea să-i tragă una, să-i şteargă rânjetul de pe faţă. Îşi dorea din tot sufletul. Doar că el nu mai zâmbea. O privea concentrat, fără nicio expresie pe chip, ca un lup aşteptând ca iepurele să iasă din ascunziş. Tremurând toată, ea îşi coborî mâna. Cu o expresie de dezamăgire, O’Connor ridică din umeri.

— Mă rog, şi pentru mine ar fi ceva bătaie de cap să te ştiu sub acoperişul meu. Cred c-ai luat cea mai bună decizie.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă leneş spre tron. Pusese capăt discuţiei, se pare. N-o mai găsea suficient de interesantă cât să se mai joace cu ea. În acel moment, cu furie, durere şi, da!, cu dragoste, amestecându-se toate înăuntrul ei, Silence se hotărî.

— Domnule O’Connor!

El se opri, cu spatele la ea într-un gest lipsit de politeţe, şi îi răspunse cu voce răguşită:

— Da?

— Rămân.

Ah, victoria îi păru al naibii de minunată. Mick

zâmbi, tot cu spatele la văduvă.

Silence era atât de furioasă şi de tulburată, cu penele pălăriei în dezordine, încât probabil nici nu bănuia capcana ce i se întinsese. Şi totuşi, cât de uşor îi fusese să o aducă de bunăvoie în palatul lui, doar răpind copila.

— O să rămâi? Adică o să stai la mine, asta zici, doamnă Hollingbrook? se prefăcu el surprins, întorcându-se spre ea.

Îşi ridicase bărbia ascuţită, sfidându-l şi provocându-l în propriul lui palat, sărmana prostuţă. Era o creatură stranie această Silence Hollingbrook – drăguţă, fireşte, altfel nici nu s-ar mai fi uitat la ea –, dar nu genul lui. Chiar deloc. Nu-şi etala farmecele, nu încerca să ademenească bărbaţii cu sânii revărsaţi din corsaje decoltate sau cu gesturi necuviincioase. De fapt, nu încerca să atragă deloc. Îşi ţinea feminitatea ferecată, ceea ce, una peste alta, îl cam enerva. Îl enerva şi-l aţâţa în acelaşi timp – îl făcea să-şi dorească să găsească cheia potrivită, la drept vorbind.

Avea rochia stropită cu noroi, şalul şi pălăria erau ponosite şi zdrenţuite şi, cu toate astea, ochii ei îl priveau sfidător. Ah, şi ce ochi avea! Mari, de o culoare incredibilă, maro-auriu amestecat cu verde şi cu o tentă de albastru-cenuşiu. Chipul ei ar fi putu bântui visele unui bărbat, făcându-l să se trezească în toiul nopţii năduşit şi singur, cu mădularul întărit de dorinţă.

Îl făcea să-şi amintească de poveştile fantomatice pe care mama lui obişnuia să i le spună când era doar un copilandru care plângea de foame sau din cauza usturimii rănilor de bici de pe spate. Poveşti cu femei îndurerate, căutându-şi în noapte iubirile pierdute. Poate că poveştile erau frumoase, dar stomacul tot îl durea de foame şi spatele tot îl ustura când se trezea dimineaţa.

— Da, răspunse doamna Hollingbrook mândră. O să locuiesc în acest… acest *loc.* Doar ca să am grijă de Mary Darling, ăsta-i singurul motiv.

Îi venea greu să nu zâmbească auzind-o vorbind, dar Mickey se abţinu, arborând o solemnitate ca de judecător.

— Pentru ce altceva te-ai mai putea gândi să rămâi?

Obrajii ei palizi se îmbujorară brusc, iar ochii ei scăpărară. El simţi cum penisul îi pulsă brusc.

— Pentru nimic!

— Eşti chiar atât de sigură, doamnă Hollingbrook? întrebă şi făcu un pas către ea, testând-o, ca nu cumva s-o ia la sănătoasa, pentru că, în ciuda plăcerii lui de a se juca aşa cu ea, şederea ei acolo era totuşi o chestiune serioasă. Viaţa ei ar fi putut depinde de asta. Dar văduvioara lui stătea locului. N-avea de gând să fugă.

— Sunt foarte sigură, domnule O’Connor…

— Da’, te rog, spune-mi Mickey.

— *Domnule* O’Connor! accentuă Silence, mijindu-şi ochii. În ciuda a ceea ce or crede toţi cei din St. Giles, noi doi ştim că sunt o femeie onorabilă, şi-ţi voi fi recunoscătoare dac-ai ţine minte asta.

Era curajoasă această Silence Hollingbrook, cu bărbia ei ascuţită, cu privirea neclintită şi cu buzele palide, tremurânde. Oricine altcineva ar fi simţit o urmă de vinovăţie, o umbră de remuşcare pentru felul în care îi terfelise inocenţa şi i-o distrusese ca pe un porţelan fin. Oricine altcineva, însă nu el. Pentru că Mick O’Connor îşi pierduse orice urmă de vinovăţie, remuşcare sau suflet într-o noapte de iarnă, cu 16 ani în urmă. Aşa că acum zâmbea, lipsit de conştiinţă, în timp ce o minţea pe femeia pe care o rănise cu atâta cruzime.

— Oh, cu siguranţă voi ţine minte, doamnă Hollingbrook.

Silence observă tonul lui batjocoritor, dar nu dădu înapoi.

— Ai spus că vei pune în curând lucrurile la punct.

— Aşa…

El o privi cu interes, curios să vadă ce portiţă de scăpare îşi imagina ea că găsise.

— Şi, când vei termina cu… duşmanii aceia, Mary Darling nu va mai fi în nicio primejdie.

O’Connor o privea, aşteptând răbdător. Ea trase aer în piept, făcându-şi curaj.

— Şi-atunci când duşmanii vor fi învinşi, iar Mary Darling nu va mai fi în pericol, vreau să plec de aici.

— Da’ cum să nu! replică el imediat.

— Cu Mary cu tot!

„Oh, da’ parcă femeiuşcă asta nu e chiar neghioabă, mă înşel?” gândi O’Connor.

— E sânge din sângele meu, spuse el blând. Singurul suflet din întreaga Londră de care sunt legat – cel puţin, sigurul de care ştiu. Vei despărţi un tată iubitor de pruncul lui drag?

— Ai spus că n-o iubeşti, continuă ea, ignorând cuvintele lui meşteşugite. Eu îi pot oferi un cămin plin de dragoste, o viaţă sănătoasă şi decentă.

Iar el tocmai ce-şi recunoscuse lipsa de decenţă, nu? Făcu o grimasă. Aruncă o privire către copila care continua să se joace cu blănurile din cufăr. Cum stătea cu căpşorul aplecat, îi putea vedea părul de aceeaşi nuanţă cu al lui – şi cu al mamei lui, acum, că se gândea –, dar totuşi imaginea aceea nu-i declanşa nicio tresărire în piept. Se întoarse spre doamna Hollingbrook:

— Când o să fiu sigur că nu mai e niciun pericol,

când o să zic eu că poţi să pleci, atunci da, poţi să iei fata cu tine.

Ea oftă, iar el avu sentimentul că nu-i convenea deloc să nu ştie exact când avea să plece, dar Silence acceptase deja târgul, nu mai avea ce face.

— Prea bine. Va trebui să merg la orfelinat să iau câteva lucruri pentru mine şi pentru Mary. Ne întoarcem de îndată ce…

— Ah, ah! exclamă el şi îşi dădu o palmă peste frunte, amuzat. Oare chiar credea că se născuse ieri în St. Giles? Copila stă aici cu mine. Poţi să iei doi oameni d-ai mei cu tine s-aduci ce-oi vrea încoace.

Silence îşi dăduse probabil seama că întrecuse măsura. Încuviinţă din cap, se aplecă şi sărută fetiţa pe creştet.

— Mă întorc imediat, draga mea.

Apoi se îndreptă spre uşă.

Mick fu vrăjit pentru o secundă de şoldurile ei ce se unduiau în mers, apoi se dezmetici şi-i făcu semn lui Harry să o însoţească. Harry se plesni peste frunte şi se grăbi s-o urmeze. Avea să-l ia şi pe tovarăşul lui, Bert, iar împreună urmau s-o păzească pe doamna Hollingbrook în drumul spre casă şi înapoi.

Mick auzi un scâncet, undeva lângă piciorul lui. Îşi coborî privirea şi văzu cum chipul fetiţei deveni roşu ca sfecla în timp ce doamna Hollingbrook părăsea încăperea. Acesta fu singurul avertisment.

Apoi se dezlănţui iadul.

*

— Nu trebuie să mă însoţiţi la orfelinat, vociferă Silence nervoasă, câteva momente mai târziu.

— Stăpânu’ aşa a zis, şi aşa facem, îngăimă Harry.

Un pas al lui era cât doi paşi de-ai ei, dând impresia că era la o plimbare lejeră, de după-amiază. Haina ponosită stătea să crape peste pieptul lui masiv. Purta o eşarfă de un roşu-aprins, înfăşurată în jurul gâtului, cu capetele fluturându-i peste umeri. Eşarfa contrasta puternic cu faţa lui boţită şi cu nasul mare, spart – Harry arăta ca un boxer care pierduse cam prea multe runde. Vântul de primăvară timpurie era rece şi umed, dar lui Harry nu părea să-i pese. Mergea apăsat, purtându-şi pe o ureche vechiul lui tricorn.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre tovarăşul său.

— Şi cin’ o să vadă de palat, mă rog? mormăi Bert.

Era cu jumătate de cap mai scund decât Harry şi îndesat ca o ţestoasă, sub gulerul hainei sale verzi. Purta o eşarfă gri imensă, înfăşurată peste faţă şi peste peruca jerpelită, dând impresia că are un cap umflat disproporţionat.

— Să ne trimit’ afară în plină zi c-o târfuliţă!

— Mai îs vo duzină de oameni la palat, spuse Harry. Plus Bob.

— Bob! ’Mnezeule, Bob! făcu Bert scârbit. N-ar putea păzi nicio pisică, Bob ăsta!

— Cân’ nu-i afumat, poate, răspunse Harry prompt.

— El e mereu beat ca dracu’!

— Ai grijă ce scoţi pă gură, îl avertiză Harry, apoi spuse către Silence: Nu şi-a luat ceaiu’ de după-amiaz’, de-aia-i aşa o pacoste. Al’fel Bert al nostru îi ăl mai blând om.

Silence privi cum „Bert al nostru” scuipă prin faţă, pe unde-i lipseau doi dinţi, cât pe ce să nimerească un maidanez pe lângă care treceau. Avea dubii că omul fusese vreodată binedispus, cu sau fără

ceai, dar îşi păstră gândul pentru ea. Dintr-un motiv necunoscut, Harry părea să aibă o slăbiciune pentru ea, şi nu era dispusă să schimbe situaţia.

Dacă urma să locuiască la Mickey O'Connor Cuceritorul, avea nevoie de o faţă prietenoasă. Doamne, Dumnezeule! Abia acum, când păşea pe străzile murdare din St. Giles, conştientiză adevăratul impact al deciziei pe care o luase. Se angajase să trăiască în aceeaşi casă cu cel mai cunoscut răufăcător din St. Giles – un bărbat pe care-l ura şi de care se temea de mai bine de un an. Tot ce reuşise să reclădească în acest ultim an la reputaţia ei distrusă o dată de acest bărbat urma să se năruie acum. Dar avea de ales? Era de-ajuns să o privească o singură dată pe Mary Darling, şi-ar fi trecut şi prin foc pentru ea.

Silence se cutremură şi-şi strânse mai bine pelerina în jurul corpului. Mickey O'Connor nu o rănise în adevăratul sens al cuvântului – fizic, niciodată. Şi-l avea pe Harry ca aliat. Avea să se bazeze pe tăria ei de caracter şi să evite pe cât posibil compania lui Mickey Cuceritorul şi a oamenilor săi până când duşmanii urma să fie înfrânţi, iar ea urma să poată merge acasă. Doamne-ajută să fie cât mai curând!

Coti pe o alee mică şi zări uşa sărăcăcioasă a Căminului pentru orfani şi copii abandonaţi. Era, din păcate, un sediu temporar, de când, în urmă cu un an, un incendiu arsese din temelii vechiul sediu. Fusese construită o nouă clădire, însă o serie de impedimente amânaseră mutarea în noua casă.

Uşa se deschise înainte ca Silence să o atingă.

— Ai găsit-o? se interesă nerăbdătoare Nell Jones, menajera de încredere a căminului, însă ochii ei albaştri sclipitori se întunecară când o văzu pe Silence fără copilă.

Chipul frumos al lui Nell era îmbujorat şi câteva şuviţe blonde îi fluturau rebele – înfăţişarea ei neglijentă îi trăda îngrijorarea pentru Mary Darling.

— Am găsit-o, spuse Silence în grabă. Dar… mă rog, e o poveste mai lungă.

— Şi cine-s ăştia doi? întrebă Nell suspicioasă, uitându-se la Harry şi la Bert.

— Nişte domni care-au avut grijă să-ţi aducă stăpâna teafără acas'! răspunse Harry şi-şi scoase politicos tricornul de pe cap, lăsând să se vadă un păr şaten, rar şi ciufulit.

Se înclină, destul de elegant având în vedere dimensiunile lui.

— Pfui! făcu Nell, deşi tonul nu era chiar tăios, mai bine-aţi intra.

Holul de la intrare era mic şi strâmt, iar cei doi bărbaţi păreau nu numai că ocupă puţinul spaţiu, ci şi că aveau să consume tot aerul.

Nell îi ţintui preţ de-o clipă cu o privire dezaprobatoare, apoi se întoarse spre un băieţandru care se zgâia curios de după ea.

— Joseph Timbox, condu-i pe aceşti… ăă… *domni* la bucătărie şi roag-o pe Mary Whitsun să le facă nişte ceai.

— Oh, sunteţi foarte amabilă, doamnă! zise Harry şi se lumină.

Silence fu surprinsă să constate că Nell făcea eforturi să-şi păstreze mina severă.

— Vedeţi să nu cumva să dispară ceva de-acolo, spuse menajera morocănoasă. Ştiu fiecare obiect din bucătăria aia, până şi câte sticluţe de oţet avem.

Harry îşi duse mâna în dreptul inimii.

— O să fiu cu ochii pe Bert să nu şmanglească vo linguriţă sau ceva.

Bert pufni indignat. Joseph Timbox îi conduse pe

cei doi.

— Repede, o zori Silence şi o apucă pe scări. A trebuit să o las pe Mary Darling, şi vreau să ajung înapoi cât mai repede.

— Înapoi unde? strigă Nell, în timp ce urca gâfâind scările în urma lui Silence.

— La Mickey O’Connor.

— Dumnezeule mare! Acolo te-ai grăbit să ajungi după ce-ai citit biletul? Te-ai dus la diavolul ăla?

Silence se întorsese de la cumpărături în acea dimineaţă şi descoperise că Mary dispăruse. Toată lumea – toţi cei 28 de copii, trei menajere şi singurul servitor – începuse s-o caute. Abia după câteva ore, când ea primise misteriosul bilet, Silence se gândise la Mickey O’Connor.

— Biletul era de la domnul O’Connor, care-mi transmitea că ar putea avea ceva ce-aş vrea înapoi, îi mărturisi Silence aproape fără suflu. Ajunseră la ultimul etaj, acolo unde ea şi Mary Darling aveau camera. E tatăl ei.

— Ce? Nell o prinse de braţ. De când ştiai?

— Bănuiam de ceva vreme, spuse Silence muşcându-şi buza. Îţi aminteşti de admiratorul misterios al lui Mary, care obişnuia să-i lase cadouri la uşă?

— Da.

— Acum vreo două luni, chiar înainte de Crăciun, mi-a lăsat o şuviţă de păr negru. Şuviţa se potrivea cu părul lui Mary, îi explică Silence, care scosese deja un cufăr mic de sub pat.

— Şi crezi că Mickey O’Connor ţi-a lăsat-o?

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea şi ridică din umeri, dar am impresia că l-am văzut o dată sau de două ori astă toamnă urmărindu-ne pe mine şi pe Mary Darling.

— Dacă e tatăl ei, de ce-a lăsat-o la dumneata?

— Spune că a încercat să o protejeze de duşmanii lui. Silence începuse deja să înghesuie tot felul de haine în cufăr. Poate a crezut că e bine ascunsă la mine. Sau poate era cine ştie ce joc, doar ca să se amuze!

— Dar mama fetiţei? întrebă Nell scuturând din cap năucită. Cu siguranţă ar avea ceva de spus.

Silence rămase înmărmurită, cu mâna întinsă după una dintre rochiţele lui Mary.

— Mama ei! Dumnezeule, nici măcar n-a adus vorba despre ea!

— Poate-i moartă. Nell se încruntă. Crezi că Mickey O'Connor a fost însurat? N-am auzit de-aşa ceva, dar ticălosul e secretos.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că acum trebuie să merg să locuiesc cu el.

— Ceeee?

Nell sări ca arsă. Silence termină de făcut bagajul şi închise cufărul.

— Spune că Mary e în pericol din cauza duşmanilor lui şi că nu are s-o lase să plece de la el. Dacă vreau să fiu cu ea, trebuie să merg să stau acolo, cu el.

— Dar, după câte ţi-a făcut… oftă Nell, apucând de un capăt al cufărului.

— N-am de ales, nu înţelegi?

— Dar căminul?

— Oh, Dumnezeule! exclamă Silence, oprindu-se.

Fusese atât de preocupată şi îngrijorată pentru Mary Darling, încât nici nu îi trecuse prin minte ce avea să se aleagă de cămin odată cu plecarea ei la Mickey O'Connor. În ultimul an, Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi beneficiase de patronajul mai multor aristocrate – doamne care ţineau enorm la aparenţe şi la reputaţie. Căminul depindea de donaţiile lor. Dacă ar

fi aflat că Silence stătea la un bărbat – un *pirat* –, fără să fie căsătorită cu el… Silence făcu ochii mari.

— Nu trebuie să laşi pe nimeni să afle unde sunt. Putem spune că m-am dus să îngrijesc de o mătuşă bolnavă de la ţară.

— Şi domnul Makepeace? întrebă Nell în timp ce coborau. Ce să-i spun?

Silence se împiedică, mai-mai să scape cufărul. Uitase că trebuia să înfrunte şi reproşurile lui Winter. Fratele ei se afla într-o călătorie de afaceri la Oxford când Mary Darling dispăruse. În acea dimineaţă, Silence îşi dorise cu disperare ajutorul fratelui ei pentru găsirea fetiţei. Acum însă, îi mulţumea Domnului că nu era acasă. Winter era un om blând, profesor de meserie, dar administra şi căminul. Cu toate astea, Silence nu avea nicio îndoială că ar fi încuiat-o în cameră numai ca să nu plece la Mickey O'Connor. Gândul ăsta o făcu să se grăbească.

— Îmi pare sincer rău, Nell, că va trebui să-i spui tu lui Winter, dar nu mai pot zăbovi, trebuie să merg la Mary Darling.

— Sigur că trebuie! spuse Nell cu convingere.

— Nu eşti tu vinovată de nimic, şi domnul Makepeace va înţelege în cele din urmă, spuse Silence zâmbindu-i.

— Sper din tot sufletul, doamnă!

Când ajunseră la parter, Silence era transpirată din cauza efortului şi a neliniştii. Winter nu era aşteptat să se întoarcă în următoarele zile, dar tot nu îşi putu stăpâni o tresărire când uşa de la bucătărie se deschise.

— Iau io ăsta! se oferi Harry, care tocmai ieşea cu o chiflă în mână. Apucă mânerul cufărului şi, cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un fulg, şi-l aruncă în spate.

— Vezi să nu împrăştii lucrurile stăpânei! îl atenţionă Nell cu mâinile în şold, recăpătându-şi înfăţişarea severă şi uitându-se încruntată la el.

— Nici vorbă, răspunse Harry blând, ceea ce-l făcu pe Bert să mormăie ceva dezgustat la adresa lui.

Nell se întoarse spre Silence cu chipul crispat.

— Of, domniţă! spuse şi-şi acoperi faţa cu şorţul, izbucnind în hohote de plâns.

— E-n regulă, Nell, stai liniştită, zise Silence neputincioasă.

Nu ştia dacă ea însăşi credea în propriile-i cuvinte. Dar ce putea spune? I se umplură şi ei ochii de lacrimi. Locuia la cămin de mai bine de un an. Aici aflase de moartea soţului ei William, toamna trecută, aici descoperise că era mai mult decât o soţie, că putea să se bazeze pe ea însăşi şi să-i ajute şi pe alţii. Iar acum pleca atât de brusc şi fără niciun avertisment. Simţea că îi fugea pământul de sub picioare. Nu mai avea nicio casă acum – nu mai avusese de la moartea lui William, de fapt. Nu o avea decât pe Mary Darling.

— Mă voi întoarce, şopti ea, neştiind măcar dacă era adevărat.

Nell îşi lăsă şorţul. Avea faţa roşie şi înlăcrimată. Buclele blonde i se desprinseseră din agrafe. Se îndreptă hotărâtă spre Harry şi-l împunse cu degetul în piept.

— Să ai grijă de ea, m-auzi, uriaşule! Numa’ să se-atingă cineva de-un fir de păr de-al ei, şi o să ai de-a face cu mine!

Ameninţarea era de-a dreptul ridicolă – Harry se uita la ea de sus. Silence clipi. Bert se încruntă, dar Harry părea solemn. Îi luă uşor mâna lui Nell în laba lui uriaşă şi-i răsfiră degetele, apoi i-o puse înapoi aşa pe piept, în dreptul inimii.

— Nu vă temeţi, domniţă, fu tot ce spuse. Nu vă

temeţi.

Apoi Silence ieşi, îndreptându-se spre o nouă viaţă.

*

Charlie Grady, mai cunoscut drept Vicarul de la Whitechapel, îşi turnă o stacană de bere. Unora li s-ar părea ciudată slăbiciunea lui pentru bere, având în vedere că el controla fabricarea a aproape fiecărei nenorocite de picături de gin din Whitechapel şi, de fapt, din toată zona East End, dar asta era. Lui Charlie îi plăcea berea, aşa că bea bere. Şi, dacă i se păreau cuiva ciudate gusturile lui în materie de băutură, ei bine, nimeni nu ar fi fost atât de nesăbuit cât să i-o spună în faţă.

— Ce-ai aflat? întrebă, privind cum spuma din cană scădea treptat. Nu era nevoie să-l privească pe Freddy, aflat în faţa lui, ca să ştie că acesta îşi studia propriile picioare.

— Şi-a mutat pruncu' la palat azi.

Freddy era ditamai namila, mai deştept decât părea, dar nu se prea dădea în vânt după conversaţie.

Charlie râânji.

— Nu-i prost Mickey. Probabil chiar i-e frică de ce i-aş putea face copilului, de-a luat-o la el.

Freddy şovăi, înainte să adauge:

— Mai e ceva…

— Ei?

— L-a vizitat o femeiuşcă.

— Păi, asta nu-i o noutate, răspunse Charlie râzând.

Ridicându-şi privirea, îl surprinse pe Freddy roşind încurcat.

— De data asta e diferit.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Ea a avut grijă de copilă la orfelinat. Îi o femeie respectabilă.

Charlie deveni brusc interesat. Îşi înălţă capul, simţind cum îl ţineau cicatricile de pe partea stângă a feţei şi a gâtului.

— Atunci da, e o noutate. Damele respectabile nu prea-s genu’ lu Mickey Cuceritorul, nu?

Freddy ştia foarte bine asta. Charlie mai luă o gură de bere, savurându-i gustul. Puse halba la loc pe masă, apoi aruncă zarurile cu mâna stângă. Avea zarurile astea de mulţi ani, şi se uzaseră. Vopseaua se dusese, marginile se rotunjiseră. Se împrietenise cu zarurile în urmă cu multă vreme, iar când le arunca încetişor cu dexteritate, acestea se rostogoleau fără prea mult zgomot.

Doi-trei. Cinci. Cinciul putea fi bun sau foarte bun, depinde. Depinde.

Toamna trecută plănuise să se mute în St. Giles, să preia controlul distileriilor de gin şi să devină regele ginului din toată Londra. Planurile-i fuseseră dejucate de un aristocrat care-i aruncase în aer distileria şi, împreună cu aceasta, pe jumătate dintre oamenii lui. Dar de atunci Charlie avusese timp să se reorganizeze.

Şi, de altfel, avea un alt obiectiv acum.

— Gracie a mea e moartă şi îngropată. Tot ce-a vrut ea, tot ce m-a împiedicat să fac… toate au murit odată cu ea, spuse Charlie privind fascinat zarurile uzate care păreau să-i facă viclean cu ochiul. Toate pariurile sunt oprite, iar Mickey O’Connor Cuceritorul ar face bine să aibă grijă de femeile lui. Îşi ridică privirea şi-l surprinse pe Freddy uitându-se la el îngrozit. Află cât de mult înseamnă dama pentru Mickey.

Capitolul 2

Regele avea un palat, firește, iar în jurul palatului era o grădină mare și frumoasă. În fiecare dimineață, regele avea obiceiul să-și privească grădina și să-și verifice pomii fructiferi, care erau mândria și bucuria lui. Imaginați-vă șocul pe care l-a avut regele într-o dimineață, când s-a apropiat de cireșul să preferat și a descoperit că, de jur împrejur, era plin de sâmburi de cireșe.

din *Clever John*

Se înserase deja când Silence, Harry și Bert se întoarseră la palatul plin de comori al lui Mickey O'Connor. De cum intrară, Silence auzi țipetele. Cunoștea foarte bine acele urlete. Silence urcă scările în grabă, nepăsându-i nici măcar de avertismentele lui Harry care o urma îngrijorat. Țipetele deveneau din ce în ce mai acute, pe măsură ce se apropia de sala tronului. Împinse cu putere ușile masive și se năpusti pe lângă Bob, paznicul slăbănog, spre Mickey O'Connor care stătea în mijlocul încăperii, cu Mary Darling țipând la el în brațe.

Nici nu era de mirare că micuța plângea. Piratul își ținea fetița la depărtare, ca și când ar fi fost o oală de noapte urât mirositoare.

— Ce-ai făcut? îi reproșă Silence și-i smulse copilul din mâini. Mary Darling se opri din țipat când o văzu pe Silence, dar continuă să plângă, zguduită de suspine, cu fețișoara congestionată.

Silence o cunoştea prea bine pe micuţă că să nu-şi dea seama că plângea de ceva vreme. O sărută pe obrăjorii umeziţi de lacrimi, liniştind-o, şi-i aruncă o privire plină de reproş lui Mickey O'Connor.

— Nu căsca ochii ăştia la mine! făcu el cu un gest de revoltă. Nici măcar n-am atins-o, şi nimeni n-a reuşit s-o facă să se oprească din zbierat.

— Cum îndrăzneşti? răspunse Silence, acoperindu-i urechile lui Mary.

— A-nceput să ţipe din clipa în care-ai plecat, răspunse Mickey şi se încruntă, arătând de data asta mai puţin fermecător. Urla ca o ţicnită, de parcă murise dracu' cineva. Mai c-am surzit din cauza ei.

— Poate nu-i place aici! spuse Silence, strângând copila la piept. Poate nu-i place de *tine.*

— Iar *eu* n-o plac pe ea! pufni O'Connor. Şi asta cu siguranţă, fără niciun „poate".

— Dar e copilul tău! icni Silence.

— Şi ce-are a face? întrebă Mickey, şi buzele lui se deformară sarcastic. Maică-sa a fost o târfă cu care n-am stat mai mult de-o săptămână. Am auzit de copil numa' când târâtura aia a murit şi-a lăsat un bilet în care zicea că-s taică-su. O codoaşă bătrână a venit şi m-a pricopsit cu copilu', da' nu înainte să-mi ceară şi ceva bani, fireşte. E foarte probabil ca maică-sa să fi minţit, iar copilu' nici să nu fie al meu.

Silence mângâia buclele moi ale fetiţei, şocată de cele auzite. Oare el era chiar atât de lipsit de sentimente?

— Chiar crezi asta cu adevărat?

— Nu prea contează, nu? răspunse Mickey, ridicând din umeri. E copilul meu sau nu, o plac sau nu, important e că-mi aparţine acum, aşa că nu-ţi face alte planuri. Acum, fii fată cuminte şi hai să-ţi arăt camera ta.

Şi se îndepărtă, ca şi cum chiar s-ar fi aşteptat ca ea să-l urmeze ca o „fată cuminte”. Dacă ar fi avut de ales, Silence ar fi rămas pe loc. Dar, cum Mary moţăia deja la ea în braţe, porni fără tragere de inimă după el, urmată de Harry şi de Bert.

Bob alergase să le deschidă uşa dublă, astfel încât O’Connor să nu mai fie nevoit să se oprească pentru asta. Mickey Cuceritorul nu păru să bage în seamă gestul amabil, ci ieşi din încăpere plin de el, ca un rege, însă Silence înclină din cap a mulţumire către paznicul slăbănog, în timp ce îl urma grăbită. Mickey O’Connor o luă pe un hol scurt, apoi trecură de o altă uşă, care ducea în spatele casei. Şi aici era cineva de pază.

Pereţii auriţi şi marmura se opreau la acea uşă, însă asta nu însemna că partea aceea a casei ar fi fost mai puţin opulentă. Lambriurile din lemn, date cu ceară, străluceau, iar pe jos se întindeau covoare groase. O’Connor urcă nişte scări, iar Silence, în urma lui, încercă să-şi înăbuşe tremurul stârnit de groaznicele amintiri. Mickey O’Connor o mai dusese o dată pe acolo, iar ea nu-şi mai revenise niciodată pe de-a-ntregul în urma acelei experienţe.

Sunetul paşilor piratului şi mirosul de ceară proaspătă de pe lambriuri îi treziră brusc amintirea acelei nopţi, copleşind-o. William, iubitul ei soţ, fusese acuzat de furtul mărfii de pe nava lui, marfă pe care Mickey O’Connor o luase de fapt. Aşa că Silence venise la St. Giles, mânată de un curaj nebun, de dragostea pentru William şi de o naivitate fatală. Se rugase de Mickey O’Connor pentru William. Se lăsase la mila unui lup, uitând că lupii nu înţeleg nici măcar noţiunea de milă.

O’Connor îi promisese că avea să înapoieze marfa dacă ea urma să-şi petreacă noaptea cu el. Se

ridicase de pe tronul lui şi o condusese exact prin acele holuri. Silence fusese la un pas de a face un atac de panică. Era o femeie decentă, virtuoasă chiar, şi-şi imagina că avea să o batjocorească. În schimb, o adusese în dormitorul lui luxos, o aşezase în faţa focului şi o invitase la cină. Servitorii aduseseră cele mai minunate mâncăruri pe care le văzuse vreodată: dulciuri, carne şi trufandale. Insistase să mănânce, şi ea se supusese, chiar dacă toate acele delicatese îi stătuseră în gât.

După aceea, îi poruncise să se întindă în patul lui mare, îşi scoase cămaşa şi apoi… nici nu o mai băgase în seamă, citind ziarele în faţa focului, pe jumătate dezbrăcat. Când nu mai putuse suporta situaţia, Silence se ridicase şi îl întrebase ce avea de gând să facă cu ea. El o privise prefăcându-se surprins, părând aproape demonic în lumina pâlpâitoare a focului.

— Nimic, doamnă Hollingbrook. Dar ce credeai că am de gând să-ţi fac?

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Ce-i vei spune soţului dumitale când te vei întoarce în braţele lui mâine? întrebase el, zâmbind exact cum ar zâmbi un lup înainte de a se arunca la gâtul căprioarei.

— Ce-i voi spune? Adevărul: că am luat cina împreună şi că nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Şi-o să te creadă?

— Bineînţeles! William mă iubeşte! spusese Silence ofensată.

— Dacă te iubeşte, o să te creadă.

Cuvintele lui fuseseră ca un blestem. Chiar şi atunci, stând în patul acela exagerat de luxos, uşurată de faptul că nu trebuise să-şi sacrifice demnitatea, chiar şi atunci avusese un presentiment.

În dimineaţa următoare, Mickey O’Connor o

obligase să-şi desfacă partea din faţă a rochiei, cât să se vadă puţin sânii. O pusese să-şi despletească părul şi să şi-l ciufulească. Şi apoi o obligase să meargă aşa pe stradă, ca şi când ar fi fost cu adevărat o femeie uşoară care-i ieşise din pat.

Fusese greu – cel mai greu lucru din viaţa ei, dar mersese aşa, huiduită de târfele care se întorceau acasă. O găsise pe sora ei, Temperance, aşteptând-o la capătul străzii, îngrijorată de ce se putuse întâmpla cu Silence peste noapte. Silence se prăbuşise în braţele surorii sale, sperând că groaznicul coşmar se sfârşise.

Dar faptul că mersese pe stradă în acel hal se dovedise a nu fi, nici pe departe, cel mai rău lucru care i se întâmplase. Pentru că, după acea noapte, îşi dăduse seama că nimeni nu o credea. Nici Winter, nici Temperance, nici măcelarul de la colţul străzii, nici vecinii din Wapping. Nimeni. Nici măcar iubitul ei soţ, William. Cu toţii fuseseră convinşi că Mickey O’Connor Cuceritorul o violase. William abia se îndurase s-o privească înainte de a pleca în acea ultimă călătorie. Îşi întorsese capul dezgustat, ca şi cum n-ar fi suportat să o vadă, ca şi cum l-ar fi făcut de ruşine. Şi, în vreme ce îşi privea dragostea plecând, pentru ultima dată, pe o navă care în şase luni avea să se piardă pe mare, vorbele lui Mickey O’Connor îi reveniseră în minte: „Dacă te iubeşte, o să te creadă”.

Silence clipi şi văzu că mergeau pe un palier larg. Zări uşa aurită care-i trezea amintiri şi îşi mută în grabă privirea. Mickey O’Connor o conduse la etajul următor, şi se opriră la prima uşă de pe hol. O deschise cu emfază, lăsând la iveală un dormitor elegant, cu pereţi roz şi tapiserie albă. Silence era uimită. Patul, cu draperii brodate, se afla într-unul din colţuri, iar lângă acesta se găsea un pătuţ pentru copil. Exista chiar şi o zonă de relaxare, cu o canapea, în faţa căminului.

Harry îi aşezase deja cufărul lângă pat. Totul în cameră era foarte frumos, incredibil de contrastant cu acel palat al fărădelegii.

Silence se întoarse spre O'Connor încruntată.

— Cine stă de obicei în camera asta?

— Nimeni, iubire! spuse, sprijinindu-şi unul din umerii laţi de poliţa căminului. Doar nu crezi c-am ţinut închise aici virgine pe care să le sacrific după pofta inimii.

Silence simţi cum îi urcă sângele în obraji la cuvintele lui batjocoritoare.

— Doar mă întrebam.

— Ah, atunci nu te mai întreba. Camera asta e numai şi numai pentru tine, spuse, ridicând maliţios dintr-o sprânceană. Mai ai şi alte întrebări?

— Hmm… nu.

— Atunci te las să te faci comodă. Cina-i la opt. La opt fix. Harry o să-ţi arate unde.

Se îndepărtase de poliţa căminului în vreme ce vorbea şi acum se îndrepta spre uşă fără să arunce vreo privire în spate.

Silence rămase locului uimită, în timp ce uşa se închidea în urma piratului. „Ticălosul!" gândi ea. Simţi o prezenţă în cameră şi abia atunci o observă lângă pătuţ pe fata care o adusese pe Mary Darling ceva mai devreme în sala tronului. În spatele lui Silence, Harry îşi drese glasul, scoţând un sunet de parcă s-ar fi prăvălit nişte bolovani.

— Ea-i Fionnula, care tre' să se ocupe de copil.

— Domniţă, făcu Fionnula o reverenţă stângace.

Fionnula era o fată drăguţă, nu mai mare de 18 ani, pistruiată, cu părul de un blond-roşcat plăcut, ce îi ieşea din agrafe ca un nor de bucle ce-i încadra faţa.

— Doamna Hollingbrook o să stea aicea cu fetiţa, Fionnula, spuse Harry. Ordin de la stăpânu', aşa că tre'

s-o asculţi, auzi?

Fionnula încuviinţă din cap, aparent amuţită de instrucţiunile lui Harry.

— Atunci, spuse Harry după o pauză ciudată, ăă… io o să mă car. Stăpânu’ mi-a ordonat mie şi lu’ Bert să avem grijă de ’mneata cât stai p-aci. Aşa că, dacă-aveţi nevoie de ceva, strigă-ne, că suntem pe hol, spuse Harry şi ieşi.

Silence privi încruntată spre uşă.

— Uneori am bănuiala că bărbaţii sunt nişte proşti, spuse ea mai mult pentru sine.

Fionnula scăpă un chicot de uimire, pe care se grăbi să şi-l înăbuşe. Silence îi zâmbi cu sfială. Nu era vina fetei că O’Connor era un pirat despotic.

— Copila-i tare obosită, veni răspunsul graseiat al Fionnulei în vreme ce o privea pe Mary cum moţăia pe umărul lui Silence.

— Da, aşa e, şopti Silence şi o aşeză uşor pe Mary în pătuţ, aşteptând câteva secunde ca nu cumva să se trezească.

Dar Mary era epuizată de atâta plâns şi dormea profund. Silence se ridică şi se îndreptă spre cămin, făcându-i semn Fionnulei să o urmeze.

— Deci tu ai avut grijă de Mary azi?

— Îhî, răspunse ea *timid. A fost* tare supărată c-a fost luată de-acasă. Îi o fătucă frumuşică foc. Bucăţită ruptă din stăpânu’!

— Este, da.

Silence se lăsă pe canapea. Nu se odihnise deloc de când descoperise că Mary dispăruse, iar oboseala îi înmuiase picioarele.

— E şi camera ta acum, nu?

— Oh, nu, Doamne fereşte, domniţă! Fionnula făcu ochii mari. Nu e a nimănui, din câte ştiu. Io am un pat în pod, la fel ca restul servitoarelor, dar stăpânu’ a

zis să dorm acolo de-acum, spuse, arătând spre o uşă mică.

— Ah, da?

Silence se ridică pentru a arunca o privire în camera Fionnulei. Abia dacă încăpeau un pat micuţ şi un cuier pe perete – o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de camera ei şi a lui Mary. Se întoarse şi se afundă din nou în canapea, privind-o curioasă pe servitoare.

— Când ai început să lucrezi pentru domnul O'Connor?

— Acum o lună şi ceva. Am… ăă… pe cineva care locuieşte aici, spuse Fionnula roşind brusc.

După îmbujorarea ei, Silence înţelese că acel „cineva" trebuia să fie un bărbat.

— Cumva Harry?

— Oh, nu, domniţă! chicoti Fionnula.

— Poate domnul O'Connor? continuă Silence, cu o ciudată strângere de inimă.

Oare-şi pusese ţiitoarea să o supravegheze?

— Dumnezeule, nu! Domniţele cu care se întreţine stăpânu' îs de lux şi foarte frumoase. Eu nu le ajung nici la degetul mic.

— Ah, fireşte.

Silence se ridică şi se apucă să-şi despacheteze lucrurile din cufăraş. Avu un nou moment de luciditate, în care-şi dădu seama de situaţia în care se afla de fapt. Era în puterea unui om rău – un om care nu avea nevoie de femei decât să se „întreţină" cu ele. Nu asta-şi dorea pentru Mary Darling sau pentru ea însăşi. Încă o dată îl lăsase pe Mickey O'Connor să câştige. Pentru o clipă, simţi cum panica îi urcă în piept, ameninţând să o sufoce.

— Vă simţiţi bine, domniţă? o întrebă Fionnula cu reţinere.

Silence îşi înălţă privirea şi o văzu pe micuţa

servitoare privind-o îngrijorată.

— Da, da. Sunt doar puţin obosită.

Şi, în timp ce îşi scotea din cufăr ciorapii, ajunse la o concluzie: o fi ajuns ea din nou în patul lui O'Connor, dar asta nu însemna că trebuia să se termine şi acum la fel ca data trecută. De data asta, piratul avea să afle că Silence Hollingbrook are şi minte, şi caracter.

Şi nu are să i se mai supună orbeşte.

*

Prezenţa micuţei văduve în palatul lui îi dădu o mâncărime ciudată între omoplaţi, constata Mick mai târziu în acea seară, în timp ce cerceta o hartă. Era un sentiment ciudat, două părţi curiozitate, o parte dorinţă şi un strop de prudenţă, toate la un loc. Straniu, ţinând cont că îşi petrecuse ultimul an plănuind să o aducă pe Silence Hollingbrook exact în situaţia în care se afla acum, adică sub puterea şi sub acoperişul lui. Fusese un capriciu la început. Văzuse copilul zbierând în braţele codoaşei bătrâne şi ştiuse de îndată că avea să fie nevoit să-l ascundă de Vicar. Şi de ce nu la ea? De ce nu la virtuoasa doamnă Hollingbrook? Ar fi fost o modalitate să-i ceară o demonstraţie a virtuţii cu care se lăudase ea atâta. Să fure cu ajutorul copilului ceea ce nu ar fi putut câştiga niciodată. Asta îi dăduse o satisfacţie dulce-amăruie: să-şi ascundă propriul copil la femeia pe care o rănise cel mai mult din lume, pentru a o lega pe Silence de el prin dragostea maternă. Bun, şi acum o adusese, în cele din urmă, înapoi în palatul lui şi ar fi trebuit să se bucure de victorie, nu-i aşa? În schimb, avea sentimentul acela ciudat de înfiorare.

— Pare destul de mulţumită, spuse Harry cu

chipul urât schimonosit, de parcă s-ar fi gândit dacă alesese bine cuvântul cu care s-o caracterizeze. Am lăsat-o cu Fionnula.

Mick îi aruncă o privire dură, apoi se întoarse la harta întinsă pe masa aurită din faţa lui. Se zvonise că masa aceea fusese special făcută pentru un rege, dar asta înainte ca Mick să o ceară de la un căpitan care încercase să se sustragă de la obligaţiile faţă de el.

— Ai lăsat-o singură? întrebă Mick cu voce cam apăsată.

Silence era în palatul lui acum – o comoară trebuia apărată ca oricare alta.

— Nu…! se bâlbâi Harry. Bert o păzeşte.

— Bun! mormăi Mick. Aş vrea ca unul dintre voi să nu le scape pe ea şi pe copilă din priviri. Să o păziţi bine, ai grijă! Deschise harta şi se aplecă asupra ei, studiind-o. Unde este docul la care te gândeşti? îl întrebă pe celălalt bărbat din încăpere.

— Aici! zise Bran Kavanagh şi îi arătă pe hartă, în dreptul Tamisei de Jos. Se zvoneşte că proprietarii au datorii şi sunt obligaţi să vândă ieftin.

Bran era alături de Mick de mai bine de şase ani. Era un băiat frumuşel, de vreo douăzeci de ani, cu ochi albaştri şi roşcovan, cu părul prins într-o coadă. Fetele erau leşinate după el, ceea ce nu-l prea încânta pe Bran, el fiind o fire sobră. Cu excepţia cazului de faţă, când arăta mult entuziasm pentru planul pe care-l ticluise.

Mick examină cu atenţie zona indicată de Bran.

— Ce zici că putem face cu ea?

— Putem cumpăra docurile şi să taxăm pe oricine le foloseşte, se grăbi Bran să-i răspundă. Se gândise la acest plan de ceva vreme. Sau să le vindem mai târziu, cu mai mult. Ar putea fi o asigurare pentru vremuri mai grele.

— Hmm… făcu Mick. Nu-i spusese lui Bran, dar el avea deja asigurarea. Îmi place ideea de asigurare.

— Atunci o să cumperi docurile? replică Bran şi rânji plin de speranţă.

Mick oftă. Îi părea rău că avea să-l dezamăgească pe băiat, dar afacerile erau afaceri.

— Dacă iau docurile, atunci trebuie să angajez secretari şi administratori în toate cele, ca să meargă naibii lucrurile. S-ar putea să fie mai mult cheltuială decât profit.

Colţurile gurii lui Bran se arcuiră în jos. Băiatul nu învăţase încă să-şi ascundă emoţiile aşa cum trebuie.

— Dacă mai aşteptăm, vor vinde altcuiva. O să pierdem docurile, şi s-ar putea să nu mai apară aşa ocazie ani de zile…

— Şi, dacă mă arunc prea repede, o să-mi pierd bani. Este o idee interesantă, Bran băiete, da’ trebuie să mă gândesc încă la ea.

— Dar…

— Şi, în plus, am alte probleme acum, cu Vicarul, i-o tăie Mick, uitându-se cu asprime la băiat.

— Cum ţi-e voia, răspunse Bran, ferindu-şi privirea.

— Aşa mi-e voia, zise Mick cu blândeţe, în timp ce strângea harta. Ce-ai putut afla pentru mine?

— I-am văzut pe oamenii lui dând târcoale orfelinatului azi după-amiază, după ce doamna Hollingbrook a plecat. Cred că ai scos copila de acolo la timp.

— Dând târcoale fără să se ferească?

— Da! Oamenii Vicarului sunt tot mai îndrăzneţi. Mărşăluiesc prin St. Giles în grupuri de câte patru sau cinci, fără nicio grijă.

— Să-i ia dracu’! mormăi Mick. St. Giles e al meu, şi voi avea grijă ca fiii ăştia de târfe să plece, spuse

încordându-şi gâtul. Ce-aş vrea să ştiu eu în primul rând e cum a aflat Vicarul despre copilă.

— Ai avut oameni care au urmărit-o, îi aminti Bran.

Mick privi spre Harry, care încuviinţa gânditor din cap.

— E posibil să-l fi condus pe Vicar direct la copil, spuse şi Harry.

Mick mormăi nervos. Nu-i plăcea ideea că din vina lui Vicarul aflase de orfelinat şi de copil. Ar mai fi fost însă şi o altă posibilitate. Dacă unul dintre oamenii lui îl trădase?

— Atunci ştie că fetiţa e la mine, gândi Mick cu voce tare.

Bran încuviinţă din cap cu înverşunare.

— Ei bine, continuă Mick, nu am vrut niciodată să ascund că am dus-o într-un loc sigur. Ştie că trebuie să-mi atace palatul ca să poată s-o ia. Şi nu cred că e dispus să facă asta. Ce-ai mai descoperit despre Vicar?

— Vicarul este înconjurat de zeci de oameni tot timpul. Se păzeşte mai bine decât tine, că veni vorba. Este greu de ajuns la el.

— Dar asta trebuie să facem, răspunse Mick. Iarna e pe sfârşite, şi o să rămână fără cereale pentru nenorocitele lui de distilerii. Am pus oameni să afle cine îl aprovizionează. Le voi oferi acestor furnizori un stimulent care să-i facă să renunţe la afacerile cu el.

— Foarte bine, ezită Bran, dar apoi izbucni: Nu înţeleg de ce voi doi sunteţi în război. El are distileriile de gin, şi tu ai Tamisa. Ce treabă aveţi unul cu altul?

Gândul lui Mick zbură la nişte ochi căprui plini de tristeţe şi la vocea care-i spunea cu puternic accent irlandez „dragul meu Mickey”. Se strâmbă, alungându-şi amintirile.

— E o problemă personală de care nu trebuie să

vă faceţi voi griji!

Bran se încruntă în vreme ce Mick punea harta deoparte.

— Asta e problema ta, dar noi pierdem timp cu Vicarul şi nu facem niciun ban în schimb.

— Da, ştiu foarte bine, răspunse Mick. Dac-aş putea să pun capăt, aş face-o, dar mă tem că Vicarul nu este o persoană la fel de rezonabilă ca mine.

— Atunci va trebui să-l omori! spuse Bran.

Ochii lui de un albastru-deschis erau senini ca ai unui tânăr – şi cât se poate de nemiloşi.

— Ar trebui, dar, aşa cum ai zis chiar tu, se păzeşte destul de bine. Mick bătu cu degetele în masă, gânditor, apoi hotărî: Mai bine s-o luăm pe ocolite. Îi tăiem aprovizionarea cu cereale, îl înfometăm şi-l alungăm din St. Giles definitiv. Între timp, trimite nişte oameni de-ai mei să-i gonească din St. Giles pe toţi oamenii lui.

Mick îşi ridică o sprânceană. Băiatul încă nu se dădea dus, deşi el îi zisese deja ce era de făcut.

— Te mai nelinişteşte ceva?

— Ce-i cu această doamnă Hollingbrook? întrebă el cu buza de sus arcuită. Înţeleg să păstrezi copila, *dacă* eşti sigur că-i a ta, da' de ce insişti să rămână şi târfuliţa? Mai mult ne încurcă.

— Scuze, dar n-am ştiut că trebuie să-ţi dau explicaţii ţie, băiete! răspunse Mick, încordându-şi maxilarul.

Bran se făcu roşu ca racul. Un muşchi de sub ochiul drept începu să-i zvâcnească. Se întoarse brusc şi părăsi încăperea.

În tot acest timp, Harry stătuse sprijinit de perete într-un colţ, dar acum începea să se agite.

— Băiatu' n-are răbdare.

— Aşa-i!

— E deştept băiatu’, continuă Harry, da’ îi un picuţ cam grăbit. Poate nu o place pe doamna Hollingbrook, da’ ceva dreptate are şi el. Eşti sigur că-i bine să o ţii aicea?

Reacţia lui Mick fu rapidă şi viscerală. Silence era a lui şi avea s-o păstreze. Nimeni nu putea schimba asta.

— Nu ai încredere în judecata mea, Harry? replică Mick brusc ameninţător.

Uriaşul tresări, dar nu dădu înapoi.

— Ştii că nu ţi-aş pune niciodată la îndoială hotărârile, Mick! Da’ vezi, doamna Hollingbrook e o fiinţă delicată, deşi are limba ascuţită. Este o doamnă din cap până-n picioare şi poate fi uşor rănită. Ai avut ce-ai avut cu ea mai demult. Tre’ să te joci iară’ cu ea?

Mick privi la hârtiile pe care le mototolise nervos. *Ochii căprui plângând în miez de noapte.*

— Sunt într-o dispoziţie ciudat de bună în seara asta, Harry! Altfel ştii că nu aş fi permis astfel de întrebări.

— Ştiu asta, spuse Harry cu toată convingerea.

— Atunci ştii şi că îţi voi răspunde la nenorocitele de întrebări numai şi numai de data asta. Cred că-ţi aminteşti de fata găsită la uşa mea săptămâna trecută.

— Da.

— Fusese la mine cu câteva nopţi înainte, deşi nu m-am culcat cu ea, spuse Mick răguşit, amintindu-şi cadavrul fetei. Arăta de parcă faţa i-ar fi fost smulsă, Doamne, Dumnezeule! Asta nu avea să i se întâmple lui Silence Hollingbrook atât timp cât el era viu. Îţi poţi imagina ce ar putea să facă Vicarul cuiva la care eu aş… ţine?

Harry îşi feri nelinişti privirea. El descoperise cadavrul.

— Da’ Mick! Da’ Vicaru’ nu ştie că îţi place de ea, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Mick, simţind cum i se încleştează maxilarul. Am crezut că nu ştie nici de copilă, şi n-a fost aşa, nu?

Harry clătină din cap cu sobrietate.

— Ori ştie deja, ori va afla în curând. Vicarul nu-i prost. E obligatoriu să o ţin pe Silence Hollingbrook aici cu mine. Avem vreo problemă cu asta?

Harry înghiţi în sec şi răspunse:

— Nu.

— Bun! Mick încuviinţă din cap. Şi, Harry?

Harry, care se întorsese spre uşă, îngheţă.

— Da, Mick?

Mick afişă un zâmbet firav.

— Orice altceva aş face cu doamna Hollingbrook, să ştii că nu mă mai joc cu ea.

Informaţia asta nu-l linişti pe Harry. Era încă încruntat când părăsi încăperea.

Mick înjură şi se aruncă pe o canapea de catifea. Lunile de pregătire şi de planuri dăduseră în final roade, şi totuşi avea un sentiment de… ce? O emoţie ciudată, o senzaţie că nu câştigase cu adevărat. Mick pufni. Ce fel de pirat are sentimente, în primul rând? Avea târfuliţa la mâna lui. Îi căzuse rapid în plasă şi era pe proprietatea lui, unde putea s-o examineze în voie. Descoperirea că văduva Hollingbrook îi provocase asemenea senzaţii îl agita ca pe un leu într-o cuşcă. Uitase chipul fetei cu care se culcase cu o noapte înainte, însă ochii căprui şi mari ai lui Silence Hollingbrook îi bântuiau somnul de luni întregi.

Mormăind pentru sine, Mick sună după contabilul Pepper. Un bărbat pirpiriu apăru destul de prompt şi, timp de o oră şi ceva, Mick îl ascultă turuind încontinuu despre nave şi materiale de construcţie, până când îl

luă, pe bună dreptate, durerea de cap. Totuşi, la sfârşit, dacă l-ar fi întrebat cineva, Mick nu ar fi putut să spună despre ce vorbise Pepper.

Oftând, Mick se descotorosi de contabil, apoi se spălă pe faţă şi pe mâini şi se pregăti de cină.

Salonul era mare – lui Mick îi plăcea să ia cina împreună cu toţi oamenii lui – şi de aceea încăperea era de obicei plină de rumoare. Dar în seara aceea, de îndată ce Mick intră, toate conversaţiile încetară. El privi roată. Bran se aşezase lângă Fionnula, Pepper era vizavi de el, cu un registru deschis pe farfurie. Vreo două dintre femeile de la palat chicotiră într-un colţ, în timp ce Bert le privea din colţul opus. Vreo doisprezece oameni din echipajul de noapte al lui Mick ocupaseră capătul îndepărtat al mesei. Pentru oricine, păreau periculoşi şi vicleni – şi totuşi, niciunul dintre ei nu-l putea privi în ochi. Chiar şi băiatul cu bomboanele, Tris, se aşezase în spatele scaunului lui Mick, gata să-l servească.

Toată lumea era acolo, mai puţin doamna Hollingbrook. Mick se îndreptă spre Fionnula.

— Unde e?

— A spus că nu poate coborî la cină, spuse fata tremurând.

Mick se aplecă şi-i şopti:

— Nu poate sau *nu vrea?*

Fata înghiţi în sec şi îi răspunse, luându-şi inima-n dinţi:

— Nu vrea.

Mick trase aer în piept, simţind cum fierbe de furie. Se întoarse şi părăsi sala, fără o vorbă. *Nimeni* nu îndrăznise vreodată să ignore chemarea lui la cină, iar doamna Hollingbrook avea s-o afle în curând, cât se poate de neplăcut.

*

Silence tocmai o hrănise pe Mary Darling, când Mick O’Connor dădu buzna în dormitor, fără să se mai obosească să bată la uşă.

Copila îşi ridică privirea, speriată, şi se încruntă, semănând destul de mult cu tatăl ei în acel moment.

— Rău!

Mickey O’Connor o privi încruntat, apoi se întoarse către Silence.

— E ora cinei, n-ai auzit?

— Ba da, am auzit, Fionnula m-a informat, răspunse ea sfidător.

— Atunci, de ce nu eşti cu toată lumea jos, iubire? o întrebă el, mult prea amabil.

Stătea straniu de neclintit, cu capul înclinat de parcă ar fi ascultat-o cum respira. Silence îşi umezi buzele, nervoasă. Îşi aminti de promisiunea pe care şi-o făcuse chiar în acea după-amiază: că nu avea să se mai supună orbeşte acestui om. Refuzul de a lua cina cu Mickey O’Connor ar fi putut părea un act de sfidare neimportant, dar fusese singurul la îndemână.

— Prefer să mănânc în cameră, cu Mary.

— Toţi care trăiesc sub acoperişul meu iau cina împreună, jos în salon.

— Aşa fac? replică ea şi îşi înălţă bărbia.

— Da, aşa fac. Hai!

Tonul lui era atât de autoritar, încât aproape că i se supuse. Silence trase aer în piept şi o dădu jos pe Mary din poală, aşezând-o pe podea. Fetiţa începu imediat să exploreze camera, ţinându-se de canapea. Silence îl privi în ochi.

— Nu!

— *Ce?*

O auzise destul de bine, aşa că Silence îşi

încrucişă braţele. Astfel putea să-şi ascundă şi tremurul mâinilor. El o privi uimit pentru o clipă, iar pe chipul lui frumos se putea citi mânie, dar şi un fel de curiozitate animalică.

— De ce nu?

Ea luă o gură de aer şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.

— Poate că nu vreau să mănânc împreună cu piraţii. Poate că nu vreau să mănânc cu tine. Poate, pur şi simplu, prefer să stau liniştită, în cameră. Contează? Oricare ar fi motivele mele, nu o să mă supun.

El stătea nemişcat, iar ea se surprinse că îşi ţinea răsuflarea, ca şi cum ar fi aşteptat atacul. Mick stătea în faţa focului cu pumnii strânşi şi cu umerii încordaţi, lumina flăcărilor conturându-i muşchii fermi ai gambelor. Faţa-i era absolut încremenită, iar ea se gândi din nou la cât de frumos era – frumos şi periculos de sălbatic.

— Ei bine, doamnă Hollingbrook, spuse el în cele din urmă, asta-i alegerea ta, şi nu vei primi mâncare până când nu îmi vei onora masa.

— O să-ţi înfometezi propriul copil? se revoltă ea.

El îşi ridică mâna, şi inelele sclipiră în vâlvătaia focului.

— N-am spus că fetiţa mea nu va fi hrănită. Voi trimite aici pentru ea, dar nu şi pentru tine, iubire!

Şi, cu asta, părăsi încăperea.

„Ce ordine absurde şi despotice!” Pentru o clipă, Silence rămase şocată, cu ochii la uşa închisă. Mickey O’Connor trăia ca un rege primitiv, şi, exact ca unui rege, i se supuneau şi îl ascultau toţi cei din casă. Privirea i se îndreptă către tăviţa care fusese trimisă mai devreme, cu mâncare pentru Mary. Câteva bucăţele de brânză şi un castron cu resturi de compot

de mere, încă rămăseseră nemâncate. Silence ar fi putut să ciugulească ceva, dar Mary voia adesea să ia o gustare înainte de culcare. Silence nu ar fi putut mânca niciodată mâncarea copilului.

Se simţea frustrată. De ce i-ar păsa lui O'Connor unde mânca ea? Dacă era într-adevăr înconjurat de oamenii lui şi de o mulţime de femei frumoase, nici nu ar observa că nu era şi ea acolo. Totul se rezuma la control. O'Connor o voia la masă doar ca să arate că putea face ce voia cu ea. Ei bine, un astfel de dictator ar trebui să ştie că nu putea fi totul întotdeauna ca el.

Şi, în plus, doar n-o s-o înfometeze cu adevărat, nu?

Cu acest gând, mai degrabă neliniştitor, Silence se hotărî s-o pregătească pe Mary de culcare.

Copila se mai agită puţin în timp ce o spălă şi îi puse o cămăşuţă curată. Nici nu apucă să-şi termine jocul dinainte de culcare, că Mary începu să caşte şi adormi imediat. Silence rămase lângă pătuţ, mângâind-o uşor pe spate, până se convinse că aceasta adormise.

Silence zâmbi cu tristeţe. Mary era atât de angelică în somn. Nimeni nu şi-ar fi dat seama cât de tiranică putea fi fetiţa în timpul zilei. Iar Silence fusese atât de aproape să o piardă astăzi… Simţi că i se taie răsuflarea la acest gând şi se aplecă cu grijă, să simtă obrăjorul îmbujorat al copilei.

Se ridică şi se îndreptă spre tava cu mâncare. Ultimele bucăţele de brânză fuseseră mâncate înainte de culcare, dar mai era încă un pic de compot. Silence îşi duse mâna la stomac. Ratase prânzul în căutarea frenetică a lui Mary, iar acum împotrivirea ei de a-l urma pe O'Connor la cină îi părea un pic necugetată. Tocmai se întindea după castron, când uşa se deschise. Silence îşi retrase vinovată mâna şi o văzu

pe Fionnula intrând în cameră.

— Oh! spuse servitoarea observând gestul brusc al lui Silence. Nu am vrut să vă sperii, domniţă.

— Nu-i nimic. Mă pregăteam de culcare.

— Desigur, domniţă. O să fac un pic de curăţenie pe aici.

Silence o privi melancolică pe Fionnula, care luase tava şi o duse la uşă, dându-i-o unui servitor de afară.

— Mulţumesc, murmură Silence.

— Pentru nimic. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu cred, începu Silence.

Dar Fionnula adăugă în grabă:

— Ah, dar să vă aduc cârpe curate. Văd că aţi folosit-o deja pe asta ca să spălaţi copila.

Servitoarea se apropie şi-i dădu lui Silence o cârpă împachetată. Silence o luă şi-şi dădu imediat seama că era ceva ascuns înăuntru. O privi întrebătoare pe Fionnula. Servitoarea îi făcu din ochi semn să tacă, arătând spre uşa întredeschisă.

— Dacă asta-i tot, vă urez noapte bună.

— Da, răspunse Silence şi puse în grabă pachetul pe masă. Mulţumesc, Fionnula.

Servitoarea se retrase în dormitorul ei, iar Silence se îndreptă spre uşă. Bert stătea pe un scaun lângă perete, de partea cealaltă a holului. Silence înclină din cap.

— Noapte bună, domnule… Bert.

Bert se încruntă şi încuviinţă din cap în silă.

Silence închise uşa dormitorului destul de ferm. Dumnezeule! Începea să se întrebe dacă paznicii erau acolo pentru ca ea şi Mary să fie în siguranţă sau ca să le împiedice să se mişte. Scuturând din cap, se îndreptă spre pachetul de pe masă şi-l desfăcu cu grijă, în faldurile pânzei curate erau o bucată de

prăjitură şi una de friptură. Stomacul ei deveni zgomotos la vederea acestora. Ce-ar face O'Connor dacă ar afla? Silence trebuia să vorbească a doua zi cu Fionnula, să-i spună că se punea în mare pericol pentru ea. Dar pentru moment…

Ei bine, în clipa de faţă se simţea foarte recunoscătoare pentru cină. Mâncă prăjitura şi carnea şi bău apă dintr-un urcior de pe măsuţa de lângă pat. Apoi îşi făcu toaleta cât de bine putu. Stinse lumânările şi se dezbrăcă în întuneric, după care se vârî în patul mare, cu baldachin. O bună bucată de timp, privi în gol în noapte, în dimineaţa aceea se trezise ca într-o zi obişnuită, la orfelinat. Iar noaptea şi-o petrecea departe de familie şi de prieteni. În timp ce asculta respiraţia uşoară a lui Mary Darling, îşi făcu un jurământ – avea să îndure orice de dragul copilei. Şi, orice s-ar întâmpla, nu avea să se supună regulilor lui Mickey O'Connor.

*

Mick se trezi în cea mai întunecată parte a nopţii, atunci când bărbaţii uită de curajul din timpul zilei şi se întreabă dacă sufletele lor încă mai trăiesc pe acest pământ singuratic. Privi în întuneric, ascultând răsuflarea femeilor din patul lui, gândindu-se la visul care-i tulburase somnul.

Ochii ei căprui plângeau cu lacrimi mari de durere şi de reproş, ceea ce era un lucru al naibii de ciudat, având în vedere că ea nu plânsese în noaptea aceea, cu un an în urmă. Nu putea înţelege de ce trebuia ea să-i bântuie visele astfel. Omorâse oameni, unii chiar foarte tineri. Dacă era să fie bântuit, cu siguranţă ar fi trebuit să o facă acele fantome care ajunseseră de mult în iad, nu ochii schimbători ai unei

femei care era în viaţă.

Era o parte din el acum, într-un fel. Fie că voia, fie că nu. Nu se mai simţise atât de apropiat de o femeie, în afară de mama lui, îşi dădu el seama. Căldura şi mirosul de sex de la fetele din pat îi întoarseră stomacul pe dos. Mick se ridică în tăcere şi-şi trase pe el o pereche de pantaloni. Părăsi încăperea şi se furişă pe coridoarele întunecate ale palatului său, până ajunse la uşa lui Silence. Harry îl văzu pe Mick apropiindu-se, dar nu scoase un cuvânt. Mick răsuci cu grijă mânerul uşii. Uşa se deschise fără să scârţâie, pentru că el ordonase ca balamalele să fie bine unse.

Camera ei era mai mică decât a lui, dar cumva aerul părea mai proaspăt, mai puţin închis. Putea auzi respiraţia grea a copilului şi pe cea mai uşoară, a femeii. Se aşeză lângă pat şi, chiar dacă în cameră era întuneric, putu să desluşească trupul zvelt sub aşternut. Imaginea îi linişti într-un fel sufletul. Ea stătea în patul lui, în casa lui şi, indiferent ce târg îşi imagina ea că făcuse, el ştia adevărul.

Nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

Capitolul 3

Regele urlă cu furie şi-şi chemă cei trei nepoţi:

— Cel care va putea să găsească hoţul din timpul nopţii va fi moştenitorul meu.

Nepoţii se uitară unul la altul, apoi îşi adunară armele şi se aşezară sub cireş, în aşteptarea nopţii şi a hoţului.

din *Clever John*

A treia masă a lui Silence din acea zi veni chiar după ora două, dintr-o sursă neaşteptată.

— Să nu suflaţi o vorbă, spuse Bert morocănos, punându-şi degetul la gură.

Silence nici nu apucă să-i mulţumească paznicului, căci acesta se grăbi să iasă din încăpere. Clipi, năucită de darurile primite de la servitorii lui Mickey O'Connor. N-ar fi crezut niciodată că oamenii de încredere ai piratului l-ar sfida doar ca să-i aducă ei mâncare. Se întrebă îngrijorată ce ar face O'Connor dacă ar afla de revolta tacită împotriva ordinelor sale de a nu o hrăni.

Clătinând din cap, desfăcu batista destul de murdară dată de Bert şi privi conţinutul: trei nuci, o bucată de plăcintă de porumbel mărunţită şi o prăjitură zdrobită, cu glazură roz. Ceva mai devreme primise o felie de şuncă şi o brioşă de la Fionnula. Iar Harry îi adusese prune, deşi nu era nici pe departe sezonul lor, şi o aripă de rată.

Uşa camerei se deschise, iar Silence îndesă în grabă batista sub o pernă. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe pirat, dar în încăpere intră un tânăr. Era destul de arătos, aproape la fel de frumos ca Mickey O'Connor, dar mult mai sobru, un pic mai scund, având cel mult douăzeci de ani.

Tânărul păru şi el uimit să o vadă.

— Ăăă… o căutam pe Fionnula.

— Ah, tu trebuie să fii prietenul ei.

El roşi, părând dintr-odată şi mai tânăr.

— Eu sunt doamna Hollingbrook, spuse ea ca să-l liniştească. Fionnula a coborât să aducă nişte apă caldă pentru îmbăierea lui Mary Darling.

— Atunci eu mă retrag, zise el şi încuviinţă scurt din cap.

— Trebuie să se întoarcă imediat, îi spuse Silence, văzându-l că nu se simţea deloc în largul lui. Se gândi că el nu era obişnuit să vorbească cu străinii. De ce nu o aştepţi?

— Ah… El clipi privind pe deasupra ei. Ei bine… Ţâşni dintr-odată pe lângă Silence şi o ridică pe Mary Darling. Atenţie la foc, micuţo! E periculos pentru degeţelele tale!

— Dumnezeule!

Silence nu observase că Mary ajunsese lângă foc, dar copila fusese destul de băgăreaţă în acea după-amiază. Mary se plictisise repede să stea în aceeaşi cameră şi devenise agitată încă de la amiază. Silence îl privi cu recunoştinţă pe tânăr.

— Mulţumesc, domnule…

— Bran, răspunse el zâmbindu-i fetiţei. Bran Kavanagh.

De obicei, micuţa era reticentă cu străinii, dar părea fermecată de Bran, pe care-l privea curioasă. Silence recunoscu că, atunci când zâmbea, arăta destul de elegant.

— Te place.

— Da.

Bran scoase o bucată de sfoară din buzunar şi o prinse într-o buclă, apoi şi-o trecu printre degete şi-i arătă lui Mary rezultatul.

— Celor mici le place. Mama a avut doisprezece copii şi eu le-am purtat de grijă celor mai mici.

— Eşti irlandez? îl întrebă. Accentul lui nu era nici pe departe la fel de puternic ca al Fionnulei sau ca al lui O’Connor.

Îşi ridică privirea precaut – o şuviţă de păr roşcat îi căzuse peste frunte.

— Născut şi crescut aici în Londra, dar, da, părinţii mei erau din Irlanda. Tata a fost ţesător la

Spitalfields.

— Ce s-a întâmplat? începu Silence, dar Fionnula intră în cameră, aducând un vas cu apă fiartă.

Servitoarea se opri la vederea lui Bran, iar faţa i se lumină.

— Ah, n-am ştiut că erai aici.

— Am venit să-ţi spun că voi fi plecat la noapte. O aşează pe Mary uşor pe canapea şi-i dădu sfoara cu care se jucase mai devreme. M-am gândit că vrei să ştii.

— E din nou vorba despre Vicar? întrebă Fionnula şi se încruntă îngrijorată.

Bran se încruntă şi el, aruncând o privire către Silence.

— Ce vicar? întrebă Silence, privindu-i pe cei doi. Ai afaceri necurate cu un om al bisericii?

— Nu, nu, nu! Vicarul Whitechapel nu e deloc un om al bisericii. Face gin şi… Bran se opri, încercând să găsească cuvântul care să nu ofenseze urechile delicate ale lui Silence.

— E rău, interveni Fionnula şi, făcându-şi cruce, adăugă: E răul în persoană.

Silence se cutremură de groaza din vocea Fionnulei şi se uită la Mary, care se juca liniştită pe canapea.

— E duşmanul lui Mickey O’Connor, nu-i aşa? Unul dintre cei despre care domnul O’Connor crede că ar putea să-i facă rău lui Mary.

Bran nu răspunse, dar privirea sumbră pe care o aruncă asupra lui Mary vorbi de la sine.

— Atunci ar fi bine să pleci, îi spuse Fionnula încet.

El încuviinţă din cap şi ieşi fără alte comentarii.

Silence răsuflă îngândurată şi se aplecă să o ridice pe Mary. Îi trecuse prin cap la un moment dat că

poate O’Connor inventase tot discursul acela despre duşmanii care i-ar putea face rău lui Mary. Se gândise pentru câteva clipe că era un joc de-al lui şi că le voia pe ea şi pe Mary din motive pe care Silence nu le-ar putea înţelege. Ei bine, această frântură de gând fu acum îndepărtată complet. Teama de pe faţa Fionnulei fusese reală, la fel şi vocea lui Bran când vorbise despre Vicar. Oricine ar fi fost acest Vicar, pericolul pe care îl prezenta părea cât se poate de real.

Ei bine, Mickey O’Connor o fi el un pirat arogant, dar erau în siguranţă în palatul lui. Silence oftă şi începu s-o dezbrace pe Mary Darling pentru baie, iar gândurile ei se îndreptară în altă direcţie.

— Bran pare un băiat de treabă.

— Da, admise servitoarea roşind în timp ce turna cu grijă apa caldă într-o cădiţă, încercând-o cu cotul.

— Şi destul de frumuşel, adăugă Silence.

Fionnula tresări şi stropi pe jos cu apă. Se uită la băltoacă, apoi îşi ridică privirea îngrijorată la Silence.

— E prea frumuşel pentru mine, nu-i aşa?

— O, nu, n-am vrut să spun asta, răspunse Silence, care voise s-o tachineze, nu s-o rănească.

— Ba da, este, se lamentă Fionnula. Are ochii atât de albaştri şi o faţă atât de frumoasă! Văd cum îl privesc alte fete şi tot ce vreau e să le smulg părul din cap.

— Le priveşte şi el? o întrebă Silence în timp ce o băga pe Mary în cădiţă.

— Nuuu… răspunse Fionnula cu o uşoară ezitare.

— Atunci nu trebuie să-ţi faci griji, o linişti Silence în timp ce o săpunea pe Mary, care era încă ocupată cu sfoara pe care o înmuia în apă şi apoi şi-o aşeza peste burtică. Sunt convinsă că te place.

Fionnula îşi muşcă buza de jos nesigură, apoi se lumină la faţă. Scoase din buzunarul şorţului un

pachet.

— V-am mai adus ceva de mâncare, domniţă! şopti ea.

— Drăguţ din partea ta, răspunse veselă Silence în timp ce-şi despacheta a patra masă pe ziua aceea – al treilea prânz sau poate o cină timpurie.

În ritmul acesta, s-ar putea îngrăşa pe durata curei de înfometare impuse de O'Connor. Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă Mickey O'Connor era chiar orb de nu observa că oamenii lui îi aduceau de mâncare împotriva ordinelor sale. Oare care ar fi fost pedeapsa piratului pentru această nesupunere?

*

Winter Makepeace se trezi în dimineaţa următoare cu un geamăt provocat de durerea pe care o simţea în tot corpul. Camera era cufundată încă în întuneric – zorile aveau să se ivească peste o oră sau chiar mai târziu –, dar, cu toate acestea, ştia că era exact cinci şi jumătate, căci aceea era ora la care corpul său se obişnuise să se trezească.

Se ridică în capul oaselor în patul său îngust, simţind un junghi în coapse, de la ziua pe care şi-o petrecuse călărind.

Cum trăia la Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi, iar şcoala unde le preda unor băieţi nu prea disciplinaţi era la o aruncătură de băţ, nu era nevoie să călărească în mod normal. Însă, pentru călătoria la Oxford, fusese nevoit să închirieze un ponei, îşi frecă picioarele vreun minut, apoi se ridică, alungându-şi durerile din minte. Nu îl ajutau cu nimic şi, oricum, aveau să se atenueze în curând.

Trebui să-şi plece capul în timp ce se încovoia deasupra lavoarului, ca să se spele pe faţă. Camera lui

era sub streaşină, iar acoperişul se înclina brusc, dar lunile în care trăise în acel spaţiu înghesuit îl obişnuiseră cu încăperea, astfel că se putea mişca fără să dea cu capul de vreo grindă, chiar şi pe întuneric.

Îmbrăcat în cămaşa albă şi veston, pantaloni şi haină negre, Winter deschise fereastra podului pentru a arunca apa folosită pentru spălat. Cerul căpăta o culoare roz-cenuşie, lăsând la iveală siluetele acoperişurilor din St. Giles. Winter le privi pentru o clipă, înainte de a închide fereastra cu fermitate şi a aprinde o lumânare. În următoarea oră, lucră încontinuu la un birou îngust, scriind şi citind. O parte din munca sa consta în pregătirea lecţiei pentru acea zi, dar coresponda şi cu savanţi în filosofie şi religie, atât din Anglia, cât şi de pe continent. De fapt, recenta sa călătorie la Oxford fusese în scopul de a vizita o veche cunoştinţă, un filosof în vârstă, aflat pe patul de moarte.

Când cerul se lumină de-a binelea, Winter se ridică şi se întinse, apoi stinse lumânarea.

Încuie camera cu atenţie în urma lui şi se opri pentru o clipă, privind către uşa dormitorului surorii sale Silence. Nu văzu lumină, aşa că îşi imagină că probabil dormea. Se gândi dacă să o trezească, apoi se hotărî să n-o facă. Lui Silence i-ar prinde bine câteva minute în plus de odihnă. Coborî zgomotos scările, aproape intrând într-un băieţel care pândea la una din cotituri. Winter îl luă de guler (învăţase de mult, din cariera sa de profesor al acestor drăcuşori, că era mai bine să-i prinzi întâi şi după aceea să-i întrebi).

— De ce nu iei micul dejun cu ceilalţi băieţi, Joseph Timbox? Joseph, cu faţa pistruiată ascunsă de haina lui Winter, îşi ridică ochii spre el.

— Tocma’ ce coboram, domnule Makepeace.

— Chiar aşa? întrebă Winter sceptic, aruncând o

privire fulgerătoare la obiectul pe care Joseph încerca să-l ascundă la spate. Şi ce intenţionezi să faci cu praştia asta?

Joseph făcu ochii mari, imitând excelent inocenţa, în faţa curelei de piele dinaintea ochilor săi.

— Am găsit-o pe scări, pe cuvânt!

Winter îşi ridică o sprânceană, continuând să-l privească pe băiat în ochi.

— Joseph, spuse Winter blând, ştii că nu încurajez minciuna în această casă. Cuvântul unui om este o comoară pe care o poartă cu sine, oricât de sărac ar fi. Să-l risipeşti cu nepăsare este un semn nu numai de prostie, ci şi de hoţie. Acum, spune-mi, este a ta?

— Da, domnule, zise băiatul înghiţind în sec.

— Sunt nemulţumit să aud că te-ai jucat cu o praştie, spuse Winter calm, dar mulţumit că mi-ai spus adevărul. Drept pedeapsă, aş dori să cureţi soba din bucătărie şi să freci plăcile din jurul ei.

— Ah, începu iarăşi Joseph, dar îşi înăbuşi geamătul. Da, am înţeles, domnule.

— Bine, spuse Winter şi-i dădu drumul băiatului, confiscându-i praştia şi făcându-i semn să o ia înainte pe scări.

Coborâră în tăcere, dar, când ajunseră la ultima treaptă, Joseph îndrăzni să-i vorbească:

— Domnule!

— Da?

Winter îşi îndreptă privirea către băiat. Acesta îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, încurcat.

— Îmi pare rău, domnule!

— Toţi facem greşeli, Joseph, spuse Winter cu blândeţe. Aşa poţi deosebi un om cinstit de unul necinstit.

— Da, domnule! reuşi Joseph să spună, cu fruntea încreţită, încercând să înţeleagă cele spuse de

Winter.

Băiatul intră în bucătărie, recăpătându-şi aproape complet tonul voios. Winter zâmbi în timp ce-l urmărea. Nu era prima discuţie de genul acesta pe care o avusese cu Joseph şi nu se aştepta să fie nici ultima, dar, în sufletul lui, băiatul era un copil bun.

Bucătăria căminului era luminoasă şi plină de zarvă. Două mese lungi ocupau centrul încăperii aglomerate – una pentru băieţi şi una pentru fete. Joseph Timbox se duse la masa băieţilor şi sări pe una dintre băncile lungi.

— Bună dimineaţa, domnule Makepeace, spuse Alice, una dintre menajere.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi răspunse Winter dându-i urciorul pe care-l adusese cu el de sus.

— Oh, mulţumesc, domnule, că m-aţi scutit de un drum până sus, zise Alice şi zâmbi, luminându-se la faţă şi grăbindu-se să prindă o cană cu lapte care era pe cale să se verse.

— Copii, îşi ridică vocea Nell Jones, şefa menajerelor. Vă rog să-i spuneţi bună dimineaţa domnului Makepeace.

— Bună dimineaţa, domnule Makepeace! răspunseră imediat copiii, în cor.

— Bună dimineaţa, copii! spuse Winter, în timp ce se aşeza pe bancă.

Nell se grăbi să-i pună în faţă un castron cu terci şi o cană de ceai.

— Mulţumesc, spuse Winter în timp ce sorbea din ceai şi, uitându-se peste masă la un băieţel cu părul negru care se scobea somnoros în nas, îl întrebă: Ai dormit bine, Henry Putman?

Toţi băieţii de la orfelinat fuseseră creştinaţi cu numele Joseph şi toate fetele cu numele Mary, cu excepţia lui Henry Putman. Când Henry ajunsese la

orfelinat, la vârsta de patru ani, ceruse să-şi păstreze numele. Şi cum, spre deosebire de ceilalţi orfani, era destul de mare să poată vorbi, dorinţa-i fusese îndeplinită.

La întrebarea lui Winter, Henry îşi scoase degetul din nas.

— Da.

Băiatul mai mare, care stătea alături de Henry, îi dădu un ghiont. Henry îl privi furios.

— Domnule, şuieră băiatul mai mare.

— Oh! exclamă Henry. Da, *domnule,* am dormit bine, cu excepţia visului.

Winter, conştient de faptul că subiectul cu visele ar dura cât tot micul dejun, murmură doar un „serios?" însă Henry se pornise.

— Despre broaşte a fost, nişte broaşte mari. Cât nişte *vaci.*

Henry îşi desfăcu larg braţele pentru a arăta mărimea extraordinarelor creaturi, aproape dărâmând castronul cu terci al băiatului de lângă el.

Winter prinse castronul cu îndemânarea căpătată în anii de experienţă. Băiatul mai mare avea alte probleme.

— Broaştele nu pot creşte atât de mari, toată lumea ştie asta.

Winter se adresă băiatului mai în vârstă cu blândeţe:

— Joseph Smith, l-ai putea informa pe Henry despre consideraţiile tale asupra mărimii broaştelor din vise într-un mod mai politicos.

Pentru o clipă, ambii băieţi tăcură, în vreme ce meditau la vorbele lui Winter, iar acesta din urmă putu în sfârşit să ia o gură de terci. Apoi Joseph Smith spuse:

— Nu cred că broaştele cresc aşa mari ca vacile.

— În visele mele cresc, replică Henry Putman hotărât, tranşând problema.

Un ţipăt brusc îl făcu pe Winter să se întoarcă spre masa fetelor, şi observă că Silence nu coborâse la micul dejun. Se uită la Nell şi îi făcu semn.

— Cred că ar fi timpul să o trezeşti pe sora mea.

Nell îşi plecă privirea, iar Winter avu dintr-odată un vag sentiment de nelinişte.

— Ăăă… domnule… în legătură cu…

— Da? o încurajă el, observând că Nell nu-şi găsea cuvintele.

— Nu-i aici.

— Poftim?

— Doamna Hollingbrook a plecat de acasă alaltăieri, spuse Nell în grabă ca şi cum ar fi vrut să scape cât mai grabnic de greaua povară. Şi Mary Darling e cu ea.

Copiii începură să se potolească, intuind pericolul care plutea în aer.

— Unde este sora mea? întrebă Winter cu blândeţe.

— A plecat să locuiască la palatul lui Mickey O’Connor, răspunse Nell cu un nod în gât.

*

Silence tocmai ce îi dăduse lui Mary Darling să mănânce puţin terci în acea dimineaţă, când auzi în depărtare pe cineva strigând. Fionnula îşi ridică privirea. Silence se opri, cu ultima linguriţă de terci întinsă spre Mary. Copila nu mai era interesată de mâncare, fiind ocupată să se joace cu castronul, ignorând linguriţa. Silence o bătu uşor pe umăr.

— Mary, trebuie să termini de mâncat!

Strigătele se auziră din nou, iar una dintre voci îi

părea cunoscută. Silence fu cutremurată de un fior. Lăsă linguriţa şi alergă spre uşă.

— Domniţă, n-aveţi voie… îi strigă Fionnula în timp ce deschidea uşa.

— Cine este jos? îl întrebă pe Bert.

El deschise gura să-i răspundă, dar ea fugise deja pe lângă el.

— Hei! ţipă Bert indignat.

Silence fugi pe scări în jos, îngrijorată de liniştea neobişnuită. Ce i-o fi făcut? Ajunsă în holul de jos, dădu peste un spate masiv, care-i bloca drumul.

— Of! îngăimă ea, încercând să treacă de Mickey O'Connor.

Îl văzu pe Winter stând nemişcat, înconjurat de piraţi. Mickey O'Connor o trase înapoi spre el şi o cuprinse de talie, pentru a o împiedica să înainteze. Silence tresări când Mick o atinse. Parfumul exotic de tămâie o înconjură. Nu-l mai văzuse de când se certaseră în seara cu cina, şi parcă uitase deja intensitatea prezenţei lui.

— Ia mâna de pe sora mea! spuse Winter.

— Sunt dornic să mă înclin în faţa poruncilor dumitale, domnule Makepeace, îi răspunse O'Connor, trăgând-o şi mai aproape pe Silence. Cu toate astea, conştiinţa nu mă lasă, atâta vreme cât doamna nu-mi cere s-o fac.

— Silence? zise Winter şi o fixă cu privirea.

Ea înghiţi în sec. Winter îi aruncă o privire fulgerătoare. Stătea îmbrăcat în hainele lui negre, cu pumnii strânşi. La fel ca toţi fraţii ei, Winter prefera să-şi poarte părul şaten-închis fără perucă şi prins simplu la spate. Piraţii înarmaţi care îl încercuiseră păreau periculoşi într-un mod comic, şi totuşi, reuşise să treacă de poartă şi să ajungă în palatul atât de bine păzit al lui Mickey O'Connor. Poate că, datorită figurii

autoritare a lui Winter, piraţii nu-l opriseră.

Silence se răsuci în braţele domnului O'Connor şi-l privi. Faţa ei era atât de aproape de a lui, încât îi putea vedea fiecare geană în parte şi putea observa ridurile mici din colţurile ochilor lui de un căprui profund.

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Ochii aceia pătrunzători se mijiră. Piratul nu arăta deloc bucuros.

— Te rog, şopti ea.

— Cum doreşti, spuse Mickey îndepărtându-şi braţele şi privind peste ea, către Winter. Cinci minute, domnule Makepeace, niciun minut în plus. Poţi vorbi cu încântătoarea dumitale soră în bibliotecă.

„Mickey O'Connor are o bibliotecă?" Pentru o secundă, Silence fu distrasă de gândul că acest bărbat scandalos de viril s-ar putea arăta interesat de studiul a tot felul de cărţi prăfuite.

Această imagine se spulberă totuşi când fură conduşi în bibliotecă. Cu siguranţă, se cuvenea ca Mickey O'Connor să aibă o bibliotecă cum ea nici nu-şi imaginase vreodată. Era o încăpere de dimensiuni potrivite, dar, de la lemnul de trandafir al tavanului şi până la covorul persan gros, întreaga încăpere era fantastică. Camera era decorată cu statuete vechi, fără îndoială furate. Era o Diană la vânătoare, încadrată de ogarii ei. Mai era un bust al unui demnitar bărbos din vechime. Şi cărţile! Peste tot erau cărţi deschise, fiecare fabulos ilustrată – de la o ediţie cu animale exotice, la o carte mică de rugăciuni lucrată delicat în aur.

— Dumnezeule! spuse Silence cu veneraţie, privind încăperea atât de rafinată. Ai văzut vreodată un loc mai minunat, Winter? Deşi n-ar strica şi nişte fotolii, comentă ea încruntată.

— În momentul acesta, sunt mai degrabă interesat de tine decât de cameră, surioară! răspunse Winter sec.

Silence roşi, apoi îşi privi fratele. Părea foarte îngrijorat. Trase aer în piept şi îşi netezi cu o mână şorţul pe care şi-l pusese din obişnuinţă în acea dimineaţă.

— Îmi pare rău că am plecat de acasă atât de brusc. Ştiu că trebuie să te fi tulburat…

— Dacă m-a tulburat? repetă Winter. Categoric! Eşti ţinută aici împotriva voinţei tale?

— O, nu!

— Nu sunt un bărbat care să-şi piardă minţile – dacă aş fi fost, aş fi chelit până acum, smulgându-mi părul pe drumul încoace. Tocmai Mickey O'Connor, Silence?

Ultimele cuvinte le spusese încet, dar se ascundeau multe în spatele lor. Winter o văzuse când se întorsese de la O'Connor data trecută. Ştia ce-i făcuse şi bănuia ce era mai rău.

— Este tatăl lui Mary Darling.

El ridică întrebător din sprâncene.

— Spune că Mary trebuie să rămână aici, pentru că este în pericol din cauza duşmanilor lui. Dar m-a lăsat şi pe mine să rămân, ca să pot avea grijă de ea.

Winter închise ochii, şi, când îi deschise la loc, se putea citi durere în ei.

— Dacă fetiţa este cu adevărat a lui, atunci nu mai poţi fi legată de ea, trebuie să renunţi.

— Nu! Nu înţelegi! Domnul O'Connor mi-o va lăsa pe Mary Darling *pentru totdeauna* de îndată ce duşmanii nu vor mai reprezenta o ameninţare. Nu-ţi dai seama? Pot să o iau de aici.

— Cred că mai degrabă aş putea avea încredere în cuvântul unui şarpe decât în cuvântul domnului

O’Connor.

— Dar…

Winter făcu un pas în faţă şi-i atinse cu blândeţe braţul.

— Se foloseşte de tine, surioară. Poate te vede doar ca pe o distracţie. Sau poate are un plan mult mai meschin, dar, în orice caz, poţi fi sigură de un lucru: pe Mickey O’Connor îl interesează doar să-şi satisfacă plăcerile. Nu-i pasă nici de tine, nici de Mary Darling.

— Un motiv în plus să rămân, şopti ea. Winter, o iubesc pe Mary! Nici dacă aş fi născut-o eu nu ar fi fost mai mult fiica mea. Nu aş putea să o las singură aici, chiar dacă nu aş mai avea nicio speranţă să o aduc acasă. Dar, cum eu am o speranţă, ei bine, nu îmi rămâne decât să mă agăţ de ea.

— Reputaţia îţi va fi compromisă dacă vei continua să locuieşti aici.

— Reputaţia mea este deja compromisă.

— Din cauza *lui.*

Winter ridica foarte rar tonul, îşi arăta arareori emoţiile de orice fel, dar rostise acel „lui” cu un dezgust profund. Silence făcu ochii mari. Ştia că Winter nu-l plăcea pe O’Connor, dar nu fusese conştientă de ura pe care fratele său i-o purta piratului.

— Winter…

— Te va distruge pe tine şi va distruge şi căminul din cauza ta, adăugă Winter când îşi recăpătă controlul. Nu ne putem permite acum să se facă speculaţii pe seama demnităţii tale. Gândeşte-te la orfelinat, dacă la tine nu vrei să te gândeşti.

Silence închise ochii, simţind că i se făcea rău. Îl dezamăgise, trădându-i încrederea, dar…

— Îmi pare rău, îmi pare sincer rău de cămin, însă este vorba despre *Mary Darling,* Winter. Te rog, ea e tot ce mi-a rămas.

— Hristoase!

Winter se întoarse şi se îndreptă spre un raft plin de cărţi, privind fără să vadă rândurile de volume îmbrăcate în piele scumpă.

Pentru o clipă, biblioteca fu cufundată în linişte. Silence îşi muşcă buza, privindu-şi fratele şi aşteptând să vadă dacă-i trădase încrederea pentru totdeauna. Winter era cel mai tânăr dintre fraţii ei, cel mai apropiat de vârsta ei – şi de sufletul ei. Dacă nu l-ar fi privit cu atenţie, poate nu i-ar fi observat umerii imperceptibil căzuţi.

— Ştiu ce înseamnă Mary Darling pentru tine. Am fost martorul durerii tale în acest ultim an şi am văzut cum ţi-ai recăpătat bucuria datorită ei. Dacă ăsta este singurul mod de a o păstra pe Mary, atunci rămâi.

Silence oftă şi dădu să-i mulţumească. Winter se întoarse brusc, iar ea putu să observe că ochii lui de obicei calmi, de data aceasta ardeau de furie.

— Dar am văzut ce ţi-a făcut Mickey O’Connor. Am văzut în ochii tăi. Nu te pot face să te retragi din acest plan nebunesc, dar nici nu te aştepta să fiu bucuros ştiindu-te în mâinile lui murdare.

În spatele lor, o singură bătaie din palme spulberă intimitatea bibliotecii.

Silence se răsuci. Mickey O’Connor stătea rezemat de o uşă îngustă, ascunsă viclean între lambriurile sculptate.

— Îţi apreciez aprobarea, Makepeace. Mă unge pe suflet, serios!

Winter stătea nemişcat alături de Silence, iar ei i se păru că-l vede cum se străduieşte să-şi păstreze firea, să îşi stăpânească o reacţie violentă. Ce prostie din partea ei. Winter era cel mai puţin violent om pe care-l ştia. Dar îşi puse totuşi mâna pe braţul lui.

— Voi face cum vrei, îi spuse Winter surorii sale,

deşi nu-şi dezlipi nicio secundă privirea de la O’Connor. Voi pleca acum, dar, când mă voi întoarce, te voi lua cu mine. Până atunci, dacă simţi vreodată că eşti în pericol, trimite-mi vorbă, şi voi veni, zi sau noapte.

— Da, Winter, îi răspunse cu blândeţe ea, înţelegând că fratele ei avea nevoie să simtă că putea controla situaţia.

Ochii întunecaţi ai lui Mickey O’Connor o priviră batjocoritor. Din fericire, Winter nu păru să vadă acea privire. Se aplecase să-şi sărute sora pe obraz, repetându-i:

— Nu uita, oricând!

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească din cauza nodului care i se pusese brusc în gât. Ştia că Winter ţinea mult la ea, dar ceea ce făcuse astăzi dovedea cu adevărat dragostea frăţească: dăduse buzna, de unul singur, în palatul lui O’Connor – pentru ea. Nu ştiuse niciodată că o iubea atât de mult, şi acum simţea, paradoxal, pierderea a ceva ce nu conştientizase până atunci. O lăsa acolo numai pentru că îl rugase ea, numai pentru că o iubea cu adevărat.

— Oamenii mei te vor conduce afară, Makepeace. Doar ca să se asigure că nu te rătăceşti până la uşa de la intrare.

Winter îi aruncă o privire piratului, şi, pentru o clipă, Silence îşi ţinu răsuflarea, cât cei doi bărbaţi păreau a purta un dialog din priviri, apoi Winter se întoarse şi părăsi biblioteca.

Silence se răsuci către Mickey O’Connor şi îi spuse cu reproş:

— Nu este nevoie să îl înfurii.

— Nu? făcu piratul, apropiindu-se.

— Nu, răspunse Silence încruntată. Noi doi am încheiat deja o înţelegere, şi eu nu am nicio intenţie să o încalc. Winter nu se gândeşte decât la mine.

Scoţându-l din sărite, ai fi putut stârni o ceartă destul de urâtă.

— Vezi tu, iubire, aici sunt nevoit să te contrazic, replică el ridicând din umeri. Fratele tău e un om dur. Dacă nu aş fi fost ferm, te-ar fi luat de aici cât ai clipi.

„Winter, un om dur?” gândi Silence, clătinând din cap. Era o idee tare năstruşnică. Bărbaţii pot fi foarte ciudaţi câteodată. Privi cum O’Connor îşi trecu peste un atlas mare, cu hărţi colorate, degetele cu numeroasele inele ce sclipeau.

— N-aş fi ghicit că ai o cameră ca asta.

— Vrei să spui că lucrurile astea sunt prea rafinate pentru o brută ca mine?

— Nu! exclamă ea, deşi *exact* asta voise să spună. M-am… gândit doar…

Vocea i se stinse în timp ce-i privea degetul care se oprise pe sânul Dianei. El se întoarse, surprinzându-i privirea.

— Da, doamnă Hollingbrook?

Chipul ei era în flăcări, dar îi susţinu privirea. Winter nu dăduse înapoi în faţa acestui bărbat, şi nici ea nu avea de gând.

— Nu este nevoie de o astfel de încăpere.

— Nu e nevoie?

— Sala tronului este scandalos de ostentativă, dar îi laşi şi pe alţii să o vadă, zise ea străduindu-se să-şi pună gândurile în ordine. Este aproape un loc public, pentru că primeşti vizite acolo. Ostentaţia are un scop. Intimidezi cu ea. Dar această bibliotecă…

— Aşa…

— Nu e nevoie de ea, pentru că nu o foloseşti pentru a-i impresiona pe alţii.

El îşi înclină capul în timp ce o privea curios.

— Eşti o femeie foarte interesantă, doamnă Hollingbrook. Dacă nu folosesc biblioteca pentru a

impresiona, atunci pentru ce o folosesc? Dacă nu te superi că te întreb.

— Exact asta mă întrebam şi eu. De ce să ai o asemenea bibliotecă?

Întrebarea păru a-l lua prin surprindere. O privi un moment ezitant, apoi se îndreptă spre o altă carte. Silence îl urmări curioasă cum deschide tomul.

În carte era înfăţişat un gândac de culoarea smaraldului, cocoţat pe tulpina unei plante exotice. Culoarea era atât de uimitoare, atât de vie, încât insecta părea gata să se târască afară din carte. Mickey O'Connor mângâie uşor marginile paginii.

— Acum vreo opt ani, într-o noapte, am găsit o carte ca asta într-un cufăr de pe o navă care venea din Indiile de Vest.

— Adică ai furat-o, punctă Silence cu asprime.

Mickey rânji la ea, dezvelindu-şi dinţii albi, puternici.

— Aparţinea unui proprietar de plantaţii de acolo, din câte am înţeles. Un om care avea sute de sclavi care munceau la trestia de zahăr, îmbogăţindu-l. Da, am furat de la un asemenea om – şi am dormit foarte liniştit cu gândul ăsta.

Silence privi din nou cartea. Cu siguranţă nu era de acord cu furtul, dar nu era de acord nici cu sclavia.

— Ai spus că ai găsit o carte ca asta…

— Da, continuă el, privind la rându-i insecta de smarald. Am găsit-o, am deschis-o şi m-am minunat. Nu mai văzusem aşa ceva. Era plină de imagini cu fluturi. Fluturii nu-s chiar pe toate drumurile în Londra în care am crescut eu, iar fluturi ca ăia… Degetele sale trecură peste pagină ca şi cum i-ar fi văzut aievea. Ei bine, aproape că te fac să crezi în Dumnezeu.

Silence fusese crescută în Londra, dar avusese parte de ieşiri în parcuri, de excursii la Greenwich şi în

alte oraşe. Văzuse fluturi, cerbi, păsări sălbatice, grădini minunate şi flori. Ce fel de copilărie avusese el de nu văzuse niciodată un fluture?

— Unde anume în Londra ai crescut?

— În St. Giles, îi răspunse, mângâind încă foile. Nu prea departe de aici.

Silence încercă să şi-l imagineze copil. Cu siguranţă fusese un băieţel frumos, suplu şi firav. Gândul îi dădu o senzaţie ciudată.

— Ai trăit cu familia ta?

— Cu mama şi cu… el.

„Oare vorbeşte despre tatăl lui sau despre al bărbat, de a rostit aşa ciudat acel «el»?” se întrebă Silence.

— Părinţii tăi stau încă în St. Giles?

El o privi ironic şi închise cartea ilustrată. Era clar că nu avea de gând să-i răspundă. Silence îşi aruncă privirea prin bibliotecă.

— Unde-i cartea?

— Care?

— Unde-i cartea cu fluturi?

— N-o ţin aici.

— Dar atunci…

— Ce curioasă mai eşti şi tu!

— Ce anume vrei de la mine? întrebă ea, simţindu-se frustrată.

— Ce te face să crezi că vreau ceva de la tine, iubire? ripostă întorcându-se spre ea, cu faţa lipsită de expresie.

Dar n-avea de gând să-l lase să scape de întrebare. Se apropie, iar el se mişcă de parcă ar fi vrut să facă un pas în spate.

— Nu trebuia să mi-o dai pe Mary Darling tocmai mie. Nu trebuia să mă implici în viaţa ta deloc. Ce urmăreşti?

El îşi feri privirea, şi maxilarul i se tensionă.

— Vă protejez pe tine şi pe copil, nimic mai mult. Tot ce trebuie să faci e să stai în camera ta şi să fii mulţumită.

Să stea în camera ei? Să fie *mulţumită?* Silence făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ţi se pare că sunt o păpuşă?

El îşi plecă ochii, genele sale negre umbrindu-i obrajii înainte ca el să-şi ridice iarăşi privirea spre ea.

— Nu, eşti o femeie încântătoare. N-aş putea să te confund c-o jucărie.

Buzele ei se întredeschiseră, drept reacţie tonul lui intim. Gura lui senzuală se curbă într-un zâmbet stârnit de confuzia ei.

— Cina e mai devreme în seara asta, la şapte. Sper că mă vei onora cu prezenţa ta încântătoare.

Silence rămase locului. Nu o putea prinde cu garda jos atât de uşor.

— Dimpotrivă. N-am nici cea mai mică intenţie să cinez cu tine, domnule O’Connor.

Lui Mick, îi pieri zâmbetul de pe faţă, lăsând în loc o expresie înfricoşătoare, sumbră.

— Atunci mergi fuguţa în camera ta, iubire, până vei găsi de cuviinţă să te răzgândeşti, spuse el, apoi se întoarse şi părăsi încăperea.

Capitolul 4

Dar se întâmplă un lucru foarte ciudat. Când înserarea se lăsă peste grădinile regelui, toţi cei trei nepoţi aţipiră, şi în curând adormiră. Dimineaţă, se treziră, şi niciunul din ei nu-şi putu aminti ceva. Nepoţii fură nevoiţi să-i mărturisească regelui că nu putuseră

prinde hoţul. Dar, când Clever John îşi trecu mâna prin păr, o pană verde căzu...

din *Clever John*

— Dar nu se poate! strigă Fionnula în dimineaţa zilei următoare.

— Cine spune? întrebă Silence încăpăţânată, cercetând holul. Harry era la masă, iar pe Bert îl trimisese după o servitoare. Avea la dispoziţie cel mult un minut, cât erau paznicii ocupaţi.

— Stăpânu', el spune! ripostă Fionnula deznădăjduită. A dat ordin să nu părăsiţi camera până când n-o să fiţi de acord să luaţi masa cu el.

— Mickey O'Connor nu e şi stăpânul meu! pufni Silence.

— N-o fi, spuse Fionnula, dar e obişnuit să fie ascultat.

— Atunci, domnul O'Connor va avea o surpriză.

Silence se furişă din cameră cu Mary Darling în braţe şi alergă uşurel înspre capătul holului – departe de scările pe care coborâse Bert. Se opri în colţ, pentru a-şi trage sufletul, apoi continuă drumul mult mai calmă.

Cineva o atinse pe umăr, iar Silence fu cât pe ce să scoată un strigăt.

— Unde aveţi de gând să vă duceţi? şopti Fionnula.

— Nu ştiu, dar Mary are nevoie şi de alte locuri pe care să le exploreze. Poate în vreun salon?

Fionnula o privi şovăitoare.

— Nu cred că Stăpânu' are timp de stat prin saloane. Nu-i chiar un boiernaş.

— Sau în bibliotecă! E chiar sub noi. Dar nu vreau să-ţi fac probleme. Poate ar fi trebuit să te leg în cameră? Putem spune că te-am imobilizat.

— Ca şi cum ar crede cineva, replică Fionnula şi-şi dădu ochii peste cap.

Din spatele lor se auzi un sunet teribil. „Hei!” Bert descoperise camera goală.

Mary începuse să se agite în braţele ei, privind peste umărul lui Silence. Ajunseră la scări tocmai când Bert le prinse din urmă.

— Unde credeţi că mergeţi? gâfâi Bert.

— În bibliotecă, răspunse Silence cu graţie şi ce începu să coboare.

— Chiar lângă birou’ Stăpânului! făcu Bert batjocoritor. N-o să aibă de făcut decât doi paşi pe coridor.

Vestea făcu pulsul lui Silence să o ia razna. Ajunsese deja jos, dar nu se opri, ci trecu mai departe spre un alt coridor. Mickey Cuceritorul avea să descopere nesupunerea ei – de fapt, chiar spera să se întâmple aşa –, dar asta nu o putea face să se răzgândească. Era important să-şi afirme drepturile, dorinţa ei de a nu fi tratată ca un pion la cheremul lui Mickey O’Connor. De fapt…

Nişte mâini puternice o prinseră de talie, iar Silence scăpă un ţipăt. Era ridicată cu tot cu Mary Darling, care stătea agăţată de ea.

— De ce nu e doamna Hollingbrook în camera ei? se auzi vocea lui Mickey, mult prea calmă, în spatele ei.

Silence îşi întinse gâtul şi văzu că piratul o ţinea la o lungime de braţ distanţă, cu chipul lipsit de expresie. Se încruntă şi-şi întoarse privirea, dând cu ochii de Fionnula, care încremenise, în timp ce Bert deschidea şi închidea gura, ca un peşte pe uscat.

— Nu-s ei vinovaţi! izbucni Silence. E numai vina mea!

— Nici nu mă îndoiam, i-o trânti O’Connor. Ia

copila!

Fionnula se apropie şi, înainte ca Silence să mai poată spune ceva, Mary se trezi în braţele servitoarei. Silence încercă în zadar să protesteze.

— Tăcere, şopti piratul.

Şi, cumva, vocea lui joasă părea mai înspăimântătoare decât dacă ar fi strigat.

Mick o ridică şi mai mult, iar Silence se trezi aruncată pe umărul lui – într-o poziţie extrem de umilitoare –, cu o mână fixată ferm pe fund, imobilizând-o.

— Lasă-mă jos! strigă ea cât putu de demn, având în vedere că tot sângele îi coborâse în cap.

El nu se obosi să-i răspundă, ci pur şi simplu se întoarse şi o porni pe hol.

— Domnule O'Connor! strigă din nou Silence, care se văzu nevoită să-l prindă de şolduri dacă nu voia să dea cu nasul de dosul lui extrem de ferm.

Mick nu-i răspunse, ci urcă scările, aparent fără niciun efort, deşi o ţinea cu un singur braţ, dar lui Silence i se păru că-l aude mormăind ceva în barbă. Sau poate înjura. Înghiţi în sec. Îl înfruntase de data aceasta şi-l umilise în faţa oamenilor lui şi a Fionnulei. Exista o posibilitate destul de mare ca mânia lui să capete o manifestare fizică. Dar era hotărâtă să nu i se supună, indiferent de consecinţe.

Aşadar, Silence era deopotrivă sfidătoare şi temătoare în clipa când se trezi aruncată cu putere pe pat, câteva minute mai târziu. Salteaua moale o făcu să salte uşor, şi ea se strădui să îşi îndepărteze părul de pe chipul înfierbântat. Trebuia să pară hotărâtă, dar stăpână pe ea. Cu toate astea, nu-şi putu opri un fior când, în cele din urmă, îl privi. Mickey O'Connor se înălţa în faţa ei, cu braţele încrucişate şi cu picioarele depărtate.

— Pe toţi Dumnezeii, ce-a fost în capul tău?

— Voiam să ies la plimbare.

— Când eu ţi-am poruncit să rămâi în camera ta? întrebă el şi se aplecă, apropiindu-şi faţa frumoasă de a ei.

— Da, spuse ea, umezindu-şi buza de jos.

Pentru o clipă, privirea lui Mick fu atrasă de gestul făcut de ea şi zăbovi asupra gurii ei, apoi îşi reveni şi îi spuse:

— *Nimeni* nu îmi nesocoteşte ordinele în propria mea casă!

Silence nu era sigură că avea să reuşească să vorbească. Era atât de aproape de ea, încât îi putea simţi respiraţia pe obraz. Era copleşitor, mult mai mare şi mai puternic decât ea. Dar era hotărâtă.

— Evident, cineva o face acum.

Nările lui se dilatară şi, pentru o secundă, ea-şi ţinu răsuflarea. Apoi, brusc, Mick se îndreptă şi o porni spre uşă. O deschise cu putere şi o privi.

— Rămâi în nenorocita ta de cameră, altfel jur c-o să regreţi.

Pereţii se cutremurară când trânti uşa.

Silence putu într-un final să respire şi se întinse pe pat. Se simţea de parcă înfruntase o furtună, însă un singur gând îi suna glorios în minte: ea, Silence Hollingbrook, o văduvă neajutorată, tocmai îl înfruntase pe Mickey O’Connor Cuceritorul, cel mai temut pirat din Londra.

*

„Ce făptură încăpăţânată!” gândi Mick în timp ce se îndrepta spre scări. Când dădu peste găleata şi cârpele uitate neglijent de vreo servitoare, le zbură din drumul lui cu un şut. Sunetul găleţii care se rostogolea

veni ca o binefacere, dar nu-i domoli dispoziţia sumbră. De ce nu voia să stea liniştită în camera ei? De ce dracu' nu i se *supunea?* Habar n-avea cum naiba urma să reacţioneze dacă ea nu se potolea. Gândul de a-i provoca orice fel de durere nici nu intra în discuţie, şi dacă n-o putea pedepsi fizic…

Mick se opri în capul scărilor şi privi o pictură de pe perete. Era o veche Madonă cu pruncul, cu aura aurită. Chipul Fecioarei era dezaprobator, având o stranie nuanţă de verde. Văduva se afla în casa lui de numai două zile şi deja îi dăduse peste cap traiul obişnuit.

Auzi pe cineva dregându-şi glasul în spatele său.

— Ce dracu' e, Harry? mormăi Mick fără să se întoarcă.

— Îmi cer iertare, domnule, dar Bert e supărat că doamna Hollingbrook a reuşit să-i scape, şi mă gândeam…

Mick clătină din cap.

— N-am chef să vorbesc despre *ea* acum!

— Ăăă…

— Altceva?

— Bran aşteaptă s-afle când o să vorbeşti cu proprietaru' navei *Alexander.*

— După cină, dar înainte de miezul nopţii, răspunse Mick întorcându-se. Lasă omu' să doarmă liniştit în casa lui a mare, crezând că Mickey O'Connor a uitat că nu şi-a plătit partea de la ultima nenorocită de navă.

— Liniştit sau nu, ar fi nebun să nu se păzească de numa'.

— Cu siguranţă, admise Mick şi o porni în jos pe coridor. De-aia o să-i iau pe Pat şi pe Sean, nu numai pe Bran.

— Crezi că-s de-ajuns? întrebă Harry, grăbindu-

se, ca să ţină pasul cu el.

— Da. O să-l aşteptăm în camera lui când s-o duce la culcare. Şocul de-a vedea patru oameni înarmaţi în propriul dormitor va fi, zic eu, îndeajuns să-l înmoaie.

Mick înlemni în mijlocul dormitorului. Patul său era imens, cu stâlpi de jur împrejur, groşi cam cât un picior de om. Încăpeau fără probleme el şi încă două persoane şi, la o adică, ar mai fi încăput încă trei. Patul era atât de mare, încât oricine ar fi părut mic în el. Însă nu şi câinele uriaş care trona peste perne. Animalul stătea tolănit, cu burta la vedere, cu labele din faţă în aer, capul imens întors într-o parte, fălcile căscate şi limba atârnându-i.

— Ce caută Lad în patul meu? întrebă Mick încet.

Auzindu-şi numele, Lad deschise ochii mici ca de porc, privindu-şi extatic coada, cu care biciuia aşternuturile.

— Ah, spuse Harry scărpinându-se după o ureche. Păi, părea atât de nefericit afară în curte de unul singur, că mi-a părut rău să-l las aşa părăsit.

— Jos! îi comandă Mick câinelui.

Lad se transformă într-o clipă. Îşi plie urechile triunghiulare pe spate, îşi îngustă îngrijorat ochii şi se rostogoli pentru a se târî pe burtă spre marginea patului.

— Are noroi pe labe cumva? izbucni Mick revoltat.

— Cre’ că da, răspunse Harry, prefăcându-se uimit.

— Hristoase!

Mick privi dezgustat cum Lad alunecă cu un sunet înfundat pe podea. Câinele credea probabil că fusese iertat sau uitase că Mick era supărat pe el, căci se zbenguia şi sărea ca un mieluşel.

— Nici măcar nu-i câinele meu, bombăni Mick.

Lad se opri, cu un picior din spate întins în lateral, cu limba atârnându-i, rânjind la el. Îl ignora complet pe Harry, stăpânul lui.

— Câinele te iubeşte, spuse Harry.

— Eu nu! Du bestia în curte şi pune să-mi fie curăţat patul.

— Sigur, sigur! spuse Harry, fără să se mişte însă. Şi doamna Hollingbrook?

— Ce-i cu ea?

— Ăăă… credeam că o plimbare prin juru' palatului cu copilul ar face-o să se simtă mai puţin îngrădită…

— Femeia aia nu merge nicăieri până nu va face ce-i spun eu! zbieră Mick, făcându-l pe Lad să-şi înalţe capul.

— Înseamnă că n-o să coboare nici în seara asta la cină? întrebă Harry, cu ochii săi trişti încă plini de speranţă.

— Nu, decât dacă se răzgândeşte, răspunse Mick cu amărăciune. Ea şi drăcuşorul ăla de copil o să rămână în cameră, cu mâncare numai pentru fată, până când încăpăţânata se hotărăşte să coboare la masă.

Harry îşi lăsă capul pe spate şi îşi pironi privirea în tavan.

— Ce? îl întrebă Mick pe Harry.

— Nica, doar c-am observat din experienţa cu femeile că uneori bărbatul tre' să arate puţină bunătate.

— Nu i-am dat un pat şi o cameră de regină? întrebă Mick pe un ton blând, periculos.

— Ba d-da…

— Şi nu i-am oferit tot ce avea nevoie?

— Păi…

Harry părea a se îndoi.

— Tot ce i-am cerut a fost să ia cina cu mine! continuă Mick fluturându-şi mâna prin aer. Nicio altă muiere nu mi-a nesocotit ordinele aşa făţiş!

— Da, dar majoritatea sunt târfe sau servitoare, îi atrase Harry atenţia. Doamna Hollingbrook nu-i aşa, adăugă Harry şi făcu precaut un pas în spate.

Pentru un moment, Mick rămase privindu-l pe Harry. Dumnezeule, de când se complicase viaţa lui într-atât încât trebuia să se justifice în faţa lui Harry? O avea pe Silence lângă el. O adusese unde voise. Nu ar fi trebuit să fie aşa. Nu ar fi trebuit să-i întoarcă viaţa cu susul în jos!

— De ce nu poate trăi aici fericită? îngăimă Mick.

— Poate pen' că-i femeie. Au şi ele mintea lor, zise Harry şi ridică din umeri.

— Ordinele mele rămân aceleaşi. N-o fi nici târfă, nici servitoare, da' să fiu al naibii de nu va învăţa să mi se supună!

Harry şi Lad îl priviră amândoi, cu ochii căprui injectaţi, ciudat de asemănători, cu tristeţe şi dezaprobare.

— Gata! spuse Mick şi le făcu iritat semn să plece.

Câinele şi bărbatul se întoarseră şi se îndreptară spre uşa dormitorului.

— Şi ţine câinele departe de casa mea! strigă după ei.

*

Până seara, Silence înnebunise de furie, închisă în cameră.

— Nu mă poate ţine încuiată aici ca pe un prizonier! bombăni ea către Fionnula.

— Da, domniţă, spuse aceasta, incredibil de calmă având în vedere că o ascultase pe Silence mai toată ziua.

— Îmi pare rău, dar asta e de-a dreptul… *medieval.* Cine se crede Mickey O’Connor? Vreun zeu păgân?

— Oh, nu, domniţă! răspunse Fionnula cu sinceritate. Nu se crede zeu. Da’ un prinţ sau chiar un sultan de există pe acolo prin ţinuturile păgâne…

— Asta se crede, de-aia-i aşa arogant!

Silence se apropie de ferestre. Aveau draperii de culoarea trandafirilor, poate pentru a ascunde vederii faptul că fuseseră zăbrelite. Putea să vadă prin ele doar o parte din stradă, dacă privea printr-o crăpătură.

— E imposibil! Înţeleg că nu-i pasă că înnebunesc izolată aici, dar ar trebui să se gândească măcar la fiica lui!

Mary Darling scânci drept răspuns. În acea după-amiază, fetiţa explorase încă o dată fiecare colţ al camerei, fusese luată de lângă foc de vreo câteva ori şi fusese salvată de sub pat de vreo două ori. Acum stătea bosumflată, jucându-se cu linguriţa şi restul de mâncare de la cină.

Stomacul lui Silence chiorăi la vederea vaselor goale. Îi spusese Fionnulei că nu mai putea accepta să i se aducă mâncare pe furiş, nu după modul în care-l sfidase pe O’Connor în acea dimineaţă. Fionnula, Bert şi Harry aveau deja destule probleme din cauza ei.

— Aţi putea coborî să luaţi masa cu Stăpânu’, spuse Fionnula precaută.

— Nu. Atâta timp cât îmi ordonă, nu!

Fionnula îşi plecă privirea.

— Îmi pare rău, îi spuse Silence.

Nu era vina fetei că O’Connor era o fiară despotică. Silence îşi puse mâinile în talie. Acceptase

să trăiască acolo, cu el. Era o femeie singură, fără nicio putere în palatul lui Mickey O'Connor. Refuzul de a lua masa cu el era *singura* ei modalitate de a atrage atenţia. E prea mult, îşi spuse Silence şi ieşi din cameră.

— Ce faceţi? ţipă Fionnula, care o luă pe Mary în braţe şi fugi după ea.

— Doamnă! Harry se ridică alarmat. Bert era aparent în dizgraţie, căci nu-l mai văzuse de la escapada ei de dimineaţă.

— Mă duc să schimb câteva cuvinte cu sultanul! le răspunse amândurora cu hotărâre.

Se întoarse şi o luă în jos pe scări, înainte să mai apuce vreunul din ei să protesteze. Un minut mai târziu, deschidea uşa dormitorului lui Mickey cu o smucitură, îmbărbătându-se. Constată cu dezamăgire că încăperea era goală.

— E plecat cu treabă, îi spuse gâfâind Fionnula, care reuşise s-o prindă din urmă, cu Mary în braţe. A spus la cină. Haideţi înapoi, domniţă! Nu tre' să fiţi găsită aici!

Silence ignoră avertismentul, fascinată de cameră. Fusese acolo în acea noapte, în urmă cu un an. O condusese în dormitorul lui extravagant, îi dăduse să mănânce, o obligase să stea în patul lui imens şi, în timp ce o privea, începuse să-şi descheie cămaşa elegantă, din dantelă fină. Degetele lui lungi parcă o hipnotizaseră, îşi amintea cum îl privise încremenită, cu gura uscată de frică, cum îşi dezgolise pieptul şi, apoi, privind-o sardonic drept în ochi, îşi ridicase braţele, trăgându-şi cămaşa din spate peste…

O mişcare bruscă în pat o făcu să ţipe. Silence nu-şi putu înăbuşi un fior.

— Ce Dumnezeu e asta?

— Lad, jos din pat, strigă Fionnula.

Un câine imens îşi înălţă capul, ochii mici trădându-i îngrijorarea. Animalul sări neîndemânatic pe podea şi se repezi spre ele.

Silence se dădu imediat înapoi, pregătită să-i trântească uşa în nas.

— E periculos?

— Nuuuu, spuse Harry, nu l-am văzut pe Lad să facă vreodată rău cuiva, dacă nu pui la socoteală vreun os.

— Dar e imens!

Silence îl privi îngrijorată.

Lad avea blana de un cafeniu murdar şi urechile mult prea mici pentru capul acela masiv. I se vedeau coastele şi fiecare muşchi în parte.

— Domnul O'Connor are un animal de companie? întrebă Silence.

— Nu ştiu dacă Lad poate fi numit aşa, răspunse Fionnula. Mai degrabă, putem spune că îşi face veacul pe-aici.

— Lad e, de fapt, câinele meu, interveni Harry.

— Dar doarme în patul domnului O'Connor? continuă Silence sceptică.

Şi, în acel moment, inevitabilul se întâmplă. Mary Darling văzu câinele.

— Cuţu! strigă şi se foi atât de tare, că Fionnula fu nevoită să o lase din braţe.

Lad o zbughi pe lângă Silence şi se îndreptă direct spre fetiţă.

— Nu!

Silence se repezi să prindă animalul.

Dar, înainte să ajungă la el, animalul se opri în faţa lui Harry şi dădu din coadă ostentativ, în timp ce-o privea. Mary chicoti bucuroasă şi-i înşfăcă botul cu amândouă mânuţele.

— Cuţu!

— Oh, Dumnezeule! exclamă Silence cu mâna deasupra gâtului câinelui.

S-ar fi aruncat asupra lui să-l smulgă de lângă copilă dacă ar fi fost nevoie. Strâmbă din nas, căci câinele mirosea ca un grajd întreg.

Lad stătea liniştit, dând din ce în ce mai tare din coadă. Mary îi cuprinsese fălcile în pumnişori, dar asta nu părea să-l deranjeze pe uriaşul animal. Silence privi cum Lad începu s-o lingă pe Mary pe obraji, cu limba lui enormă.

— V-am spus că nu-i periculos, zise Harry cu mândrie.

— N-o fi periculos, replică Silence, dar cu siguranţă are nevoie de o baie. Pute.

— Păi, de obicei stă în curte, adăugă Fionnula.

— Şi-atunci, ce caută în dormitorul domnului O'Connor?

— Lad e tare ataşat de stăpân, explică Fionnula.

— Deşi eu l-am salvat de la luptele de câini, adăugă Harry.

— Lad era câine de luptă? întrebă Silence, îngrozită.

Sportul acesta era foarte popular, mai ales în rândurile sărăcimii londoneze, dar Silence îl considerase întotdeauna foarte crud.

— A fost crescut pentru lupte, mormăi Harry, da' nu era bun. Cică-i era frică de ceilalţi. L-am luat de la unu' care tocma' voia să-l înece.

— Oh, suspină Silence.

Lad era mare şi urât şi mirosea al naibii de rău. Dar era un păcat să omori orice creatură, chiar şi una atât de urâtă ca Lad.

Ca şi când Lad i-ar fi citit gândurile, dădu din coadă la ea.

— Ei bine, indiferent de cum a ajuns aici, un lucru

e sigur. Câinele are nevoie de o baie, spuse Silence cu mâinile în şold.

*

— Crezi c-o să-ţi plătească acuma? îl întrebă Bran pe Mick.

Se întorceau spre palat, împreună cu Pat şi cu Sean.

— Da, răspunse Mick satisfăcut.

Proprietarul vasului *Alexander,* un bărbat voinic, cu chipul palid, se înverzise la faţă când intrase în dormitor şi-l găsise plin de piraţi. Fusese de acord cu tot ce-i spunea Mick, în timp ce-şi strângea halatul, ca o fecioară înspăimântată.

— Atunci s-a terminat, spuse Bran.

— Nu chiar, răspunse Mick, luând-o pe alee.

Erau aproape de palat, dar simţea că erau urmăriţi. Ei bine, era un loc la fel de bun ca oricare altul – şi îşi avea oamenii alături. Mick îşi îndoi braţul, simţind cuţitul în teacă.

— A fost de acord să-mi plătească, da’ nu cred că înţelege cât de mult a greşit.

— Da, făcu Bran încuviinţând din cap.

O siluetă apăru brusc de sus, aterizând în faţa celor patru.

— Doamne, Dumnezeule! strigă Sean, sărind un pas în spate.

Mick îşi scosese deja cuţitul şi scruta împrejurimile precaut, încercând să-şi dea seama de unde ar mai putea apărea alţi atacatori. La câţiva metri în spate, două umbre intrară pe alee. Mick îşi schimbă poziţia în aşa fel încât putea să vadă şi atacatorul din faţă, şi pe cei din spate. Silueta din faţă se îndreptă şi prinse formă umană. Mick miji ochii.

Arătarea purta o mantie pestriţă şi o pălărie cu boruri largi, cu pană. Sub pălărie, faţa îi era ascunsă de o mască neagră, cu un nas grotesc de lung şi coroiat. Într-o mână ţinea o sabie.

— Fantomele din St. Giles, şopti Pat, făcându-şi cruce.

— Suntem onoraţi, spuse Mick. O fi fost Pat superstiţios, dar bărbatul din faţa lui îi părea destul de real. Dar ne ţineţi din drum.

Fantoma îşi înclină capul, ochii strălucindu-i din spatele măştii.

— Ce vreţi? îi întrebă Mick.

Fantoma zâmbi şi îl privi în ochi. Îşi roti încet degetul, până când şi-l îndreptă spre Mick. Mesajul era destul de clar.

— La dracu’ cu asta! izbucni Mick şi se repezi spre el.

Fantoma făcu un salt imposibil, agăţându-se de un balcon la îndemână. Sări în balcon, agil ca un acrobat, şi continuă să urce pe clădire.

— Iisuse! făcu Sean cu răsuflarea tăiată. Am auzit că se poate căţăra acolo unde niciun muritor nu reuşeşte.

— Nu fi prost! i-o tăie Bran. Oricine poate face asta, dacă se antrenează suficient.

Sean îl privi cu îndoială.

— Io nu cre’ că aş putea.

— Nici io, confirmă şi Pat. N-aş putea sări aşa nici dacă ar fi să mor. Parcă avea aripi.

— Da, făcu Sean admirativ. E foarte agil. Asta în cazul în care nu-i o fantomă sau ceva. Crezi că te-a vrăjit, Mick?

— Nu, nu cred, răspunse Mick aruncând o privire în spate.

Dar urmăritorii păreau să fi dispărut, probabil

speriaţi de fantomă.

Neliniştea i se strecură pe şira spinării. Putea să facă faţă unui atac asupra lui însuşi, dar nu acesta era punctul său slab.

Şi Vicarul ştia asta.

— Mâine le mutăm pe doamna Hollingbrook şi pe copilă, îi spuse lui Bran, care încuviinţă fără comentarii. Bine că ne întorceam.

O luară din nou pe alee, rămânând în gardă. Mick se gândea la confruntarea neaşteptată. Fantoma voise să-i arate că-l ţinea sub observaţie. Singura întrebare era de ce.

*

— Stăpânului n-o să-i placă, mormăi Bert, care se întorsese din exil tocmai când Silence îşi punea în aplicare planul în ceea ce-l privea pe Lad.

Silence o luă pe Mary şi porni hotărâtă pe coridor.

— Nu pot să cred că domnul O’Connor acceptă să aibă un câine murdar în jurul casei. În plus, mi-aţi spus că nu e acasă.

— Tre’ să se-ntoarcă în orice moment, îi spuse Bert sumbru.

Silence îşi înăbuşi un fior de îngrijorare. Voia să rămână fidelă principiilor ei, dar, în acelaşi timp, nu era atât de sigură că-şi dorea să repete scena de dimineaţă atât de curând. Se uită vinovată la Bert.

— Atunci vom acţiona rapid.

Ignoră mormăielile continue ale lui Bert şi îl urmă pe Harry spre ceea ce acesta o asigurase c-ar fi bucătăriile. Lad o zbughi pe lângă ei fericit, neştiind ce îl aştepta.

— Fionnula a spus că domnul O’Connor este plecat pentru nişte afaceri.

— S-a dus să vorbească cu un armator, îi spuse Harry.

— Să vorbească?

— Mai mult să-i explice cum stau treburile, mormăi Bert. Ce?

Harry se oprise şi-i aruncă o privire cu subînţeles colegului. Bert ridică din umeri.

— E *pirat.* Dacă ea nu ştie asta până acuma, ori e proastă, ori e nebună.

— Cum adică „să-i explice cum stau treburile”? întrebă Silence.

— El ia un comision, da? explică Bert răbdător. De la fiecare navă comercială care andochează în Londra.

— De la *fiecare?* întrebă uimită Silence.

— Pe vremuri, avea şi ceva concurenţă. Dar, cu vreo doi ani în urmă, Sălbaticul Black Jack a făcut o baie în Tamisa.

— Chiar în toiul iernii. Nu l-au găsit până în primăvară, interveni şi Bert.

— Şi Jimmy Barker a dispărut, ceea ce înseamnă că o bună parte a echipajului său ni s-a alăturat.

Harry îşi ţuguie buzele de parcă ar fi stat pe gânduri, apoi înălţă o sprânceană şi-l privi pe Bert. Acesta încuviinţă.

— Cam da, aşa că Stăpânu’ a ajuns cel mai mare pirat de pe Tamisa. Deci da, de la *fiecare* navă.

Silence nu ştiuse cât de mare era imperiul lui Mick O’Connor. Se întoarse şi îşi continuă drumul spre bucătărie. Bert se grăbi să o ajungă.

— Şi deci proprietara’ lu’…

— *Alexander,* completă Harry.

— Aşa, aşa, proprietarul lui *Alexander* a fost neglijent şi n-a mai plătit, aşa că stăpânu’ s-a dus să-i explice că are datorii.

— Vrei să spui că s-a dus să-l ameninţe pe bietul om? răbufni Silence.

— Bert are dreptate, îi spuse Harry blând. *Este* totuşi pirat.

Ajunseră în bucătărie, o încăpere mare, cu pereţi de piatră gri, cu o vatră imensă în capăt. Două slujnice stăteau la o masă în mijloc. Un bărbat voinic se învârtea în jurul vetrei. Era în întregime chel şi roşu ca un homar fiert şi purta un şorţ nu prea curat.

— Salut, Archie! i se adresă Harry. Dumneaei e doamna Hollingbrook, şi a venit să-l spele pe Lad.

Archie se încruntă ameninţător, iar slujnicelor li se păru dintr-odată că blatul mesei era tare interesant.

— Ştii că nu permit animale în bucătăria mea.

Harry se încruntă, cât pe ce să spună ceva, dar, în acel moment, Mary Darling se alătură conversaţiei:

— Jos!

— Şşşttt, iubito. Silence o legănă, încercând s-o liniştească, dar faţa lui Mary devenea la fel de roşie ca a lui Archie.

Archie privi copila pentru o fracţiune de secundă, înainte de a se întoarce şi a scotoci într-un dulap.

— Jos! Jos! *Jos!* continuă Mary, în timp ce Silence o îmbrăţişa.

— Biscuite cu zahăr? întrebă Archie morocănos, întinzând biscuitul către fetiţă.

Mary îşi reveni ca prin minune. Zâmbi, arătându-şi cei patru dinţi perfecţi: doi sus şi doi jos. Şi se întinse după biscuit.

— Mulţumesc! îi zise Silence recunoscătoare uriaşului.

— Cre’ că poţi folosi vana stăpânului pentru câine. Da’ aveţi grijă că tre’ să curăţaţi după.

— Bineînţeles, se grăbi să-i răspundă Silence.

O aşează pe Mary lângă Fionnula, cu biscuitul şi o

ceşcuţă de lapte, în timp ce Bert şi Harry aduseră o vană imensă, din cupru. Silence făcu ochii mari. Orfelinatul avea o vană mică, în care ea abia putea încăpea, dar nu văzuse în viaţa ei o vană atât de magnifică.

Lad ţopăia de colo-colo prin încăpere, adulmecând pe la colţuri, alungat de câteva ori de Archie, în timp ce vana se umplea. Slujnicelor Moll şi Tess li se părea că îmbăierea câinelui era o distracţie. Chicoteau în timp ce căutau săpunul şi scoteau cârpele. Când totul fu gata, Harry îl chemă pe Lad. Câinele alergă fericit, şi, pentru o clipă, Silence se simţi vinovată. Apoi Harry încercă să bage câinele în vană. Se auzi o înjurătură, apoi un lătrat, şi după aceea un sunet sălbatic, iar Harry se trezi pe podea, într-o baltă, iar Lad în cealaltă parte a camerei, neatins de apă.

Slujnicele se prăpădeau de râs. Mary îşi lovi ceaşca de masă.

— Cuţu!

Fionnula îşi pusese mână la gură, încercând să-şi stăpânească râsul. Chiar şi buzele groase ale lui Archie se destinseră.

— Oh, îmi pare atât de rău, Harry! spuse Silence cu răsuflarea tăiată, ajutându-l să se ridice. Te-ai lovit?

— Vezi ce păţeşti dacă încerci să înfrumuseţezi o potaie? mormăi Bert.

— Sunt bine, doamnă, răspunse Harry, aruncându-i o privire tăioasă lui Bert, care pufni.

Harry se ridică şi-şi aranjă vesta.

— Lad, băiatule! Hai încoa’!

Lad îşi dădu ochii peste cap, dintr-un colţ al bucătăriei. Încerca să se strecoare printr-o crăpătură din zid, dar, cum era ditamai câinele, nu reuşi. Harry se îndreptă spre el. Lad o luă la goană din calea lui, cu coada între picioare. Silence se aplecă.

— Aici, Lad! îl strigă ea cu voce dulce.

Lad îşi ciuli urechile şi se apropie, privind agitat peste umăr, la Harry.

— Acum, Harry, îi şopti Silence cu glas liniştitor, mângâind urechile diforme ale lui Lad, dintre care una zdrenţuită. Dacă îl iei din spate cu putere şi eu îl ridic din faţă…

Harry apucă, Silence ridică, iar Lad fu aşezat în vană, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla. Încercă să fugă din nou, dar Silence anticipase şi era pregătită.

— Nu, nu, nu! îi spuse ea cu aceeaşi voce liniştitoare, voce pe care şi-o perfecţionase la cămin, când era nevoită să îmbăieze copiii. Nu ieşi până nu scăpăm de toată murdăria.

Lad păru să reacţioneze la tonul ei. Oftă din greu şi îşi lăsă urechile pe spate. Jumătate de oră mai târziu, Silence se îndepărtă, suflându-şi o şuviţă de păr din ochi. Era udă toată, părul îi era pe jumătate desfăcut şi transpirase. Harry îşi dăduse jos eşarfa şi haina, iar vesta îi era leoarcă din cauza lui Lad. Mary Darling adormise în braţele Fionnulei, cândva în timpul tevaturii, cu biscuitul pe jumătate morfolit încă în mânuţă, iar slujnicele şi Archie îşi beau ceaiul la masă. Se părea că îmbăierea câinelui fusese cea mai mare distracţie a lor de ani de zile.

Silence se uită cu un ochi critic.

— Ce zici?

— Zic că ăsta-i un câine curat, răspunse Archie.

— Clar mai curat decât Harry, mormăi Bert.

— Nu, adăugă Moll tărăgănat, ai uitat baia pe care a făcut-o spălând câinele.

Ambele slujnice izbucniră în râs. Harry îşi aranja cu demnitate vesta fleaşcă.

— Cred că Lad este gata, îi spuse lui Silence, care încuviinţă din cap.

— Gata, afară, Lad!

Câinele nu aşteptă să-i zică de două ori. Se căţără afară din vană, stârnind un val de apă, apoi se scuturâ, împroşcând pe toată lumea din încăpere. Slujnicele ţipară, Bert înjură, iar Archie doar se strâmbă dezgustat.

— Ei bine, spuse Harry vesel, acum sunteţi şi voi la fel de curaţi ca mine!

Silence începu să chicotească înainte ca Lad să se mai scuture o dată. Câinele rânjea cu limba atârnându-i, încercând să alerge prin bucătărie, doar că aluneca prin băltoacele de pe podea.

— Of, Doamne! E un dezastru pe jos! exclamă Silence ghemuindu-se şi încercând să şteargă băltoacele cu nişte cârpe.

— Ce se întâmplă aici? răsună o voce profundă.

Silence încremeni cu mâna întinsă, ţinând strâns o cârpă murdară. „Of, Doamne, Dumnezeule!” îşi ridică încet privirea şi văzu pantalonii mult prea strâmţi ai lui Mickey O’Connor.

— A… începu ea, fără să ştie ce să spună.

— Păi, câinele era… încercă şi Harry să explice, dregându-şi glasul.

— Destul! îl întrerupse Mickey O’Connor, cu aceeaşi voce mult prea calmă. Ia copila, Fionnula, şi du-o la culcare! Toţi ceilalţi, afară din bucătăria mea! Ah, tu nu, doamnă Hollingbrook!

Silence înghiţi în sec, privind cum servitorii împreună cu Harry şi cu Bert părăseau încăperea. Lad rămase la picioarele lui Mickey O’Connor. Mick se uită la câine, apoi la pata umedă de pe pantaloni făcută de Lad şi oftă.

— Văd că viaţa mea nu mai e la fel de liniştită cum era înainte să vii în palatul meu, doamnă Hollingbrook.

— Eşti pirat, domnule O’Connor, îi răspunse Silence cu capul semeţit. Nu cred că viaţa ta a fost vreodată liniştită.

— Da, uimitor, nu-i aşa? ripostă el şi o privi ironic. Şi totuşi, de când ai venit, servitorii nu mă mai ascultă, şi, când mă întorc acasă, îmi găsesc bucătăria inundată, spuse în timp ce se îndreptă spre un dulap şi scoase un ceainic din porţelan, o cutie cu ceai şi o ceaşcă. Iar câinele meu miroase ca un bordel.

Silence îi aruncă lui Lad o privire vinovată.

— N-am găsit decât săpun cu aromă de trandafiri, răspunse ea.

— Serios? O’Connor se uită înspre câine, care îl privea adorator, cu limba scoasă. Săracul animal şi-a pierdut boaşele şi nici măcar nu şi-a dat seama.

Silence clipi. Se pregătise pentru strigăte şi mânie, dar Mickey O’Connor o surprinsese. Îl urmări cum pune o lingură de frunze de ceai în ceainic şi se îndreptă spre vatră pentru a-l umple cu apă fiartă.

— Cu zahăr?

— Da, te rog, răspunse ea.

Mick aşează ceainicul şi ceaşca pe masă şi aduse un bol mic cu zahăr. Silence se uită la ceaşca singuratică.

— Tu nu bei?

Mickey O’Connor pufni.

— Aş fi alungat din breasla piraţilor dacă m-ar vedea cineva bând ceai.

— Atunci de ce-ai făcut pentru mine?

O privi cu ochii întunecaţi trădându-i oboseala. Pentru prima dată, Silence se întrebă cum îi merseseră „afacerile” în acea noapte.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea. La urma urmelor, cred că eşti lihnită după două zile de mâncat numai ce Fionnula şi ceilalţi au putut să şterpelească pentru

tine.

— Am rugat-o astăzi să se oprească, răspunse ea muşcându-şi uşor buza.

— Chiar aşa? întrebă el şi îşi înclină capul curios.

Silence îşi turnă în ceaşcă, adăugând o linguriţă de zahăr. *Chiar* îi plăcea să bea ceai. Luă o gură şi constată că era destul de bun. Îşi ridică privirea şi îl văzu sprijinit de dulap, uitându-se la ea cu un aer visător.

— Mulţumesc! Cum ai învăţat să faci un ceai atât de bun dacă tu nu bei?

El îşi strânse buzele şi-şi privi cizmele. Silence crezu că n-avea să-i răspundă, însă el oftă într-un final.

— Maică-mii îi plăcea ceaiul, când făceam rost. Îi pregăteam ei.

Vorbea concis, dar i se puteau desluşi sentimentele, dincolo de vorbe. Ce băiat minunat trebuie să fi fost, atât de atent cu mama lui… Silence se încruntă. Nu-i plăcea să se gândească în felul acesta la el, ca la un copil vulnerabil şi un fiu iubitor. Îi venea mult mai uşor să-l vadă ca pe un pirat.

— Ţi se răceşte ceaiul, şopti el. Spune-mi ceva, continuă el cu voce profundă. Te-am văzut odată, acum aproape vreun an, cu Fantoma din St. Giles.

— Deci chiar m-ai urmărit?

Îşi puse ceaşca pe masă. Toamna trecută? fusese prinsă într-o revoltă în St. Giles şi scăpase doar cu ajutorul Fantomei. Îl zărise atunci pe Mickey O’Connor pe partea cealaltă a străzii şi se întrebase ce căuta acolo.

Mickey ridică imperturbabil din umeri.

— Da, uneori. Că doar aveai în grijă copilul meu.

— Ah! făcu Silence dezamăgită de explicaţie.

— Îl ştii?

— Pe cine?

— Pe cel cunoscut drept Fantoma din St. Giles, răspunse el răbdător. Cine-i?

— Nu ştiu, purta mască în noaptea în care m-a salvat.

— Şi aia a fost singura dată când l-ai văzut?

— L-am mai zărit de departe, dar atunci a fost singura dată când am vorbit cu el, deşi el n-a vorbit deloc cu mine. De ce te interesează? îl întrebă ea nedumerită.

— Nu contează, replică el şi clătină absent din cap, încruntându-se.

Lad răsuflă zgomotos şi se întinse pe podea. O'Connor se uită înspre câine.

— Ar trebui să-l trimit în curte.

— Dar abia i-am făcut baie.

El îi aruncă o privire înfricoşătoare pe sub sprâncene.

— Da, i-aţi făcut. Ar fi păcat, pare-se, să-l las să se bălăcească prin noroi atât de curând. Ai terminat? întrebă şi se aplecă deasupra ceştii ei de ceai.

— Da, spuse ea, luând o ultimă înghiţitură.

— Bine, încuviinţă Mick. Atunci o să te conduc în camera ta.

Merseră tăcuţi, cu Lad lipăind fericit în spatele lor. Când ajunseră în dreptul uşii, Mickey comunică din priviri cu Harry, aflat afară, şi se întoarse spre Silence.

— Noapte bună!

— Noapte bună! răspunse ea cu mâna pe mânerul uşii. Şi mulţumesc pentru ceai. A fost cu adevărat delicios.

— Cu plăcere, răspunse el şi schiţă un zâmbet.

Se pregăti să închidă uşa, dar el o opri.

— Încă ceva. Mâine tu şi copila vă veţi muta în altă cameră.

— De ce?

— Am fost urmăriţi, îi spuse cu furie în priviri. Vreau să fiţi mai aproape de mine, ca să vă pot păzi eu însumi.

Ea se încruntă, îngrijorată de această veste, iar el se întoarse şi se îndepărtă agale. Când ajunse la capătul holului, Silence îşi aminti ceva.

— Unde va fi noua cameră? strigă după el.

El îi aruncă peste umăr o privire de nepătruns.

— Lângă a mea.

Capitolul 5

În a doua noapte, nepoţii şi-au reluat paza cu o determinare renăscută. Şi-au pus ghimpi pe sub haine pentru a rămâne treji, au refuzat să se aşeze şi s-au plimbat dintr-o parte în alta ca să rămână vigilenţi. Dar, în ciuda eforturilor lor, adormiră şi de această dată. Iar în dimineaţa următoare se văzură iarăşi nevoiţi să-i mărturisească regelui eşecul.

De data asta, când Clever John se ridică, găsi o pană galbenă după ureche.

din *Clever John*

Luna era ca o aşchie de argint pe cer când Mick urcă în luntre, în noaptea următoare. Avea două pistoale prinse la curea şi şase cuţite ascunse vederii. În acea noapte, atacau un vas al cărui căpitan hotărâse să-i dea lui Mick doar jumătate din ce i se cuvenea, iar restul îl păstrase pentru sine. Mick semnaliză către cealaltă barcă, iar luntraşul se

îndepărtă de docuri în linişte. Doar sunetul slab al vâslelor care se afundau în apă tulbura tăcerea nopţii.

Mick se ghemui în partea din spate a bărcii, privind cum scheletul masiv al lui *Fairweather* se apropia. Era o navă complet echipată, nu mai veche de cinci ani – o frumuseţe! Avusese întotdeauna o anume fascinaţie pentru navele mari care andocau în portul londonez. Arătau ca nişte uriaşi vii, adormiţi pe apele murdare ale Tamisei.

Luntrea ajunse pe latura navei; scara de frânghie fusese deja aruncată. Mick urcă, apoi îşi îndrumă oamenii. Se căţără pe balustradă şi văzu doi paznici, cuibăriţi unul în altul.

— Seară bună, domnilor! spuse Mick şi se îndreptă de spate. Doar voi doi la bord?

— Da, încuviinţă nervos cel mai în vârstă, un tip pirpiriu de vreo treizeci de ani. După cum zici.

— Bine. Mick aruncă un săculeţ către cei doi. Conţinutul acestuia zornăi în clipa când bărbatul mai în vârstă îl prinse. O să primiţi şi restul când eu şi oamenii mei vom pleca.

Mick făcu semn cu mâna echipajului său. Imediat, oamenii lui se răspândiră pe navă, coborând spre locul unde era ţinută marfa.

Mick se îndreptă agale spre pupa şi se aplecă pentru a intra pe uşă. Cabina căpitanului se află de obicei la pupa vasului, iar în cazul lui *Fairweather* lucrurile stăteau la fel. Mick mormăi satisfăcut când descoperi o uşă din stejar masiv, mai frumoasă decât restul uşilor de pe coridor. Normal că era încuiată, dar câteva lovituri cu pumnalul în jurul încuietorii fură de-ajuns ca aceasta să se deschidă. Intră.

Căpitanului navei îi plăcea să se înconjoare de lux când naviga. O cutie de tutun smălţuită era aşezată pe o masă, lângă o călimară de aramă. Mick le

privi şi se întoarse către un cufăr mic, de lângă pat. Şi acesta era încuiat, dar îl deschise cu uşurinţă. Înăuntru erau câteva monede de aur, un sextant din alamă frumos lucrat şi nişte hărţi.

Mick scotoci până găsi un obiect dreptunghiular, învelit într-un fel de muşama, la fundul cufărului. Îl scoase şi îl desfăcu, îndepărtă muşamaua şi se trezi ţinând o cărticică subţire, cu copertele din piele înnegrite de vreme, cu incrustaţii din aur, dar fără titlu. Mick cântări cartea în mâini înainte să o deschidă, în interior, descoperi paginile scrise caligrafic, într-o limbă pe care nu o putu descifra.

Dădu câteva pagini şi ajunse la o ilustraţie mică deosebită. Mick ridică din sprâncene şi zâmbi. Împachetă la loc cărticica cu grijă şi o vârî într-un buzunar interior al hainei. Apoi îşi continuă căutarea prin cameră. Zece minute mai târziu, nu găsise altceva mai interesant decât o uimitoare colecţie de pipe.

Mick părăsi cabina căpitanului şi urcă pe punte. Îşi învăţase oamenii să fie rapizi, iar acum nu era dezamăgit. Bran supraveghea transbordarea mai multor butoaie în bărci.

— Suntem gata? îl întrebă Mick pe Bran.

— Da, zise băiatul rânjind. Am luat aproape tot tutunul.

— Bun. Căpitanul va plăti un preţ piperat pentru lăcomia lui.

Mick le aruncă celor doi un alt săculeţ. Niciunul dintre ei nu părea prea răsărit, dar, dacă aveau un pic de minte, urmau să dispară până a doua zi, când căpitanul avea să se întoarcă.

— Atunci, să mergem!

Bran încuviinţă şi coborî scara cât ai clipi. Mick îl urmă, simţind cum barca se lasă sub greutatea lui. Făcu un semn, şi luntraşul se depărtă de *Fairweather.*

Luna mică revărsa puţină lumină pe suprafaţa apei, şi vâsliră aproape pe întuneric, în liniştea deranjată doar de sunetul vâslelor în apă. Totuşi, în timp ce se apropiau de docuri, ceva îl făcu pe Mick să scruteze cu atenţie întunericul. Docurile păreau la fel ca atunci când le lăsaseră în urmă, cu o jumătate de oră – doar câteva butoaie adunate la un loc în umbra nopţii, un depozit părăginit conturându-se în fundal. Aparent nu era nimic care să-l alarmeze, dar simţi un fior pe ceafă. Apoi, ceva se mişcă în spatele butoaielor.

— Ambuscadă, urlă Mick în timp ce scoase un pistol.

Împuşcătura lui răsună la unison cu o alta de pe mal, iar luntraşul din faţa lui căzu peste vâsle, cu o gaură în cap. Dintr-odată, noaptea fu luminată de focurile de armă. Mick folosi şi celălalt pistol, apoi îl apucă pe bărbatul mort de un braţ şi-l azvârli în apă. Îl înghionti pe unul dintre oamenii săi şi-l îndemnă:

— Vâsleşte până la ţărm cât de repede poţi!

Se auzi un strigăt şi sunetul scos când unul dintre piraţi căzu în Tamisa. Doamne ajută ca bărbatul să fi fost deja mort, căci majoritatea oamenilor lui Mick nu ştiau să înoate, iar moartea prin înec era una grea. Mick mârâi, scoase unul dintre pumnale şi şi-l vârî între dinţi. Apoi îşi aruncă cizmele şi haina şi se lăsă să lunece uşor pe partea laterală a bărcii, ca o anghilă.

Apa era rece ca sărutul unei fiinţe fără viaţă şi mirosea a canal golit în râu. N-avea importanţă, mai înotase şi altă dată în Tamisa şi îi simţise gustul groaznic. Mick înainta prin apă, numai cu ochii la suprafaţă. Ajunse la chei înaintea bărcilor, şi-i putea vedea acum foarte bine pe atacatori. Un om stătea ghemuit lângă mal, trăgând cu două flinte, iar un altul i le încărca. Cel care trăgea ajunse primul în râu. Se auzi un pleoscăit, apoi un gâlgâit, şi omul se făcu nevăzut

în apa fetidă. Tovarăşul lui se holba la Mick în vreme ce acesta se sălta pe mal.

— La naiba! urlă cel care încărca armele. E chiar Mickey Cuceritorul.

— Salutare, zise Mick şi-i împlântă rânjind pumnalul între coaste.

Ochii bărbatului se măriră o clipă, dar Mick nu mai avu timp să se uite. Îl împinse – mort sau viu cum o fi fost – în braţele reci ale Tamisei. Când se întoarse, bărcile lui erau aproape de docuri, iar unii dintre oamenii lui încă mai trăgeau. Atacatorii dispărură în întuneric.

Toţi în afară de unul.

Era doar o siluetă ce stătea fără frică în mijlocul focurilor de armă, iar Mick intui cine era.

— Charlie Grady, şopti el.

— Mickey Cuceritorul, făcu umbra, înclinându-şi capul în semn de recunoaştere. Cât crezi că o să mai rezişti în afacerea asta dacă pierzi un om sau doi la fiecare pradă?

— Du-te dracu'! şuieră Mick.

— La fel şi tu, replică Charlie. Oh, la fel şi tu, Mickey O'Conner.

Apoi piraţii ajunseră la docuri, şi Charlie Grady dispăru.

— Cine era? gâfâi Bran când ajunse lângă Mick. Nu mi-am putut da seama în întuneric. Îl cunoşti?

— Da, răspunse Mick. Era Vicarul din Whitechapel.

Când ajunseră la palat, Mick scrâşnea din dinţi ca să îşi astâmpere tremurul.

— Care a fost? îl întrebă pe Bran în timp ce intrau, încercând să facă socoteala oamenilor pe care-i pierduseră în acea noapte. Trimisese restul echipajului să depoziteze butoaiele cu tutun şi cu zahăr. L-am

văzut pe Pat Flynn, dar nu ştiu cine era celălalt.

— Ceilalţi doi, îl corectă Bran mohorât. Sean Flannigan a căzut şi nu s-a mai întors, şi Mike O'Toole a primit un glonţ în faţă. A murit pe loc.

— Fir-ar al dracu'! izbucni Mick nervos, căci pierduse trei dintre cei mai buni oameni într-o singură noapte. Pat avea familie, nu-i aşa?

Bran încuviinţă în vreme ce înaintau greoi pe holurile lungi şi întunecate înspre bucătărie, aflată în partea din spate a palatului.

— Pat avea nevastă şi două fetiţe.

Mick se cutremură. Frigul îi intrase în oase. Îşi scosese cămaşa umedă la docuri şi-şi pusese haina şi cizmele uscate, dar apa rece a Tamisei părea să-i fi pătruns până în suflet.

— Asigură-te că femeia lui Pat are din ce trăi până îşi găseşte alt bărbat.

— Asta ar putea dura ani.

Mick îl fulgeră cu o privire cruntă.

— Aşa, şi?

— Nu contează pentru mine, răspunse Bran şi ridică neliniştit din umeri, dar arunci bani frumoşi! Femeia lui Pat s-ar mulţumi cu zece lire şi juma' de litru de gin.

Mick se opri în mijlocul holului şi se întoarse către Bran. Se aproprie de el şi mârâi răguşit:

— Pat Flynn a murit respectându-mi ordinele. A fost un om bun. *Toţi* au fost. O să am grijă să fie îngropaţi cum se cuvine, cu bocitoare şi tot tacâmu'. Şi, dacă vreau să-i ţin femeia şi copiii numai cu carne de vită şi dulciuri în fiecare zi pentru următorii trei ani, o voi face, la dracu', fiindcă aşa vreau eu.

Bran roşi când auzi cât de înverşunat era Mick.

— Desigur, spuse el, cu vocea lipsită de inflexiune. Vom face întocmai cum doreşti.

Mick îşi miji ochii. Dacă avea să se işte vreodată vreo revoltă printre oamenii lui, Bran urma să fie vinovatul. Băiatul era cel mai isteţ dintre toţi şi un lider înnăscut, fapt ce-l şi adusese al doilea la comandă după Mick, la o vârstă atât de fragedă. În curând, Mick avea să fie nevoit să îi dea mai multe de făcut, pentru a stăpâni mintea neobosită a lui Bran.

Dar nu în acea seară. Vicarul îşi arătase clar intenţiile, iar Mick nu-şi permitea să mai manifeste vreun semn de slăbiciune nici măcar faţă de Bran. Băiatului trebuia să i se reamintească cine era şeful.

— Bun. Asigură-te că se întâmplă cum am spus, adăugă Mick, apoi se întoarse pentru a-şi continua drumul spre partea cea mai dosită a casei.

Archie, bucătarul, curăţa podeaua când intrară în bucătărie.

— Pune-mi nişte apă la fiert, îi ordonă Mick apropiindu-se de foc şi dezbrăcându-şi hainele ude. Vreau o baie fierbinte şi un foc zdravăn la mine în cameră.

Rămas acum doar în hainele de corp, luă un polonic de apă şi-şi turnă peste păr şi peste trup, ca să îndepărteze mirosul împuţit al râului. Se simţea murdar, nu numai de la putoarea râului, ci şi din cauza întâlnirii cu Vicarul. Mick se cutremură, turnându-şi din nou apă în cap. Nu-l putea lăsa pe Vicar să mai distrugă o femeie. Revăzu în minte expresia bântuită din ochii ei căprui în vreme ce-şi ferea de el chipul înlăcrimat. Se scutură pentru a îndepărta fantasma.

Nu avea să permită să se întâmple acelaşi lucru şi cu Silence.

Mick aruncă polonicul deoparte, îşi luă haina şi se îndreptă spre hol. Dumnezeule, se simţea obosit şi înfrigurat.

Îi era frig până în adâncul sufletului.

*

În acea seară, Silence stătu întinsă în pat şi ascultă agitaţia din camera alăturată. Ea şi Mary Darling fuseseră mutate în acea dimineaţă într-o cameră despărţită de dormitorul lui Mickey O'Conner printr-o uşă mare. Aşteptase să îl vadă toată ziua, dar piratul fusese prea ocupat cu treburile lui. Abia acum, târziu în noapte, Mickey O'Conner se întorsese acasă.

Mary Darling dormea într-un colţ, în pătuţul ei care fusese mutat în această cameră. Noua încăpere era mai mare şi mult mai elegantă decât cea în care le pusese Mickey O'Conner prima oară. Pereţii erau vopsiţi într-un gri-albăstrui care i se potrivea lui Silence mult mai bine decât rozul din camera de sus, iar în faţa căminului stăteau frumos aranjate mai multe fotolii.

Silence oftă, se răsuci şi-şi aranjă perna sub cap. La drept vorbind, nu putea să doarmă şi pentru că o durea burta. Refuzase din nou mâncarea pe care Fionnula şi ceilalţi încercaseră să i-o dea. Pur şi simplu nu era corect să-i pună pe aceştia în pericol din cauza dorinţelor ei.

Ştia că avea dreptate, dar scopul ei măreţ nu-i ţinuse de foame în acea seară. Silence îşi puse mâinile pe burtă, încercând să-şi aline durerea. Îi era atât de foame, încât îi trecuse prin cap să se furişeze în bucătărie şi se fure mâncare. Sora ei mai mare, Verity, care le crescuse pe ea şi pe Temperance după moartea mamei, s-ar fi îngrozit.

De fapt, şi Silence era îngrozită. Stătea în întuneric, înfricoşată de Mickey O'Connor.

Oare era laşă?

Se ridică şi se îndreptă spre uşa de legătură dintre cele două camere, aproape fără să se

gândească. Zgomotele din cealaltă încăpere încetaseră de ceva timp. O'Connor ori plecase, ori era singur, savurând probabil o gustare.

Gândul acesta îi făcu stomacul să se revolte.

Silence trase aer în piept şi deschise uşa.

Şi uită să mai respire.

Mickey O'Connor – regele piraţilor – era în vana imensă pe care o folosiseră cu o seară înainte pentru a-l spăla pe Lad. Mick îşi rezemase un braţ pe marginea căzii, ţinând între degetele elegante un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Părul său ca abanosul era ud şi se unduia peste gât şi umeri. Umerii îi erau largi, cu pielea fină, măslinie, ocupând toată lăţimea căzii. Silence fusese convinsă că Mick nu avea niciun fir de păr pe piept, însă acum putu să observe vârtejurile mici care-i înconjurau sfârcurile maronii şi linia fină de păr ce îşi croia drum chiar de sub buric, dispărând sub apă, prelungindu-se, fără îndoială, până la o altă parte dezgolită a trupului său.

Bineînţeles că era dezbrăcat, îşi dădu seama Silence, încercând să se adune. Doar făcea baie. Cine ar face baie îmbrăcat?

Îi trecuse prin minte că ar fi cazul să se retragă, însă el apucase deja să o vadă.

— Doamnă Hollingbrook, spuse piratul, luând o înghiţitură din pahar. Stăteam şi mă întrebam dacă ţi-ai petrecut ziua pudrând şi cârlionţând blana lui Lad. Şi iată-te! Cărui fapt datorez această plăcere? întrebă el, iar vocea lui căpătă brusc un accent englezesc desăvârşit, făcând cuvintele să pară şi mai batjocoritoare.

Silence îşi înălţă bărbia. N-avea de gând să se întoarcă şi să fugă de un pirat – fie el şi dezbrăcat. Îşi îndreptă privirea spre Lad, care sforăia în faţa focului, şi decise că era mai bine să nu răspundă ironiilor lui.

— Am venit să îţi cer să-mi spui ce se întâmplă.

O privi pe sub pleoapele grele.

— De-asta ai venit?

— Da, răspunse, punându-şi mâinile în şolduri. Te porţi de-a dreptul ca-n Evul Mediu, spuse ea. Să mă ţii încuiată, să nu-mi dai mâncare, să nu te intereseze niciodată ce doresc sau ce nevoi am.

— Nevoi? meditä el, studiindu-i încet formele într-un fel care o făcu să roşească din cap până-n picioare. Acum, dacă stau să mă gândesc, am putea să nu cădem de acord asupra… *nevoilor* tale, dar spune-mi ce ţi-ai dori.

— Vreau şi am *nevoie* să mănânc.

— Ah, dar ţi-am zis de mai multe ori că eşti binevenită să ni te alături la cină.

Ea clătină ea din cap.

— Ştii…

— Ştiu că Fionnula, şi Harry, şi jumătate dintre nenorociţii de servitori au considerat de cuviinţă să îmi nesocotească porunca şterpelind mâncare pentru tine, i-o tăie el pe un ton maliţios.

Ea îngheţă, cu ochii mari de frică pentru ce li s-ar putea întâmpla.

— Nu poţi…

— Ce nu pot? întrebă el calm. Avea ceva întunecat în acea seară, ceva ce nu mai văzuse niciodată la el. Nu-i pot opri? Nu-i pot arunca în stradă, nu-i pot face să dispară? Tamisa e un loc numai bun să faci pe cineva pierdut. E un loc în care aluneci şi te scufunzi fără urmă.

— De ce faci asta? şopti ea.

El ridică unul dintre umerii eleganţi, făcând apa să se reverse din vană. Ea se apropie cu un pas.

— Ce s-a întâmplat în seara asta?

El îşi feri privirea şi sorbi din pahar.

— Ce perspicace eşti, doamnă Hollingbrook, îi spuse. Raidul a mers destul de bine, de fapt. Mulţumesc de grijă. Am luat nişte tutun şi nişte zahăr – şi n-am plătit decât cu vieţile a trei dintre oamenii mei.

— Dumnezeule! icni ea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic care să te preocupe, te asigur, zise el şi îşi flutură mâna, făcând inelele să sclipească.

Nu avea cum să fie ceva normal pentru el să piardă trei oameni într-o noapte, nu? Ceva nu mersese bine.

— Cine erau?

— Cine?

— Piraţii. Ea se cutremură şi îşi flutură o mână într-un gest mai degrabă neputincios. Apoi continuă cu o voce mai moale: Oamenii tăi, cine erau?

Pentru o clipă, crezu că avea să nu-i răspundă. Apoi el luă o înghiţitură lungă din pahar.

— Pat, Mike şi Sean. Nu cei mai inteligenţi dintre oamenii mei, asta e sigur. Mai ales Pat... Dar avea familie şi avea tot timpul o glumă la îndemână, ăsta era Pat.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Îţi pare rău că au murit trei piraţi? replică el cu o grimasă. De ce, doamnă Hollingbrook? Chiar mă surprinzi, n-am ce zice.

Ea îl privi cu ochi mijiţi.

— Nu…

El interveni şi nu o mai lăsă să continue:

— Acum, spune-mi, voi avea onoarea companiei tale mâine-seară la cină? O să mi te alături la bunătăţi, Silence, scumpa mea?

Cuvintele lui sunau cumva obscen. Silence se încruntă şi simţi cum creştea furia în ea. El nu o asculta, era ca şi când nu se putea face auzită.

— Nu sunt a ta şi nu ţi-am dat niciodată

permisiunea să-mi spui pe numele mic!

— O, dar am nevoie de permisiune? şopti Mickey O'Connor. Eşti în dormitorul meu – şi nu pentru prima oară, iubire.

Ea se înfurie. Cum îndrăznea să-i amintească de acea noapte? Dintr-odată, simţi că nu mai putea suporta: foamea, tonul întunecat al vocii lui şi camera aceea – mult prea familiară. Nimeni nu crezuse că nu fusese atinsă în acea noapte.

Nimeni nu o auzise.

Se uită la pirat cum stătea relaxat în vana lui şi simţi cum o mânie teribilă creştea în ea, amestec de foame, frustrare, dragoste pierdută şi teamă pentru Mary Darling. Şi dispreţ. Oh, simţea din plin dispreţ.

— Ştii ce preţ am plătit din cauza ta? îl întrebă cu voce joasă şi tremurândă. Când ţi-ai jucat cu mine jocul tău nemilos?

O privi, dar nu scoase un cuvânt. Ochii lui negri lipsiţi de strălucire erau adânci şi fără expresie. Oare avea inimă de piatră de se juca aşa cu vieţile, cu viaţa *ei?* Să fie atât de nepăsător şi să nu simtă nimic? Silence îşi strânse pumnii, tremurând.

— E ca şi cum aş fi devenit un nimeni după acea noapte. Niciuna dintre persoanele apropiate mie nu m-a crezut. M-ai redus la tăcere. Din cauza a ceea ce mi-ai făcut am plătit cu tot ce preţuiam în viaţă – respectul familiei mele, căsnicia mea, dragostea mea.

— Era perfectă căsnicia ta înainte să vii la mine?

Silence icni, incapabilă să respire de furie. Bineînţeles că era perfectă, nu-i aşa?

— Împărtăşeam o dragoste adevărată, îi răspunse, înăbuşindu-şi urma de îndoială din minte.

El îşi întoarse privirea, ceea ce o înfurie şi mai tare. Din patru paşi fu lângă el şi îngenunche pe covorul de lângă cadă. Se întinse şi îi cuprinse capul în

palme, întorcându-i faţa astfel încât să o privească direct, simţind asprimea obrajilor lui slabi şi reci.

— Da, *dragoste,* şuieră ea cuvântul de parcă ar fi fost un blestem. Mi-am iubit soţul, pe William al meu, şi el m-a iubit. Până în acea noapte, când m-ai ţinut aici. Ai distrus tot ce aveam cu nepăsarea unui băieţel care smulge aripile unui fluture.

Pe buzele lui senzuale răsări un rânjet.

— Ce e dragostea?

— Ceva ce tu nu vei avea niciodată, spuse ea aplecându-se asupra lui. Ceva ce eşti incapabil să simţi. Mi-e milă de tine, Mickey O'Connor. Eu mi-am pierdut adevărata dragoste, dar măcar m-am putut bucura de ea pentru o vreme. Tu nu vei simţi *niciodată* dragostea.

Rânjetul lui dispreţuitor se lărgi, iar vocea-i era joasă şi înspăimântătoare.

— Poate nu simt dragostea, dar simt *asta.*

Îi apucă mâna şi i-o băgă în apă. Silence se opuse cu înverşunare, făcând apa să se împrăştie peste corsajul ei şi peste covor, dar el se dovedi mai puternic decât ea. O obligă să-i atingă sexul tare şi gros, în timp ce cu cealaltă mână o prinse de păr. O trase, arcuindu-i gâtul, şi o sărută dintr-odată crud şi nemilos. Îi strivi buzele şi o trase de păr în aşa fel încât să o apropie şi mai mult. Ea simţi apăsarea limbii lui pe buzele ei. Pentru o clipă, încetă să se mai lupte. Îşi deschise gura şi îl lăsă să intre, fierbinte şi explorator. Simţea gustul lichiorului îmbătător de pe limba lui şi observă că sărutul lui se îmblânzi în momentul în care obţinu ce-şi dorise. Sărutul fusese copleşitor şi foarte masculin.

Ceva se strânse în interiorul ei, ceva primitiv, care nu avea nimic de-a face cu dragostea. El gemu. Silence se retrase ameţită, îşi scoase mâna din apă şi îl plesni cât de tare putu peste faţă. Sunetul loviturii

răsună puternic în cameră.

— Nu, strigă ea cu inima bătându-i atât de tare, încât o durea pieptul. *Nu,* n-ai dreptul!

Rămase neclintit şi o urmări cu o privire leneşă în vreme ce se retrăgea. Un firicel de sânge se i scurgea încet din colţul gurii. Nu-i vorbi decât când ea se pregătea să iasă:

— N-oi avea eu dreptul, Silence, iubirea mea, spuse el atât de moale, încât ea făcu un efort să-l audă. Dar eu te-aş fi ascultat. Eu te-aş fi crezut.

Capitolul 6

În a treia zi, când amurgul se apropie, Clever John cugetă o vreme la penele pe care le găsise asupra sa şi la faptul că el şi verii lui nu putea sta treji, oricât de mult ar fi încercat. Luă un pic de ceară de la castel şi-şi acoperi ambele urechi cu ea. Apoi îşi ocupă locul sub cireş şi aşteptă să vină noaptea…

din Clever John

Mick se trezi în dimineaţa următoare din cauza râgâielii puternice a lui Lad.

— Să nu-drăzneşti, mormăi Mick, ridicându-se.

Câinele încremeni în faţa şemineului, cu coada între picioare şi cu micuţele urechi triunghiulare date pe spate. Lad îşi ridică ochii spre el. Mick îi miji pe ai săi.

— Numai să vomiţi în camera mea, câine blestemat, şi te voi servi oamenilor mei la cină.

Lad gemu şi se aşează. Mick oftă şi se trânti la loc pe perne. Nu era modul lui obişnuit de a se trezi dimineaţa, fără un trup parfumat de femeie care să-i încălzească patul, ci doar o potaie bolnavă în faţa căminului şi amintirea sărutului cu Silence Hollingbrook de noaptea trecută. Da, nu se prea purtase ca un gentleman. Nu, o prinsese şi o forţase, dar nu regreta nimic, fiindcă sărutul fusese dulce, şi fierbinte, şi întocmai cum îşi imaginase că ar fi un sărut cu Silence. Ei bine, nu şi-l imaginase întocmai aşa. În gândurile sale pline de dorinţă, un astfel de sărut nu se termina cu ea pălmuindu-l – sau fugind din cameră. Nu, în visele lui era mult mai mult decât atingerea aceea aproape castă a buzelor lor. Suficient cât să-i facă mădularul deja întărit să-i pulseze de dorinţă.

Tresări simţind o durere în braţe, în urma reprizei neaşteptate de înot de noaptea trecută. Trebuia să se ocupe de Vicar cât mai curând, dar mai întâi era problema cu Silence Hollingbrook şi stomacul ei. Harry îl informase că nebuna de femeie nu mâncase nimic toată ziua, deşi servitorii continuaseră să-i ducă mâncare luată pe ascuns. Probabil îşi închipuia că îi proteja astfel – sau poate refuza mâncarea dintr-un fel de protest ridicol împotriva faptului că locuia la el. Sau poate nu mânca pur şi simplu ca să-l enerveze pe el, şi, dacă acesta era motivul, ei bine, cu siguranţă reuşise.

Pe femei era mai bine să le cumperi, considera el. Le plăteşti, le-o tragi şi le alungi dimineaţa. Aşa se evitau lacrimile, acuzaţiile şi dezamăgirea. Ah, şi lucrurile mărunte, cum ar fi să se trezească din senin plesnit peste faţă. Mick îşi frecă falca. Dar Silence nu era una dintre târfuliţele lui, aşa cum bine remarcase şi Harry. Mick nu putea să o alunge şi nici să o lase să

se înfometeze, nu putea permite nimănui s-o rănească, nici măcar ei înseşi. Ceea ce însemna că, oricât de împotriva principiilor lui ar fi fost, trebuia să-şi asume riscul de-a şi-o apropia. Să-i facă loc, măcar puţin, în mintea lui.

Mickey O'Connor nu acceptase niciodată înfrângerea, nu dăduse niciodată înapoi, dar şi-ar putea schimba planurile ca să înfrunte o văduvă încăpăţânată hotărâtă să se rănească din cine ştie ce motiv. Strategia pe care-o aplicase până atunci cu ea nu dăduse rezultate, aşa că era timpul să o schimbe.

*

Silence o îmbrăca pe Mary Darling când uşa se deschise. Copila îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Rău!

Silence îşi dădu imediat seama cine intrase. Trase aer în piept şi se întoarse către Mickey O'Connor, muşcându-şi buza la amintirea sărutului sălbatic de noaptea trecută.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini de perete cu o expresie ce o oglindea pe a lui Mary Darling.

— Crezi că mă va striga vreodată şi altfel?

— Nu ştiu, îi răspunse ea cu un calm demn de laudă, gândindu-se că, dacă el nu aducea vorba despre sărut, atunci nici ea nu avea s-o facă. Depinde dacă o să-i spui şi tu vreodată altfel în afară de „ea".

— Mi se pare corect, mormăi el şi se desprinse de perete.

Traversă camera până în faţa căminului şi privi descurajat focul. Fionnula coborâse să-i pregătească masa lui Mary, aşa că erau singuri pentru moment.

— Ce doreşti? îl întrebă Silence.

— Să mă ierţi? şopti el.

— Poftim?! murmură ea, nefiind sigură că auzise bine.

— Nu eşti cum m-am aşteptat, să ştii. Am crezut că vei sta în camera ta şi vei croşeta sau vei coase, că vei veni când vei fi chemată şi vei pleca atunci când ţi se va porunci. Că nu-mi vei tulbura viaţa deloc.

— Cu siguranţă nu m-ai văzut nici croşetând, nici cosând, comentă ea iritată.

— Nu, nu te-am văzut. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

— Contează? întrebă şi ridică din umeri, simţindu-se agitată şi înfometată.

— Da, răspunse el încet. Cred că, de fapt, contează.

Ea îl privi nedumerită. De ce-ar fi vrut să o cunoască? Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Mick clătină din cap.

— Nu te nelinişti. Am venit din două motive: primul este să-ţi dau asta – şi-i întinse un pachet învelit în muşama.

Silence îl luă şovăitoare.

— Aaaa, făcu Mary, apucând-o de braţ curioasă, în timp ce Silence desfăcea cărticica incrustată cu aur.

— Uşurel! o atenţionă Silence, când copila dădu să-şi apuce premiul. Trebuie să fim atente, vezi?

Deschise cartea şi rămase uimită când văzu ilustraţia excelent lucrată: omuleţi navigând, înghesuiţi pe o navă cu vele purpurii, pe o mare de cobalt învolburată.

— Îţi place? întrebă cu voce aspră Mickey O’Connor.

— E minunată, spuse şi-şi ridică privirea, uimită să-i surprindă o expresie de nesiguranţă pe faţă.

Ridică din umeri, înlocuindu-şi imediat expresia cu nonşalanţa sa obişnuită.

— Am crezut că tu şi copila vă veţi bucura.

— Mulţumesc!

— Al doilea motiv pentru care am venit este să te invit să iei cina cu mine diseară. Nu – o opri el când văzu că ea dădea să spună ceva –, nu-mi răspunde acum. Doar gândeşte-te. O să te gândeşti, te rog?

Ea îl privi uimită. Se rugase vreodată Mickey O'Connor în viaţa lui de cineva?

— O, da, şi porcii vor zbura azi. Aşa am auzit, zise el şi îi aruncă un rânjet trist, apoi plecă.

— Ei bine…

Silence o privi pe Mary, la timp pentru a salva cartea din gura fetiţei.

Mary încă protesta când Fionnula intră în cameră încărcată cu o tavă grea.

— Vai, domniţă, spuse ea, stăpânu' a cerut micul dejun pentru dumneavoastră!

Şi, în timp ce Silence privea amuzată, Fionnula începu să aranjeze un mic dejun somptuos. N-ar fi crezut niciodată că Mickey O'Connor avea să cedeze. Era un pirat crud şi neînduplecat, nimic mai mult.

Sau nu?

*

Isabel Beckinhall, baroana Beckinhall, coborî din trăsură în acea după-amiază şi văzu un amărât pe jumătate dezbrăcat, căzut în şanţ. Se cutremură.

— Amelia, dragă, eşti sigură că acesta este locul?

— Foarte sigură, se grăbi să răspundă Lady Claire, ieşind din trăsură ajutată de un valet vânjos şi revoltător de frumos. Nu băga în seamă priveliştea mai puţin atractivă.

Isabel aruncă o privire tristă asupra împrejurimilor jalnice.

— Dacă n-aş băga-o în seamă, n-aş mai avea la ce să mă uit. De ce ar construi cineva ceva aici?

— Orfanii provin în mare parte din St. Giles, aşa că zona era inevitabilă, zise Amelia oftând. Clădirea însă, nu. Din păcate, încă aşteptăm să se termine noul cămin. Speram să se întâmple asta cam într-o lună, spuse şi trecu pe lângă o uşă mică, mizerabilă, a unei clădiri la fel de mizerabile.

Isabel oftă şi-şi ridică fusta pentru a o urma cu grijă Era prima oară când participa la întrunirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi – şi începea să creadă că era, totodată, şi ultima dată. Dar Amelia fusese destul de insistentă. Amelia însăşi, împreună cu Lady Hero Reading, fusese una dintre primele doamne care patronau căminul şi era foarte entuziasmată de eforturile pe care le depusese.

Isabel se uită cu drag la prietena ei. Nu erau apropiate ca vârstă – Amelia ar fi preferat să moară de o mie de ori decât să-şi dezvăluie vârsta, dar, cum fiul ei trecuse de 35 de ani, nu putea pretinde că ar avea mai puţin de 50. Isabel, în schimb, nu avea decât 32 de ani. În ciuda vârstei însă, aveau multe în comun. Amândouă se căsătoriseră de tinere şi ulterior îşi îngropaseră soţii mai în etate. Este adevărat că Isabel bănuia, din mici indicii, că mariajul Ameliei nu fusese nici pe departe la fel de fericit ca al ei cu dragul de Edmund, dar acesta şi răposatul baron Claire avuseseră ceva în comun: fuseseră ridicol de bogaţi. Şi, deşi atât titlurile nobiliare, cât şi proprietăţile fuseseră moştenite – în cazul lui Edmund de către un văr îndepărtat mult mai tânăr –, ambii îşi lăsaseră văduvele foarte înstărite.

Motiv pentru care Isabel lua acum parte la această întrunire. Nu păreau să existe prea multe

cerinţe pentru a te alătura sindicatului, dar averea era, cu siguranţă, un lucru bun.

Uşa casei părăginite fu deschisă brusc de o copilă cam de 13 ani, care le făcu o reverenţă foarte frumoasă.

— Bună dimineaţa, doamnă!

— Bună dimineaţa, Mary Whitsun! răspunse Amelia şi zâmbi. Isabel, aceasta este domnişoara Mary Whitsun, cea mai mare dintre orfanii de la cămin şi un ajutor de nădejde pentru domnul Makepeace, administratorul, şi sora acestuia, doamna Hollingbrook, administratoarea. Mary, dumneaei este Lady Beckinhall.

— Mary, murmură Isabel zâmbind.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă! spuse Mary în timp ce făcea o altă reverenţă, apoi o privi pe Amelia, care o încurajă cu un semn din cap.

Având această aprobare, Mary zâmbi, şi faţa ei până atunci serioasă se lumină. Avea părul negru, bogat şi un ten minunat. Odată ce urma să treacă peste stângăciile adolescenţei, avea să devină o frumuseţe, era de părere Isabel.

— Vă rog să intraţi, spuse Mary cu aceeaşi voce solemnă.

Pătrunseră într-un hol atât de îngust, încât cele două puteau merge una lângă alta doar cu greutate. Isabel se strâmbă când văzu tencuiala crăpată de pe pereţi. Înţelegea de ce era nevoie de o nouă clădire. Mary le conduse pe scări până la al doilea etaj, într-o cameră fără geamuri.

— Aceasta este, de obicei, clasa în care învaţă copiii, spuse Amelia, dar domnul Makepeace a avut amabilitatea să ne lase să o folosim pentru întrunirile noastre, o dată pe săptămână.

— Înţeleg, murmură Isabel privind sala înghesuită

în care alte trei doamne erau deja prezente, aşezate pe nişte scaune destul de şubrede.

— Ştiu, îi şopti Amelia citindu-i parcă gândurile. Nu este cel mai confortabil loc, dar eu şi Lady Hero ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întâlnim aici, unde domnul Makepeace ne poate oferi imediat informaţii şi putem vedea totodată copiii, sediul şi toate celelalte. Ah, Hero!

Amelia se întrerupse pentru o secundă, pentru a se săruta pe obraji cu o tânără înaltă.

— Hero, ţi-o prezint pe Lady Beckinhall. Ţi-o aminteşti pe Lady Hero, nu-i aşa, Isabel?

— Desigur. Eu şi verişoara lui Lady Hero – domnişoara Bathilda Picklewood – suntem prietene, spuse Isabel făcând o reverenţă.

Lady Hero purta o rochie elegantă în culoarea lavandei combinată cu argintiu, care-i scotea în evidenţă părul ei superb, de un roşcat-deschis.

— Felicitări pentru nunta recentă, doamnă! adăugă Isabel.

— Mulţumesc, Lady Beckinhall. Lady Hero se îmbujoră puţin. Daţi-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Lady Phoebe Bolten.

Fata era doar o copilă, o creatură rotofeie şi saşie. Era evident că suferea de-o miopie pronunţată, sărăcuţa. Totuşi, zâmbi veselă în timp ce făcu o reverenţă.

— Încântată de cunoştinţă.

— Iar aceasta este sora dragului meu soţ, Lady Margaret… dădu ea să o prezinte, arătând elegant către o brunetă destul de frumoasă, când uşa se deschise din nou.

— Dumnezeule, ce loc deprimant! exclamă o voce de fată.

Isabel se întoarse şi o văzu pe Lady Penelope

Chadwicke dând buzna în încăpere. Lady Penelope nu intra niciodată pur şi simplu într-o cameră – era prea melodramatică pentru astfel de lucruri. Cu părul negru lucios, cu buzele trandafirii, cu ochii de culoarea panseluţelor, fusese considerată o frumuseţe din momentul în care îşi făcuse debutul în societate, cu aproape trei ani în urmă. Purta o mantie de catifea căptuşită cu puf de lebădă, de care se debarasă imediat, aruncând-o în braţele femeii care o însoţea. Pe sub mantie, purta o jachetă din brocart de culoarea şampaniei, brodată în roşu pal şi auriu. Fustele ei dezvăluiau un jupon de asemenea brodat, asortat cu jacheta. Întregul ansamblu costa probabil câteva sute de guinee. Dar Lady Penelope era fata contelui de Brightmore, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, şi se zvonea că avea o zestre cât să răscumpere un rege.

— Avem ceai? întrebă Lady Penelope privind cu atenţie prin cameră, ca şi cum tava cu ceai s-ar fi ascuns prin colţuri, apoi se bosumflă drăgălaş. Aş fi vrut să avem ceai şi prăjituri. Drumul până aici a fost pur şi simplu devastator. Cred că vizitiul meu a căutat dinadins toate gropile. Ah, şi St. Giles!

Pentru o clipă, ochii ei superbi se măriră, ca şi cum ar fi fost îngrozită de ceea ce vedea. Apoi se întoarse brusc şi se adresă doamnei care o însoţea, care încă se lupta cu pelerina ei de catifea.

— Artemis, trebuie să mergi să vezi ce e cu ceaiul. Sunt sigură că şi tu eşti la fel de obosită ca mine. Trebuie să ne revigorăm.

— Da, Penelope, murmură Artemis şi se retrase.

— Şi prăjiturele, strigă Lady Penelope după ea. Îmi doresc atât de mult nişte prăjituri micuţe şi drăguţe.

— Da, Penelope, îi răspunse cealaltă femeie, de

afară.

Isabel remarcă mai degrabă ironic că Lady Penelope spusese despre însoţitoarea ei că era „obosită”, dar asta n-o oprise să-i dea ordine ca unei servitoare. În acest timp, Amelia le prezentă pe celelalte doamne lui Penelope.

— Oh, Lady Hero, nu sunt sigură că este înţelept ca întrunirile noastre să aibă loc în această parte a Londrei, spuse Lady Penelope aşezându-se cu grijă exagerată pe unul dintre scaunele şubrede. O fi periculos?

— Cred că, atâta timp cât ne întâlnim în timpul zilei şi ne luăm valeţii cu noi, vom fi în perfectă siguranţă, spuse Lady Hero. Desigur, nu putem vizita St. Giles după lăsarea serii.

Lady Penelope se înfioră dramatic.

— Am auzit că prin părţile acestea bântuie un mascat îmbrăcat ca un arlechin, furând femeile frumoase, pe care le duce în vizuina lui, unde le necinsteşte.

— Fantoma din St. Giles este mai mult un mit, se auzi o voce profundă de bărbat dinspre uşă.

Lady Penelope lăsă să-i scape un ţipăt, iar Isabel se întoarse şi văzu un tânăr înalt, care intrase în încăpere. Era îmbrăcat cu totul în negru, în afară de cămaşa albă, fără niciun fel de ornament. Ţinea în mână o pălărie cu boruri rotunde, iar părul castaniu, nepudrat, era prins simplu la spate. Se încruntă un pic din cauza ţipătului lui Lady Penelope, ceea ce îl făcu să pară mai degrabă ursuz. În vreme ce el dădea roată încăperii cu privirea, Isabel avu convingerea că acest bărbat nu o agrea pe niciuna dintre doamne. Isabel îi zâmbi larg, flirtând un pic cu el.

— Mai mult?

El o privi, examinând-o atât de rapid, încât

pentru o clipă Isabel crezu că i se păruse. Deveni dintr-odată conştientă de decolteul adânc al rochiei ei de un verde-închis. Apoi privirile lor se întâlniră, iar chipul lui rămase lipsit de expresie..

— Un bărbat îmbrăcat asemenea unui arlechin cutreieră într-adevăr împrejurimile, doamnă. Dar este inofensiv.

Informaţia nu o linişti pe Lady Penelope. Ţipă din nou şi se lăsă în scaun ca şi cum ar fi leşinat, dar păru să-şi amintească imediat de fragilitatea scaunului şi renunţă la idee.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Winter Makepeace – administratorul Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

Lady Hero le prezentă apoi şi pe doamne, pe rând, iar domnul Makepeace se aplecă scurt în faţa fiecăreia. Când ajunse la Isabel, acesteia i se păru că plecăciunea lui nu fu mai mult decât o înclinare uşoară din cap.

— Domnule Makepeace, spuse ea molcom. Domnii pedanţi reuşeau întotdeauna să o înfurie – şi erau aşa uşor de tachinat. E… *interesant* să vă cunosc, continuă Isabel. Vă găsesc cam tânăr pentru această responsabilitate imensă, continuă ea şi îl cercetă, constatând că, în ciuda atitudinii sale serioase, nu părea să aibă treizeci de ani. Cu siguranţă era mai tânăr decât ea.

— Am preluat administrarea căminului după moartea tatălui meu, în urmă cu doi ani, răspunse el calm, şi, înainte de asta, am fost mâna lui dreaptă vreme de mulţi ani. Va asigur că vârsta mea este suficientă pentru a conduce acest cămin.

— Într-adevăr?

Îşi muşcă buza pentru a se împiedica să zâmbească. Era teribil de serios, probabil că nu râsese

în viaţa lui.

Însoţitoarea lui Lady Penelope reveni împreună cu mai multe fete care aduceau tăvile cu ceai. Gâfâia puţin, căci cărase ea însăşi o tavă cu prăjituri, şi tresări puţin când Lady Hero o prezentă celorlalţi ca fiind Artemis Greaves.

Expresia lui Makepeace se îmblânzi, deşi tot nu zâmbea, când fu prezentat domnişoarei Greaves.

— Pot să iau eu asta? Şi, fără a mai aştepta răspunsul ei, îi luă tava din mâini şi o aşeză pe singura masă din încăpere.

— Mulţumesc, domnule Makepeace, zise domnişoara Greaves şi zâmbi timid.

— Cu plăcere, domnişoară Greaves, îi răspunse el pe un ton plăcut.

Deci ştia să se comporte în prezenţa unei doamne când voia.

— Sunteţi amabil să ne prezentaţi raportul, domnule Makepeace? interveni Amelia, în timp ce turna ceaiul.

El încuviinţă şi începu să detalieze sec cheltuielile şi situaţia copiilor.

— Mulţumim, domnule Makepeace, spuse Lady Hero. Aveţi vreo sugestie legată de ceea ce am putea face pentru cămin în clipa de faţă?

— Avem nevoie de bani, doamnă, spuse el fără pic de umor. Orice altceva este lipsit de importanţă.

— Ah, dar nu am putea face nişte jachete pentru copii, măcar pentru băieţi? strigă Lady Penelope.

— Jachete, doamnă? întrebă Makepeace uitându-se la ea.

— O, da, zise Lady Penelope, fluturând din mână. Jachete roşii. Ar arăta ca nişte soldăţei. Sau poate de un galben lămâie? Este o culoare atât de elegantă… adăugă ea şi îi aruncă administratorului căminului un

zâmbet strălucitor.

Domnul Makepeace îşi drese glasul.

— Galbenul se murdăreşte foarte uşor. Din experienţa mea, copiii, şi mai ales băieţii, au tendinţa de a alerga şi de a se murdări.

— Oh, se bosumflă Lady Penelope. Nu-i puteţi ţine înăuntru?

Toată lumea o privi. Era greu de crezut, dar părea foarte serioasă. Isabel simţi cum buzele i se strâmbă dezaprobator. Făcu ochii mari către Winter.

— Da, domnule Makepeace, spuneţi-ne de ce nu-i puteţi încuia pur şi simplu în camerele lor?

El îi aruncă o privire fulgerătoare şi aspră, care o făcu să-şi ţină răsuflarea.

— Sunt sigură că Lady Penelope înţelege că nu este posibil să-i faceţi tot timpul pe micuţi să stea locului şi să nu se murdărească, interveni Amelia. Dacă nu mai este nimic, domnule Makepeace, nu vă vom mai retine de la îndatoririle dumneavoastră.»

— Doamnelor, zise el şi făcu o plecăciune.

Ajunsese aproape de uşă, când Lady Hero îşi aminti brusc ceva.

— Dar unde este doamna Hollingbrook? Am sperat să o revăd astăzi.

Pe faţa domnului Makepeace nu se clinti niciun muşchi, dar cumva Isabel îşi dădu seama că întrebarea îl făcuse să ezite.

— Sora mea nu mai locuieşte la cămin, spuse el cu răceală şi părăsi încăperea înainte ca Lady Hero să mai poată face vreun comentariu.

Vocea subţire şi pisicoasă a lui Penelope rupse tăcerea:

— Dumnezeule, sper că nu se gândeşte să aibă grijă singur de cămin! O femeie este foarte importantă pentru copii, cred, mai ales că domnul Makepeace este

burlac.

Toate celelalte doamne începură să-şi dea cu părerea, dar Isabel lăsă conversaţia să alunece pe lângă ea şi rămase gânditoare. Isabel îi prinsese privirea lui Makepeace şi înţelesese chiar în acea clipă că, deşi nu lăsa să se vadă, sub aparenta răceală a lui clocoteau emoţii puternice.

Ochii lui erau întunecaţi de furie.

*

Silence se îndreptă de umeri în acea seară, în faţa sălii de mese. O lăsase pe Mary Darling jucându-se fericită cu Moll – slujnica de la bucătărie –, cu Bert de pază, iar acum era pe cale să i se alăture lui Mickey O'Connor la cină. De data aceasta, o rugase în loc să-i ordone. Mai era însă o mică parte în ea care o avertiza că făcea o greşeală. Îşi aminti totuşi că el făcuse primul pas spre împăcare.

Dar era sigură că asta avea vreo importanţă?

Împinse uşa înainte să mai piardă alte câteva minute bune întorcând problema pe toate părţile. Camera era lungă şi, deloc surprinzător, opulent decorată. Pereţii erau îmbrăcaţi în mătăsuri mov, albastre şi verzi. Silence nu putu să nu remarce coincidenţa. Mickey Cuceritorul îşi îmbrăcase pereţii în culorile păunului, în centrul camerei, mai multe mese lungi fuseseră aşezate cap la cap, aproape aşa cum îşi imaginase ea că arăta o sală de mese în Evul Mediu. Mickey O'Connor stătea tolănit la capătul cel mai îndepărtat al mesei, pe un fotoliu îmbrăcat în catifea roşie. Nu-şi ridicase privirea când ea intrase, dar Silence nu făcu greşeala să creadă că nu o observase.

Silence merse de-a lungul meselor. Acel capăt al camerei era ocupat de oamenii lui Mickey. Trecuse

prudentă de primele două persoane aşezate la masă, când fu dat un fel de semnal. Dintr-odată, piraţii se ridicară, unii atât de grăbiţi, încât îşi răsturnară scaunele.

— A., a… Bună seara!

— Bună seara, doamnă!

Fiecare o salută la rândul său, când trecu prin dreptul lui, iar Silence le zâmbi timid. Găsi un loc vizavi de Harry, lângă un omuleţ cu ochelari, pe care-l mai văzuse în sala tronului. În timp ce-şi trăgea scaunul, omuleţul îi spuse:

— Nu aici, doamnă!

— Poftim? întrebă ea, confuză.

— Va vrea să stai lângă el, îi răspunse bărbatul agitat.

— Ăla e locul ’mneavoastră, o lămuri Harry, arătându-i din priviri spre capul mesei.

Silence îşi îndreptă privirea într-acolo, şi bineînţeles că Mickey O’Connor se uita la ea. Erau *toţi* cu ochii pe ea. Silence îşi înălţă capul şi merse, conştientă de privirile lor, până ajunse în dreptul locului liber din dreapta lui Mickey O’Connor. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că avea să o ignore, dar apoi el se ridică şi-i trase scaunul.

— Doamnă Hollingbrook, spuse el, sunt încântat că ai coborât.

Ea încuviinţă agitată şi se aşeză. Putea să-i simtă căldura în timp ce mâinile lui se prinseră de marginile scaunului şi-l împinseră, pentru ca ea să stea aşa cum trebuie. Parfumul de tămâie şi lămâiţă plutea în aer senzual şi oarecum periculos. I se păru că-i simte degetele pe umăr, dar, când privi, observă că el se aşezase deja la locul lui.

Mick făcu un semn, iar Tess şi alte două slujnice veniră încărcate cu tăvi cu mâncare. Incredibil –

decadent – de multă mâncare. Erau platouri cu fazani tăiaţi în felii subţiri, iepuri fripţi, peşte în vin, plăcintă de porumbel, trufandale şi platouri imense, pline cu stridii.

Mickey O'Connor păru a simţi dezaprobarea ei în timp ce una dintre servitoare aşează un bol cu stridii în faţa lor. Îi spuse, ridicând dintr-o sprânceană:

— Sunt mândru de masa mea, doamnă Hollingbrook. Îmi place mâncarea bună, iar oamenii mei muncesc din greu pentru ea.

— Cu preţul plătit pe aceste stridii s-ar putea hrăni timp de săptămâni, poate chiar luni, o întreagă familie din St. Giles.

— Ai prefera să mănânc pâine şi apă? făcu el amuzat.

— Nu, dar…

— Haide, o îmbie el cu vocea lui profundă, catifelată. Stridiile sunt deja făcute. Ar fi păcat să le-aruncăm.

El luă o scoică şi trase carnea perlată, suculentă, cu degetele. Stomacul lui Silence deveni zgomotos, făcând-o să roşească. Buzele lui se arcuiră cu un farmec viclean.

— Nu-i un păcat să te bucuri de o mâncare bună.

— O masă bogată din când în când e una, spuse ea sever, dar tu îţi petreci viaţa într-un exces continuu. Nu devine plictisitor după o vreme?

— Niciodată, replică el rânjind rapace.

Ea se întinse după stridia pe care el încă o ţinea între degete, dar el îşi retrase mâna. Silence îl privi cu răceală.

— Nu voi mânca din mâna ta.

Lui Mick îi pieri zâmbetul de pe buze. Nu-i plăcuse refuzul ei, dar nu spuse decât:

— Cum doreşti, draga mea.

Şi-i aşeză stridia pe farfurie. Muşcă din stridia savuroasă şi se gândi să comenteze că nu era draga lui, dar ce rost avea? În plus, stridiile erau, într-adevăr, delicioase. Silence se linse pe buze şi privi în jur. Mickey O'Connor se uita la ea cu ochii negri mijiţi, cu colţul gurii puţin ridicat. Pentru o clipă se simţi fixată cu privirea şi inima începu să-i bată cu putere.

Dar apoi Tess apăru în grabă cu o tavă cu tarte.

Tot mai multe feluri de mâncare erau aşezate în faţa lui Mickey O'Connor, şi, fără să o întrebe, o servea cu puţin din fiecare şi-i umplea paharul cu un vin roşu, dulce.

Silence mâncă şi preţ de câteva minute rămase tăcută, cu întreaga ei fiinţă concentrată asupra mâncării, preocupată să-şi umple stomacul, pentru că, deşi mâncase la micul dejun, nu se săturase după mai mult de o zi de înfometare.

Când îl privi din nou pe O'Connor, îl văzu tolănit pe scaunul său, cu mâncarea neatinsă, aparent mulţumit să o vadă pe ea mâncând.

— Totul e foarte bun şi mi-a plăcut foarte mult, dar… spuse ea, în timp ce Mick înălţă curios din sprâncene. Mâncarea ta e prea grea.

Piraţii încă înfulecau. Harry se ridicase de la masă şi părăsise încăperea, fiind înlocuit de Bert.

— Nu cred că-ţi face bine să mănânci astfel de mâncare în mod regulat. Nu ţi-e frică de gută?

Mickey O'Connor zâmbi şi îşi duse mâna în dreptul abdomenului său plat, inelele strălucindu-i pe fiecare deget.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, ca să zic adevărul.

— Presupun că nu. Îţi place să faci totul în exces, nu-i aşa?

El ridică din nou din sprâncene, de data asta

batjocoritor. Ea făcu semn cu capul înspre mâinile lui.

— Aceste inele, de exemplu, sunt bătătoare la ochi – şi valorează probabil o avere.

El îşi răsfiră degetele, privindu-le.

— Oh, cel puţin două averi, da' am început cu un inel.

Îl privi curioasă. Inelele sale extravagante păreau o parte din Mickey O'Connor, încât nu şi-l putea imagina fără ele.

— Cu care dintre ele?

— Asta, zise şi-şi ridică degetul arătător de la mâna dreaptă.

Era un inel din aur vechi, cu un rubin tăiat rotund, atât de întunecat, încât părea aproape negru.

— Îl am de la un atac cu primul meu echipaj. De fapt, a fost singura mea parte din pradă, atât de mult valora. Am renunţat la partea mea de aur pentru inelul ăsta.

— De ce n-ai luat banii?

El se lăsă pe spate şi o privi, iar ea observă dintr-odată că veselia îi dispăruse. Acum era chiar serios.

— Pentru că un om sărac nu ar purta un astfel de inel. Oricine m-ar fi văzut purtându-l, ar fi putut spune „Mickey Cuceritorul s-a ajuns".

Silence îşi lăsă privirea la para din farfurie, gândindu-se la cuvintele lui. Ce straniu! Ea nu fusese niciodată bogată. Cu siguranţă nu atât de bogată pe cât era Mickey O'Connor acum. Dar nu-şi dorise niciodată cu adevărat să aibă o avere mare. Fuseseră, desigur, vremuri când privise cu jind la vreun evantai sau la o pereche de pantofi, în vitrina vreunui magazin, dar erau mai degrabă mofturi. Nevoile ei de zi cu zi fuseseră întotdeauna satisfăcute. În schimb, domnul O'Connor, aşa cum singur recunoscuse, îşi petrecuse copilăria în sărăcie. Poate de aceea îşi etala acum

bogăţia. Odată ce ai tânjit după ceva, dorindu-ţi-l cu ardoare zi şi noapte, oare nevoia aceasta de a poseda avea să poată fi vreodată satisfăcută?

— Şi celelalte inele?

— A, luate de ici, de colo. Pe acesta, zise el şi arătă degetul mic de la mâna stângă, pe care trona o perlă neagră, l-am găsit într-un cufăr al unui căpitan. Avea ceva reputaţie, nu glumă. N-aş fi surprins să-l fi furat de la francezi.

Mickey O'Connor zâmbi şi-şi aruncă nepăsător în gură o boabă de strugure.

Silence îşi întoarse în grabă ochii pentru a nu-l mai vedea tolănit ca un paşă şi o zări pe Fionnula un pic mai încolo la masă, cu Bran.

— Îl adoră pe Bran Fionnula noastră, nu-i aşa? spuse O'Connor, care-i urmărise privirea.

— Dar el pe ea? întrebă Silence, cu vocea mai ascuţită decât intenţionase.

— Mă îndoiesc, răspunse el după un moment de gândire. Bran adoră puterea şi banii – şi cam atât.

— Nu-i prea diferit de tine deci, replică ea.

Nu înţelegea de ce o necăjise atât de tare să afle că iubitul Fionnulei nu o iubea pe fată la fel de mult pe cât îl iubea ea, însă cert era că aşa stăteau lucrurile.

— Tu-l priveai pe William cum îl priveşte ea pe Bran? o întrebă el cu vocea atât de joasă, încât abia putu să-l audă.

Silence îşi ţinu răsuflarea. N-avea niciun drept să-i rostească numele lui William, ar fi trebuit să ştie asta. Dar îşi ridică ochii şi-l privi.

— Cred că da, îi răspunse.

Se gândi să-i mai spună câteva, dar el se aplecă şi o studie.

— Cum l-ai cunoscut pe soţul ăsta perfect al tău?

— Mi-a salvat pantofii, zise ea şi zâmbi

amintindu-şi.

— Cum?

— Eram la cumpărături cu Temperance, sora mea, şi cam rămăsesem în urmă, privind la o vitrină.

— La mănuşi şi dantele?

— La o prăjitură cu cremă, dacă e atât de important pentru tine să ştii. Tata nu era de acord cu dulciurile, aşa că nu mâneam decât la ocazii – Crăciun şi celelalte sărbători.

Mick zâmbea, ascultând-o, aşa că ea se grăbi să continue:

— În fine, mă grăbeam s-o prind din urmă pe sora mea. Probabil n-am fost atentă, pentru că m-am trezit cu o căruţă chiar în faţa mea. Dacă William nu m-ar fi prins de talie să mă tragă îndărăt, probabil mi-aş fi distrus pantofii, îi explică Silence, feliindu-şi para. Vezi tu, era o baltă…

— Mai degrabă ţi-a salvat viaţa decât pantofii, spuse Mick întinzându-se după vin.

— Căruţa nu era chiar atât de aproape, sublinie Silence. Dar căruţa fusese, de fapt, foarte aproape, şi primul lucru pe care William îl făcuse după ce o salvase fusese să o certe, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Mickey O’Connor. I-am mulţumit, continuă ea. Şi am plecat după Temperance, crezând că n-aveam să-l mai întâlnesc. Dar, în următoarea zi, a venit să-i ceară tatălui meu permisiunea să mă curteze.

— Şi taică-tău ce-a zis? întrebă O’Connor foarte curios.

— La început, n-a fost prea încântat, recunoscu Silence, care, văzând privirea lui O’Connor, se grăbi să adauge: William era un pic mai în vârstă decât mine.

— Cât de un pic?

— Cu paisprezece ani, spuse şi, când ridică

privirea, îl văzu pe Mickey O’Conner privind-o şi nu reuşi să desluşească mesajul din ochii lui întunecaţi. Nu e o diferenţă chiar atât de mare, adăugă, deşi îşi putu auzi foarte clar tonul defensiv.

— Câţi ani aveai?

— Optsprezece, spuse încet, apoi ceva mai tare: A plecat pe mare curând după aceea, dar, înainte să plece, mi-a adus un buchet de violete.

— Nu ţi-a cumpărat prăjitura la care pofteai?

— Nu pofteam, răspunse ea indignată. Şi nu, de ce să fi cumpărat o prăjitură? E un cadou pentru copii.

— Pentru că aia-ţi doreai, replică el.

— Violetele sunt mult mai potrivite. Se încruntă. Cât a fost pe mare, mi-a trimis scrisori minunate din călătoriile lui, cu tot felul de descrieri ale locurilor pitoreşti pe care le-a văzut. Apoi, când s-a întors, m-a căutat. A fost foarte frumos, spuse visătoare. William m-a dus la târguri şi la spectacole.

— Şi mai apoi? întrebă el, cu vocea lipsită de vreo inflexiune.

— M-am măritat cu el. Aveam douăzeci şi unu de ani, aşa că tata nu m-a putut împiedica. Dar am vrut să am binecuvântarea lui, şi mi-a dat-o. A spus că William şi-a arătat devotamentul timp de trei ani şi că era mulţumit de alegerea mea.

Silence se opri, însă Mickey O’Connor nu spuse nimic. Îşi privi farfuria. Îşi mâncase para în timp ce-i povestise şi se simţea sătulă. Golul dispăruse, lăsând în loc doar o senzaţie de saţietate. Unii dintre piraţi se amuzau, acum, că aveau burta plină, iar secretarul domnului O’Connor îşi deschisese un registru şi îşi făcea adnotări în timp ce mânca.

— Am fost fericiţi, spuse ea încet. Am trăit în Wapping, lângă vapoare. Obişnuiam să merg la docuri şi să privesc navele mari venind, uitându-mă după cea

numită *Finch,* chiar şi când ştiam că nu trebuia să vină. Şi, când în sfârşit ajungea – închise ochii amintindu-şi William venea prima oară la mine. Întotdeauna-i alergam în braţe. Am fost fericiţi. Foarte fericiţi.

— Şi totuşi, când ai avut mai multă nevoie de el, nu te-a crezut, îl auzi Silence şoptind. N-a vrut să te-asculte.

— S-a ajuns în situaţia asta numai din pricina a ceea ce ai făcut tu, sublinie ea, cu vocea glacială.

Mick nu răspunse. Silence îşi şterse obrajii. Dacă noaptea trecută fusese furioasă, acum nu simţea decât o tristeţe profundă.

— Ah, asta crezi? Că nu m-a iubit, din cauză că nu m-a crezut şi nu m-a ascultat? Că fericirea noastră a fost doar o iluzie?

Ea îl fixă cu privirea, dar el abia de sorbea din vin, în vreme ce se uita la ea.

Oare fericirea ei chiar fusese o iluzie? La momentul respectiv nu i se păruse. Viaţa alături de William fusese perfectă. Era, într-adevăr, plecat mult timp, dar, când se întorcea, se simţeau mereu ca în luna de miere. Se încruntă, tulburată de aceste gânduri. Cum ar fi fost căsnicia ei cu William dacă el nu ar fi fost căpitan de navă? Dacă ar fi trăit împreună zi de zi, ca majoritatea cuplurilor? Silence oftă şi privi în jur. Nimeni nu le dădea atenţie, deşi bănuia că-i observaseră lacrimile, dar nu îndrăzneau s-o privească din cauza lui Mickey O’Connor. Se întoarse spre el.

— Unde-ţi sunt femeile?

Gura lui se arcui uşor.

— Ce femei?

Ea flutură dintr-o mână, întrebându-se dacă nu cumva băuse prea mult vin la masă.

— Femeile pe care le ai mereu… *Târfele* tale.

— Sunt plecate, îi spuse el, sorbind o gură de vin.

— Ah… zise ea încruntată.

— Dezamăgită?

— Ce ştii tu despre ce cred şi ce simt eu? ripostă ea supărată.

— Nu ştiu nimica, răspunse el şi îi făcu semn unui băiat să se apropie.

Băiatul ducea o tavă cu dulciuri. Mâna lui Mickey O’Connor ezită pe deasupra dulciurilor, dar în cele din urmă alese ceva cu o cireaşă confiată în vârf. Se întoarse către ea, cu prăjitura în mână.

— Asta mă fascinează la tine, Silence, iubire. Ştiu ce gândesc oamenii mei înainte să le spun despre un atac, ştiu ce gândesc târfele mele după o noapte cu mine, chiar şi la ce se gândeşte Lad – în general, la patul meu şi la un os. Dar pe tine… nu te pot descifra. Mă uit în ochii tăi verzi-căprui-albăstrui frumoşi şi n-am nici cea mai vagă idee la ce te gândeşti, ce simţi cu adevărat.

Silence îl privi mirată, apoi replică:

— De ce ţi-ar păsa?

— Asta, spuse Mickey O’Connor ţinând prăjitura în faţa buzelor ei, aşteptând ca ea să deschidă gura şi să muşte, apoi zâmbind de parcă aproape ar fi putu simţi zahărul topindu-se pe limba ei, asta-i o întrebare tare bună.

Capitolul 7

De îndată ce întunericul se lăsă în grădina regelui, cântecul unei păsări umplu văzduhul. Trei triluri, şi ceilalţi doi nepoţi începură să moţăie, însă Clever John avea urechile înfundate cu ceară şi nu căzu sub vraja cântului dulce. De îndată de nepoţii regelui adormiră, o minunată pasăre se lăsă deasupra cireşului. Penele ei aveau toate culorile curcubeului.

Pasărea începu să se înfrupte din cireşele regelui. Dar Clever John sări şi prinse pasărea de gâtul ei subţire.

În acel moment, pasărea se transformă într-o frumoasă femeie goală.

din *Clever John*

Mick o privi pe Silence mâncând prăjitura din mâna lui. Simţi o ciudată satisfacţie s-o hrănească el însuşi, satisfacţie ce nu dispăru nici măcar când ea îşi dădu seama ce făcea şi se îndepărtă. Mick se simţea bine, iar această constatare veni ca o surpriză pentru el. Nu vânase niciodată o femeie mai mult de o zi, două, cel mult o săptămână. Toate-i cădeau la picioare, unele chiar în câteva minute. Ştia că puterea lui de seducţie nu putea fi pusă doar pe seama înfăţişării lui atrăgătoare. Puterea lui, banii cântăreau tot atât, dacă nu mai mult. Dar Silence nu era aşa. Mick îşi zâmbi şi îşi alese o bomboană. Silence nu-l plăcea, nu-l asculta, îl contrazicea şi fusese cât pe ce să-i facă şi pe oamenii lui să nu-l asculte. Şi totuşi, el îi făcea pe plac.

— Trebuie să mă-ntorc în camera mea, spuse Silence şi se ridică.

— De ce? întrebă Mick încruntat.

— La Mary Darling.

— O are o servitoare în grijă.

— Dar, dacă se trezeşte, o să mă vrea lângă ea.

— De ce? întrebă el din nou, muşcând din bomboană.

Discuţia nu-i era pe plac lui Mick, dar voia s-o mai reţină.

— Pentru că, spuse ea încet, explicându-i ca unuia pe care nu prea îl ducea capul, pentru că e doar un copil şi mă iubeşte.

— Copiii, spuse Mick, sunt o pacoste.

Silence clătină din cap, fără să se mai obosească să-i răspundă, şi se îndreptă spre uşă. Mick oftă.

— Să fie duse restul bomboanelor la mine în cameră, îi spuse lui Tris şi o urmă pe Silence.

Lad, care stătea lângă scaunul lui, se ridică şi el, lipăind în spatele lui pe culoar.

Silence nu păru surprinsă când îl văzu lângă ea.

— Ar trebui să vii s-o vezi mai des pe Mary. La urma urmelor, e fiica ta. Poate că aşa ar putea învăţa să te strige şi altfel, în afară de *Rău,* îi spuse grăbind pasul.

— Întâmplător, am şi alte lucruri de făcut. Şi, aşa cum am spus, copiii sunt o pacoste.

— Hmm! Spui asta de parcă ai fi făcut o mare descoperire.

Mick nu-i răspunse, doar ca să o enerveze, iar ea se grăbi şi mai tare. Aproape că fugeau acum.

— De ce te-ai mai deranjat s-o recunoşti atunci? Cu siguranţă ţi-ar fi fost mai uşor să îi întorci spatele. Oameni fără scrupule fac asta tot timpul, îi spuse ea, aruncându-i o privire peste umăr, să vadă dacă-l atinsese cu acel „fără scrupule” – dar îi spusese şi în moduri mai rele, de-a lungul timpului.

Mult mai rele.

Totuşi, Mick nu avea de gând s-o lase să creadă că se mai îmblânzise. Se aşeză în faţa ei şi îşi întinse mâna dintr-o parte în alta a culoarului, împiedicând-o să înainteze. Silence se ciocni de el, atingându-şi pentru o clipă sânii de muşchii lui. Lad stătea într-o parte, privind când la unul, când la celălalt, îngrijorat. Ea îi aruncă o privire necruţătoare. Mick se aplecă suficient de mult încât să simtă mirosul de lavandă al părului ei.

— Ce-i al meu… i-al meu, iubire, şopti el, şi nu voi renunţa la ceva ce-mi aparţine.

— Mary nu este „ceva”.

— Da, admise el zâmbind, dar principiul e acelaşi.

— Nu aşa se poartă un tată cu fiica lui, îi spuse ea cu vocea înmuiată. Tu nu ai avut un tată? continuă ea, pe acelaşi ton.

El îşi miji ochii. Tonul acela i-ar fi putut intra pe sub piele dacă nu era vigilent. Refuză să-şi lase amintirile să iasă la suprafaţă. Pentru o clipă, rămase liniştit, asigurându-se că erau la locul lor, înmagazinate în străfundurile minţii lui, apoi zâmbi.

— Da’ de ce, iubire? Crezi că m-am născut dintr-o fecioară?

Ea roşi, lucru care nu îl luă prin surprindere.

— Nu, bineînţeles că nu, dar cu siguranţă…

Ar fi putu să-şi continue ideea, dar Mick se îndepărtase deja. Întrebările ei deveniseră cam personale.

Ea clipi şi privi în jur.

— Parcă te grăbeai să vezi copila, nu? întrebă el şi deschise uşa camerei ei.

— O cheamă Mary Darling, răspunse ea în timp ce intra, apoi se opri brusc şi se întoarse spre el. Ar trebui s-o cheme Mary O’Connor, nu-i aşa? Doar e fiica ta.

El se opri şi clipi uimit. Mary O’Connor era un nume bun, potrivit. Apoi clătină din cap, ca să-şi alunge gândul.

— Acum poţi pleca, îi spuse ea servitoarei din pragul uşii.

Aceasta ieşi cu o reverenţă. Lad se zbenguia prin cameră, amuşinând pe la colţuri, apoi se aşeză în faţa focului. Mick se întoarse s-o privească pe Silence, care se aplecase deasupra pătuţului.

— Poate n-o să vrea să fie cunoscută ca fiica mea.

— Şşşttt, făcu Silence, apoi spuse în şoaptă: E doar un copil. De ce n-ar vrea să fie fiica ta?

— Am duşmani, răspunse el şi se apropie, privind descurajat copila.

Obrajii fetiţei erau îmbujoraţi, şuviţele negre transpirate erau lipite de frunte, un pumnişor dolofan stătea întins deasupra capului. Era o scumpete, nu încăpea îndoială. Mick se încruntă.

— Atât de greu respiră de obicei?

— Nu, răspunse Silence îngrijorată şi îşi puse dosul palmei pe fruntea fetiţei.

Ceva în interiorul lui fu mişcat.

Palmele ei erau muncite, dar pielea îi era catifelată, şi îi simţi mâna rece aşezându-i-se pe frunte în timp ce îi zâmbea îngrijorată. „Ai febră, Mickey, scumpule?”

Pe Mick îl trecură transpiraţii reci pe şira spinării. Acele amintiri erau îngropate adânc, fusese sigur de asta, dar Silence le trezise. Simţi impulsul să o alunge din cameră, din palat, dar nu mai putea face asta acum. Era mult prea târziu. Se afla deja în palatul lui, în viaţa lui. Nu mai putea da înapoi, şi nici n-ar fi făcut-o chiar de-ar fi putut. Era atât de aproape de el acum, ca şi când ar fi ţinut-o în palme ca pe o bucată de jar aprins – şi era recunoscător pentru durere, chiar dacă simţea mirosul propriei cărni arse. Trase aer în piept, inspirând parfumul lui Silence, care-i provoca durere şi plăcere deopotrivă.

— Este bolnavă?

— Nu ştiu, frige.

— O să trimit după doctor.

Ea se uită la el cu ochii măriţi, cenuşiul amestecându-se cu verde şi cu maroniu, în vreme ce mâna îi zăbovea cu blândeţe pe fruntea copilei.

— Dacă crezi că e…

Mick nu mai ascultă restul frazei. Fetiţa avea nevoie de doctor… şi camera era bântuită de amintiri.

*

Mâinile lui Silence tremurau în timp ce înmuie o cârpă şi tamponă obrăjorii lui Mary Darling. Fetiţa era atât de fierbinte, încât căldura trecea prin cârpa cu care o ştergea. Nu atât temperatura, cât mai degrabă apatia copilului o îngrozea pe Silence. Mary mai avusese febră şi frisoane şi înainte. Odată chiar scâncise toată noaptea, trăgându-se de ureche până când, în dimineaţa zilei următoare, un lichid limpede i se scursese din urechi şi în sfârşit reuşise să adoarmă.

Silence stătuse trează multe nopţi, legănând-o şi plimbând-o pe Mary Darling când nu se simţise bine, şi de fiecare dată Mary fusese morocănoasă şi tristă, agitată, dar niciodată apatică.

— Stăpânu’ a trimis după doctor, anunţă Fionnula în timp ce intră cu apă proaspătă.

— E foarte fierbinte. I-am scos cămăşuţa de noapte şi am dezvelit-o, dar tot arde.

— Mama obişnuia să spună că febra alungă boala dinăuntru, o încurajă Fionnula.

— Poate, dar am văzut şi că febra poate ucide, răspunse îngrijorată Silence.

Fusese un băieţel, proaspăt venit la cămin şi destul de bolnăvicios. Winter bănuia că nu fusese bine hrănit până atunci. Copilul făcuse febră şi în două zile se dusese. Silence rămăsese cufundată în tăcere în acea noapte, ţinând-o pe Mary la piept. Winter îi spusese cu un pragmatism îngrozitor că unii copii pur şi simplu nu supravieţuiau şi că trebuia să se împace cu gândul acesta. Silence se cutremură. Mary nu avea cum să moară. Nu-şi putea imagina viaţa fără copilă.

Se auzi murmur de voci pe hol, apoi uşa se deschise, şi Mickey O’Connor intră, împreună cu un omuleţ rotofei.

— Ce-avem noi aici? întrebă doctorul cu voce prea groasă pentru cum arăta.

— Are febră mare, răspunse Silence, luptându-se să-şi înăbuşe tremurai vocii.

Doctorul puse o mână pe pieptul fetiţei şi aşteptă. Silence vru să întrebe ceva, dar bărbatul îi făcu semn să tacă. După aceea, îşi luă mâna după pieptul lui Mary şi se întoarse către Silence.

— Scuzaţi-mi manierele, doamnă, dar luam pulsul copilei.

— Înţeleg, răspunse Silence, frecându-şi mâinile tremurânde.

O puteţi ajuta?

— Sigur că pot, răspunse doctorul vioi. Nu vă temeţi.

Deschise o geantă neagră, cu o mulţime de instrumente de diferite mărimi. Silence îşi frecă palmele nervoasă. Ştia că doctorul voia să o taie pe Mary Darling. Domnul O’Connor stătea lângă foc, dar începu să se agite la vederea bisturiului.

— Chiar trebuie s-o tăiaţi?

— *Este* singura soluţie, domnule. Să lăsăm răul să iasă din corpul ei.

O’Connor încuviinţă, apoi se întoarse cu faţa spre foc. Medicul alese un bisturiu subţire şi un vas micuţ. O privi pe Silence cu seriozitate.

— Poate o puteţi ţine în braţe. Dacă reuşiţi să o împiedicaţi să se mişte, ar fi foarte bine.

Silence o săltă cu blândeţe pe Mary. Nu suportase niciodată să vadă cum se făcea o sângerare terapeutică, încă de când era mică şi avusese de trei ori nevoie de o asemenea intervenţie. Dacă ar fi putut

feri pielea fermă şi catifelată a lui Mary de această incizie, ar fi luat ea locul lui Mary, dar nu avea ce face. Era conştientă de asta.

Doctorul o urmărise şi acum dădea aprobator din cap.

— Poţi ţine tu ceaşca? o întrebă pe Fionnula.

Slujnica se apropie şi luă ceaşca.

— Uşurel, spuse doctorul, şi făcu rapid cu dexteritate o tăietură în zona coapsei.

Mary tresări, dar nu scoase un sunet. Sângele începu să curgă din tăietură. Păru a trece o veşnicie până când doctorul decise că era de-ajuns, apoi presă tăietura cu o cârpă curată şi bandajă locul.

— Acum, spuse doctorul, în timp ce ştergea şi-şi punea la loc bisturiul, un pic de supă i-ar face foarte bine. Luaţi o bucată de pui, fierbeţi-o un fir de pătrunjel şi două de cimbru. Strecuraţi supa şi adăugaţi o lingură de vin alb, din cel mai bun. Daţi-i copilului supă de trei ori pe zi, asigurându-vă că bea o cană întreagă. Aţi înţeles?

— Da, spuse Silence, mângâind părul lui Mary.

— Bun. Bun. Vă dau şi licoarea asta făcută de mine, spuse întinzând o sticluţă albastră. Foarte eficientă. O linguriţă într-o ceaşcă mică de apă, înainte de culcare. E posibil, spuse el luându-şi geanta şi uitându-se cu severitate către Silence şi către Fionnula, să vomite sau să-i iasă pete. Dacă se întâmplă asta, să mă chemaţi imediat, da?

— Aşa voi face, răspunse Silence cu buzele tremurânde.

Doctorul puse mâna pe capul fetiţei, apoi se îndreptă spre ieşire fără a mai scoate o vorbă. Mickey O’Connor îl urmă în tăcere, dar se opri în prag.

— Aveţi toate cele necesare?

Silence îşi muşcă buza pentru a-şi opri tremurul.

— Cred că da.

El ezită, şi, pentru o clipă, ea avu convingerea că el voia să mai adauge ceva, dar în cele din urmă ieşi fără a mai scoate un cuvânt.

*

— Îi vom lua blestematul de palat cu asalt şi o vom scoate cu forţa, dacă e nevoie, afirmă furios Concord Makepeace. E şi-aşa grav că şi-a distrus reputaţia, dar să păteze renumele căminului… asta este prea mult.

Părul cărunt al lui Concord era prins într-o coadă lungă, arătând ca un Samson îmbătrânit şi înfierbântat, care nu înţelegea consecinţele reale ale unui atac asupra bastionului unui pirat înarmat. Winter oftă. Ştia dezavantajele de a-şi informa fraţii despre situaţia lui Silence, dar nu putuse să nu o facă. Chiar dacă furia şi îngrijorarea necugetate ale lui Concord îi dădeau bătăi de cap lui Winter.

— Palatul este o fortăreaţă, îi explică Winter calm. Iar noi suntem doar doi. Dacă…

— Trei, se auzi o voce dinspre bucătărie.

Winter îl văzu pe fratele lor Aşa. Chiar dacă trimisese vorbă după el, nu se aşteptase să şi apară. Nu mai ştia nimic de el de mai bine de un an. Din câte auzise Winter, fratele lui mijlociu plecase pe mare. Cu toate acestea, era acolo, la fel de vânjos ca întotdeauna. Aşa avea umerii musculoşi şi o coamă roşcată, ca de leu. Ultimul an adusese totuşi ceva schimbări la el. Haina stacojie avea o broderie complicată la manşete şi la poale, iar cămaşa albă era dintr-un material scump. Winter îşi miji ochii. Interesant. Nu ştia cum îşi câştiga existenţa fratele său, dar părea să se descurce bine.

— Ce faci aici? îl întrebă Concord agresiv, la fel de fără tact ca de obicei. Nu răspunzi la scrisori, nu te oboseşti să vii la nunta lui Temperance, sau la botezul fiicei mele, sau la moartea soţului lui Silence, dar crezi că poţi să te întorci pur şi simplu acasă?

Winter tresări şi murmură:

— Avem nevoie de ajutorul lui, Concord, spuse Winter.

— Ha! Concord îşi încrucişă mâinile peste piept. Asemenea lui Winter, era îmbrăcat în negru şi maro. Ne-am descurcat foarte bine fără el în ultimul an.

— Asta înainte ca Silence să se ducă în casa piratului, sublinie Winter sec.

Aşa, care se proptise în cadrul uşii, se îndreptă acum, interesat.

— Ce pirat? În scrisoare spuneai că Silence este în pericol de moarte. N-ai menţionat niciun pirat.

Concord pufni.

— Mickey O'Connor, spuse Winter, înainte ca fratele său Concord să apuce să se dezlănţuie din nou.

— Mickey Cuceritorul? întrebă Aşa, nevenindu-i să creadă. Ce face Silence la el? A răpit-o?

— Nu.

Aşa îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Atunci, ce…?

— Anul trecut, la uşa lui Silence a fost lăsat un copil, începu să explice Winter. Silence a numit-o pe fetiţă Mary Darling şi a adus-o aici la cămin. Asta s-a întâmplat după ce Temperance s-a căsătorit cu Lord Claire şi nu s-a mai putut ocupa de orfelinat împreună cu mine. Aşa că Silence i-a luat locul. Avea grijă de toţi copiii, fireşte, dar Mary Darling era specială pentru ea.

— Fetiţa era ca şi copilul ei, interveni Concord. Când William a murit, fetiţa i-a adus alinare.

Winter încuviinţă.

— Când m-am întors la orfelinat dintr-o călătorie la Oxford, acum câteva zile, Silence dispăruse. Când m-am dus după ea la palatul lui O'Connor…

— Te-ai dus singur acasă la O'Connor? îl întrerupse Aşa.

— Da, răspunse Winter, privindu-l în ochi.

Aşa rămase uimit, dar îi făcu semn să continue.

— Părea ca de obicei. Era îmbrăcată cu hainele ei şi, sincer, nu părea prea fericită că apărusem eu s-o salvez. Mi-a spus că Mickey O'Connor era tatăl lui Mary Darling…

Aşa scăpă o înjurătură. Concord se uită urât la el.

— … Şi că O'Connor le-a dus pe ea şi pe copilă la el pentru a le proteja de duşmanii lui. N-am putut s-o conving să plece, aşa că m-am întors. Acum au început să apară întrebări despre dispariţia lui Silence. Dacă se află că trăieşte cu un pirat, aleluia…

Winter nu trebuia să le spună fraţilor săi ce s-ar putea întâmpla şi ce consecinţe ar putea avea asupra orfelinatului. Un simplu zvon, şi toţi acei aristocraţi simandicoşi şi-ar găsi o altă organizaţie de caritate cu care să se-amuze.

— Ar fi trebuit s-o iei şi s-o aduci cu forţa, mormăi Concord.

— Şi să trec de O'Connor şi de oamenii lui? replică Winter.

Concord se strâmbă.

— Bineînţeles, trebuia să te sinucizi încercând, comentă Aşa ironic.

Concord se ridică pe jumătate din scaun, urlând incoerent.

Aşa se ridică şi el şi, timp de câteva minute, bucătăria răsună de strigătele mânioase ale celor doi. Winter oftă şi închise ochii, frecându-şi uşor tâmpla cu mâna. De o viaţă era martorul tensiunilor dintre fraţii

lui mai mari. Fuseseră vremuri când aproape reuşiseră să ia masa în familie fără ţipete, dar acele ocazii fuseseră rare – şi deveneau şi mai rare. Concord era încăpăţânat şi se credea cel mai corect, iar tot ce făcea Aşa era, după părerea lui, complet incorect. Winter o auzise odată pe Temperance spunând că mai bine l-ar fi botezat *Discord,* că prea era mărul discordiei. Reacţia lui Aşa la această stare continuă de tensiune a fost să se facă nevăzut, îngrijorând-o pe sora lor mai mare, Verity, care se temea – iar Winter era, în secret, de acord – că într-o zi fratele lor avea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Cei doi încetară.

Winter deschise ochii şi văzu că se uitau amândoi încruntaţi la el.

— Puteam continua discuţia acum? îi întrebă el ridicând din sprâncene.

— Putem, răspunse Aşa, şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii lui mari. Ce nu pot înţelege e cum de l-a crezut Silence pe acest pirat şi toată povestea despre duşmanii lui. Crezi că a sedus-o?

— Cum îndrăzneşti să pui la îndoială virtutea surorii noastre? izbucni Concord şi bătu cu pumnul în masă.

— Ştiu că oamenii ăştia sunt capabili de multe lucruri, îi răspunse Aşa cu răceală. De unde ştii că Silence n-a fost îmbrobodită de Mickey O’Connor? Se zvoneşte că arată destul de bine.

Concord dădu să răspundă, însă Winter i-o luă înainte.

— Ştim, pentru că am urmărit-o pe Silence în ultimul an, răspunse Winter, scurt, dar la obiect.

Obrajii lui Aşa se făcură dintr-odată rumeni.

— Silence poate risca să cadă în păcat, ca oricare altă femeie, dar nu s-ar lăsa niciodată sedusă de

O’Connor. Ştii ce s-a întâmplat între ei doi, dar nu cred că ştii că, după ce marfa lui William a fost returnată, relaţiile dintre ea şi soţul ei au devenit… încordate. El a murit pe mare, iar Silence l-a învinuit pe O’Connor pentru deteriorarea căsniciei ei înainte ca William să plece pentru ultima oară.

Preţ de o clipă, nimeni nu mai spuse nimic. Winter îşi privi fraţii, întrebându-se dacă se simţeau la fel de neajutoraţi ca el. Voise să distrugă totul – să-l omoare pe O’Connor – când o văzuse pe Silence după noaptea aceea. Dar nu o făcuse, desigur. O asemenea răbufnire violentă nu i-ar fi fost de folos surorii lui. Insă asta nu-l oprise să viseze tot felul de scene sângeroase, vreme de săptămâni bune.

— Aşa că vedeţi, continuă liniştit Winter, Silence crede probabil cu adevărat că fetiţa este în pericol. Altfel, n-ar fi niciodată de acord să stea în aceeaşi casă cu el.

— Atunci avem o altă problemă, spuse Aşa, făcându-l pe Winter să ridice întrebător dintr-o sprânceană. În afară de salvarea ei, o să avem nevoie şi de un loc sigur, în care să le ducem pe amândouă. Un loc pe care nici Mickey, nici duşmanii lui să nu-l poată găsi.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Winter. Nu va pleca niciodată de bunăvoie de acolo dacă nu va şti că o putem duce pe copilă într-un loc sigur.

Concord se aplecă, punându-şi mâinile pe masă.

— În acest caz, cred că ştim pe cine trebuie să vârâm în treaba asta.

*

Silence se dăduse de ceasul morţii din cauza copilei. Două zile mai târziu, Mick stătea lângă patul ei,

privind-o cum dormea. Avea cearcăne de epuizare şi de frică, părul ei castaniu era despletit şi strângea aşternutul cu pumnul ei fragil, ca o fetiţă înspăimântată de un coşmar. Dormea ca într-un somn de veci – nici nu se mişcase când el intrase în cameră. Mick îi mângâie o şuviţă rebelă şi i-o îndepărtă de pe faţă. Nici nu i se auzea respiraţia.

Mick oftă şi se ridică. Nu se iviseră zorii. Afară era încă întuneric. *Silence* îşi petrecuse ultimele două nopţi îngrijind-o pe micuţă.

El nu se amestecase, dar o pusese pe Fionnula să-i spună ce se întâmpla, de câteva ori pe zi. Fetiţa slăbea, trupuşorul ei fiind încins de o febră care nu ceda. Dacă febra avea să…

Mick îşi încleştă maxilarul şi se îndepărtă de pat.

Părăsi încăperea fără să arunce vreo privire spre pătuţul copilului, trecu prin camera lui şi ieşi pe hol.

Harry îşi înălţă capul când Mick închise fără zgomot uşa în spatele lui. Îl salută apoi din cap şi se îndepărtă. Dacă fetiţa avea să moară, Silence şi-ar simţi inima smulsă din piept de parcă ar fi fost atacată de o sălbăticiune. El nu avea inimă, dar auzise că inimile erau lucruri delicate şi uşor de rănit. Mick urlă în sinea lui în vreme ce se îndrepta spre partea din faţă a casei. Ştia cum s-o protejeze pe Silence de cuţite şi de pumni, de sărăcie şi de lipsuri, dar nu avea idee cum sau dacă ar putea s-o protejeze de propria ei inimă blândă.

Mick trecu de cei şase gardieni care păzeau uşa principală şi ieşi din casă. Privi cerul de un cenuşiu-rozaliu murdar, apoi se uită înspre propriul palat. Arăta ca un păun ingenios deghizat într-o cioară. Nimic nu trăda luxul din spatele uşii simple, din lemn. Nimeni n-ar bănui că acea uşă era consolidată pe interior cu fier.

Mai era o intrare în palat, o uşă care ducea în

curticica din spate, păzită şi ea de asemenea. Din afară, palatul lui nu se deosebea de casele aflate în rând cu ea.

Mick mormăi ceva şi se întoarse s-o ia în susul străzii. Poate părea că-şi ia prea multe măsuri de precauţie, dar ştia că avea un duşman neînduplecat.

O umbră se mişcase pe aleea îngustă, iar Mick se răsuci, cu cuţitul pregătit în mână. Lad apăru în lumina slabă, cu urechile pe spate, cu capul plecat a supunere.

— Hristoase, izbucni Mickey dezgustat şi-şi vârî cuţitul la loc în teacă.

O porni din nou pe stradă, cu câinele zbenguindu-se vesel printre picioarele lui.

Oamenii obişnuiţi din St. Giles mişunau deja pe străzi. Cei pe lângă care trecea acum făceau munci mai mult sau mai puţin cinstite – erau vânzători, vidanjori, birjari şi cerşetori. Îl evitau cu grijă, atenţi să nu-i întâlnească privirea. Îl cunoşteau, fireşte. Era regele lor, şi-l respectau. Râul şi vasele pe care trăise erau în est, şi ar fi fost mai aproape de zona lui de interes dacă ar fi trăit în Wapping sau în oricare alt loc din estul Londrei, dar Mick fusese născut şi crescut în St. Giles. Băiat fiind, cutreierase străzile ca un pui de lup sălbatic şi tot acolo i-o trăsese primei femei din viaţa lui. Acolo omorâse primul om. Acolo era casa lui, şi, când se îmbogăţise, îşi construise palatul în St. Giles. Iar acum mai era ceva care-l ţinea acolo.

Traversă strada şi îşi ridică privirea. Turla noii biserici din St. Giles se înălţa maiestoasă. Mucegaiul distrusese vechea biserică. Zvonurile spuneau că mucegaiul crescuse şi înflorise din cauza umezelii de la cadavrele ciumaţilor, putrezite şi îngropate sub dalele bisericii. Aerul din vechea biserică încă duhnea, asta era sigur. Biserica nouă era curată şi elegantă, cu totul

diferită de vechea clădire. Mick mormăi ceva pentru sine. Noua biserică fusese construită de nobilii din afara Londrei. Se întreba dacă localnicii, cei care trăiau lângă biserică, se gândiseră că le trebuia aşa ceva. Mick ocoli biserica, apropiindu-se de zidurile cimitirului. Zări poarta şi intră. Cimitirul era vechi, cu pietrele de mormânt acoperite de muşchi, unele înclinate ca şi cum locuitorii lor de sub pământ încercaseră să le dea la o parte, ca să iasă. Mick îşi croi drum printre rândurile strâmbe, cu Lad după el. Deşi St. Giles se întindea chiar dincolo de zid, agitaţia şi rumoarea erau înăbuşite, ca şi cum cimitirul ar fi fost izolat.

Mick se uită cu atenţie în timp ce se apropia de mormântul la care venise, căci nu era singur în cimitir.

Vicarul din Whitechapel privea piatra ei funerară şi pământul proaspăt săpat. Pentru un om care terorizase o parte a Londrei în ultimii aproape zece ani, nu arăta fioros. Nu era prea înalt, mai degrabă slab, cu părul până la umeri, cărunt şi cu trăsături plăcute.

— Te-a strigat, îi spuse Charlie lui Mick, care se oprise de cealaltă parte a mormântului proaspăt. Înainte să moară. Păcat că n-ai crezut de cuviinţă s-o vizitezi pe patul de moarte.

Mick zâmbi larg şi relaxat, fără a lăsa să se vadă că vorbele bărbatului îi străpungeau pieptul asemenea unui vătrai încins.

— Am fost ocupat, nu?

Charlie se întoarse cu totul spre Mickey, lăsând să se vadă cicatricile înfiorătoare care îi mutilaseră partea stângă a feţei. Pielea îi era arsă. Ochiul era doar o scobitură cicatrizată, nara era distrusă, buzele căzute, urechea doar o masă diformă, iar partea stângă a capului era acoperită cu smocuri, părând că în rest părul îi fusese smuls de la rădăcină.

Mick afişă un zâmbet larg.

— Te faci tot mai chipeş pe zi ce trece, Charlie!

Expresia Vicarului nu se schimbase, dar, oricum, mulţi dintre muşchii feţei fuseseră distruşi. Ochiul căprui care-i mai rămăsese scăpăra de o furie viscerală.

— N-o să te las să mă scoţi din propria mea casă, bătrâne!

— Ce te face să crezi că ai vreun cuvânt de spus, băiete?

— De ce crezi că n-am?

— Poate pentru că ştiu că ţi-ai ascuns copilul în palatul ăla al tău, împreună cu o femeie pe nume Silence Hollingbrook. Găsesc asta chiar interesant. Serios. Mi se pare un târg corect. Femeia ta în schimbul femeii mele.

Mick ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat de Silence, însă inima începu s-o ia la goană. Fireşte că Vicarul aflase de Silence. Fireşte că ştia că era diferită. Şi numai pentru simplul fapt că Silence rămăsese acolo, ceea ce nu se întâmplase vreodată cu vreuna dintre femeile lui.

— Nu ţi-am luat femeia, îi spuse Mick.

— Nu, dar ai încercat.

Mick ridică uimit dintr-o sprânceană. Charlie nu avea nicio logică, dar ştia de mult că omul era nebun.

— Şi copila? întrebă Vicarul. Am auzit că e cam bolnavă şi că o să moară în curând. Cred că eşti foarte trist din cauza asta.

Mick îl ţintui cu privirea pe Vicar. Era un om prea mic pentru atâta răutate. Cu mult timp în urmă, Mick se întrebase dacă se născuse aşa. Ce alungase toată mila şi tot respectul pentru ceilalţi? Ce-l transformase în nenorocitul vicios şi violent care era? Dar învăţase să nu se mai întrebe. Nici nu conta de ce era Vicarul cum era. Era ca şi cum s-ar întreba de ce o viperă

muşcă şi ucide fără motiv. Pur şi simplu asta era firea sa.

— Ştii la fel de bine ca mine că mi-am pierdut inima, câtă oi fi avut, cu mult timp în urmă, îi răspunse Mick fără nicio emoţie. N-are nicio importanţă pentru mine dacă fata trăieşte sau nu. O să mă bucur în continuare de bunătăţile de care am parte, o să le-o trag femeilor şi o să simt plăcerea în boaşe. Şi, Charlie, ascultă-mă bine, tot am să te omor şi am să-ţi râd în faţa aia urâtă în timp ce o s-o fac.

Apoi se îndepărtă, atent ca nu cumva să privească piatra funerară cea nouă cu un înger sculptat deasupra. Lad încetă să mai amuşineze şi o porni după Mick. Tentaţia de a ataca fusese aproape covârşitoare. Pumnii strânşi îi tremurau de dorinţa de a-l pocni pe bătrân şi de a termina o dată pentru totdeauna cu totul.

Dar Charlie nu pleca nicăieri fără cel puţin şase paznici după el. Unul stătea în spatele unui copac, alţi doi stăteau sprijiniţi de perete şi alţi trei rămăseseră ascunşi, însă Mick nu se îndoia că erau prin apropiere. Straniu, cu doar un an în urmă, nu i-ar fi păsat de paznici şi l-ar fi atacat pe Charlie oricum. Acum însă Mick era conştient de faptul că, dacă ar fi dat greş, nu ar mai fi putut să o protejeze pe Silence, căci Charlie era atât de nebun încât şi-ar fi îndreptat răzbunarea spre Silence, chiar dacă Mick ar fi murit. Conştientizarea acestui lucru nu era tocmai plăcută – el era singurul care îl despărţea pe Charlie de Silence.

Îl salută ironic pe unul dintre oamenii Vicarului aflat în curtea cimitirului. Şase oameni l-ar fi putu doborî, dacă Vicarul ar fi vrut să-l atace acum. Dar nu aşa proceda el. Charlie prefera loviturile indirecte, otrava lentă – care distrugea încet omul, înainte să moară.

Mick se opri în mijlocul străzii şi îşi dădu capul pe spate pentru a privi cerul albastru. Avea să fie una dintre rarele zile senine în Londra, cu soarele strălucind atât de puternic, încât aproape ai putea crede în Dumnezeu şi-n îngeri, în dragostea unei mame şi în visele inocente ale unui băieţel. Închise ochii şi îşi aminti ochii ei mari, căprui şi trişti, înfierbântaţi şi înlăcrimaţi în timp ce-i cânta: „Ia-mă-n braţe, iubire/ Şi suflă-n lumânare”.

O înjurătură puternică îl făcu pe Mick să deschidă ochii ca să vadă un cioban şi turma sa de oi. Omul făcu ochii mari şi bâigui câteva scuze. Mick parcurse restul drumului spre casă încercând să nu se gândească la nimic. Când intră, Lad alergă în sus pe scări. Mick îi aruncă o privire ameninţătoare, încât câinele îngheţă cu o labă încă în aer, ridicându-şi ochii temători către el. Mick oftă.

— Atunci intră!

Câinele se bucură şi o zbughi fericit în palat.

— Cum ai fost tu câine de luptă? vorbi Mick cu animalul în timp ce urcau amândoi. Cred că ceilalţi câini se prăpădeau de râs când erai aruncat în arenă.

Ajunseră la ultimul etaj; Bert moţăia în faţa camerei lui Silence, dar se îndreptă rapid când Mick se apropie.

— S-au trezit? întrebă Mick în şoaptă.

Bert clipi adormit.

— Fionnula tocmai a ieşit să facă nişte ceai. În rest nu am auzit niciun sunet.

Mick intră în cameră, scoţându-şi haina şi vesta. Îi plăcea să stea îmbrăcat lejer în propria lui casă. Întredeschise uşa despărţitoare dintre cele două camere. Silence stătea întinsă în pat, nemişcată, singurul indiciu că trăia fiind înălţarea şi coborârea ritmică a pieptului ei. Mick dădu să închidă uşa la loc,

când se auzi un gângurit dinspre pătuţ. Mick traversă încăperea într-o clipită. Copila stătea întinsă pe spate, cu ochii deschişi, căscând somnoroasă, îl văzu, şi buzele ei roz mititele începură să tremure, iar colţurile guriţei se lăsară. Mick se încruntă la ea.

— Şşşttt!

Reacţia lui avu exact efectul pe care nu şi l-ar fi dorit: copila deschise gura şi scoase un geamăt. Mick aruncă o privire către pat. Silence nu se trezise. Era epuizată de orele de veghe. Fionnula plecase, şi ar fi putut lipsi o vreme, iar Bert nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Mick se încruntă din nou la micuţă.

— Ce vrei?

Ea suspină şi-şi ridică mânuţele spre el. Mick clipi, luat prin surprindere. Cu siguranţă nu voia ca el s-o ia în braţe, dar un alt geamăt nu-i dădu de ales.

O ridică pe fetiţă din pătuţ, lipind-o la piept, aşa cum văzuse că făcea Silence. Era uşoară ca un fulg. Nu avea el pieptul atât de moale ca al lui Silence, dar pe fetiţă nu părea s-o deranjeze. Sunetele de nemulţumire încetară când micuţa îşi vârî un deget în gură şi-l privi cu ochii mari şi căprui şi se calmă. Genele ei înlăcrimate păreau negre şi lungi.

„O să se transforme într-o frumuseţe”, se gândi el. „Cineva va trebui să o păzească de bărbaţii care îi vor da târcoale. O să roiască în jurul ei ca albinele la miere, nedorind decât să ajungă sub fustele ei, s-o dezonoreze, nepăsându-le de sentimentele ei. Ar fi doar o bucată de carne pentru ei, nu o fată, nu fiica iubită a cuiva.” Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Copila scânci, faţa i se încreţi a plâns, iar lacrimi îi apărură în colţul ochilor.

— Hai, linişteşte-te, şopti Mick.

Silence încă dormea. Trecu în camera lui, cu copilul în braţe. Se aplecă să o aşeze pe pat, dar

micuţa i se agăţă bine de cămaşă, strângându-i-o cu putere, şi suspină din nou.

— Gata, dulceaţă, linişteşte-te! murmură el.

Ce voia? Luă o cutie de tutun incrustată de pe masă şi i-o arătă. Copila o îndepărtă nervoasă şi îşi împinse capul în pieptul lui. O privi perplex. Era atât de gălăgioasă, atât de încăpăţânată, şi, cu toate astea, putea să-i simtă oscioarele delicate şi coastele prin cămăşuţă. Era atât de mică şi de fragilă, atât de uşor de rănit.

Merse împreună cu ea în faţa şemineului şi-i arătă pe rând fiecare obiect de pe poliţă: o vază din alabastru, o păstoriţă pictată în roz şi alb şi un pumnal din aur, care-i aparţinuse cândva unui paşă. Nu se arătă prea interesată de comorile lui, dar se linişti un pic, frecându-şi faţa de cămaşa lui, pe care avea să i-o distrugă în curând dacă nu şi-o scotea. Gura ei se deschise într-un căscat larg.

Iar el se trezi cântând încetişor, cuvintele ieşindu-i la fel de natural ca răsuflarea:

Ia-mă-n braţe, iubire,
Şi suflă-n lumânare.

Capitolul 8

Ei bine, pasărea transformată în femeie îl uimi peste măsură pe Clever John, dar nu-şi luă mâna de pe gâtul ei cât timp o examină. Era tânără şi sprintenă, frumoasă, iar părul îi flutura uşor în toate culorile curcubeului, îşi smulse ceara din urechi şi îi spuse:

— Ce fel de fiinţă eşti tu? Femeia râse.

— Numele meu este Tamara. Sunt fiica zorilor şi

sora celor patru vânturi. Dă-mi drumul, şi-ţi voi îndeplini trei dorinţe.

din *Clever John*

Silence se trezi dintr-un vis cu un înger care cânta. Era înalt şi sumbru, ca un înger sculptat pe uşa unei biserici gotice. O fiinţă din altă lume. Dar vocea lui era joasă şi dulce, încălzind-o ca mierea fierbinte, făcând-o să se relaxeze – chiar dacă ştia că îngerul era o fiinţă periculoasă din altă lume. Că trebuia să rămână vigilentă.

Silence stătu o clipă liniştită în pat, clipind somnoroasă, nedorind să se ridice. Apoi îşi dădu seama că îngerul nu se oprise din cântat. Se dădu jos din pat. Vocea ispititoare venea de dincolo de uşa întredeschisă, dinspre camera lui Mickey O'Connor. Îşi luă un şal pe umeri şi-şi îndreptă privirea spre pătuţul lui Mary Darling. Văzu că era gol, dar nu se alarmă. I se păru că recunoştea vocea. În vârful picioarelor, se strecură către uşă, iar ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

Mickey O'Connor stătea în faţa focului, cu spatele la ea. Era îmbrăcat doar cu pantalonii negri, strâmţi, şi cu cizme, dar cu bustul gol. Spatele lui era o întindere măslinie, cu muşchii braţelor sculptaţi senzual, şi cânta cu o voce minunată de tenor. Nu mai auzise ceva atât de frumos în viaţa ei. Cum era posibil ca Mickey O'Connor, un om cu sufletul negru ca smoala, să aibă o voce pe care îngerii ar invidia-o? El se întoarse un pic, şi Silence văzu că o legăna pe Mary Darling la piept. Obrazul rumen al fetiţei era lipit de pieptul lui, iar ea părea cufundată în somn. Mâna lui îi mângâia uşor buclele negre.

Silence făcu probabil un zgomot, căci ochii lui o fulgerară, dar nu se opri din cântat:

Tatăl meu şi mama mea
Se iubesc alături ea.
Şi noi la fel, în neştire.
la-mă-n braţe, iubire,
Şi suflă-n lumânare.

Silence simţi că roşeşte la auzul versurilor, chiar dacă ştia că aşa era cântecul, că el nu i se adresa ei. Erau doar cuvintele unei vechi balade. Ştia asta, dar totuşi nu-şi putea desprinde privirea de a lui. Ochii lui întunecaţi păreau să-i spună ceva, altceva în afară de cântecul pe care-l intona dumnezeieşte. Cântecul se sfârşi într-o notă joasă, lungă, iar el continuă să o privească. Silence îşi drese glasul, temându-se că vocea i-ar putea suna ca un croncănit.

— A adormit?

Mick clipi, de parcă s-ar fi trezit, la rându-i, dintr-un vis, şi o privi pe Mary Darling.

— Da, cred că da! Nu se mai agită.

— S-a agitat? întrebă Silence luminându-se la faţă cu un zâmbet de uşurare. O, ce minunat!

El o fulgeră cu o privire şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ai învăţat copilul să mă enerveze?

— O, nu, spuse ea în grabă, încurcată. Oare el chiar credea că ea ar putea face aşa ceva? Ce idee trăsnită! Doar că a fost atât de apatică! Dacă e suficient de bine încât să se agite… înseamnă că şi-a revenit.

— Ah! suspină el şi o privi pe micuţă aproape tandru. Atunci mă voi bucura când o să înceapă să urle din nou, din toţi plămânii.

— Ar trebui, răspunse Silence şi se apropie pentru a-i lua copilul din braţe.

Mary gânguri ceva şi se lipi de pieptul ei. Silence

o cercetă nerăbdătoare. Fetiţa era îmbujorată, dar nu mai avea obrajii atât de roşii ca înainte şi nu o mai simţea fierbinte. „Slavă Domnului!”

— Eu cu siguranţă mă voi bucura. Mai bine un copil care ţipă decât unul prea tăcut.

— Da, răspunse el, uitându-se la ele cu o lucire mohorâtă în privire.

Silence îi evită privirea. Ar trebui să plece din camera lui, dar, în mod ciudat, pur şi simplu nu-i venea s-o facă.

— Ai o voce frumoasă.

— Am?

Ea îşi ridică privirea înspre el, oarecum nedumerită de tonul lui nepăsător.

— Sunt sigură că ştii asta.

— Da, cred că da. Mi-am petrecut destul timp în copilărie cântând pentru ceva de mâncare. Când nu era nimic în dulap, maică-mea mă lua la colţul străzii, punea o batistă pe jos şi cântam pentru câţiva bănuţi. Puteau trece ore întregi, sau chiar toată ziua, până să strângem suficient pentru cină.

Silence înghiţi în sec. Vorbea atât de mândru de cum cerşise pentru mâncare, deşi ea îşi dădu seama că experienţa trebuia să-i fi lăsat urme adânci.

— Câţi ani aveai?

— Nu-mi mai amintesc exact. Una dintre primele mele amintiri e despre cum mergeam la cerşit, într-o seară geroasă de iarnă.

— Îngrozitor!

— Nu există căi greşite de a face bani, replică el furios şi o privi încrâncenat.

Ea îşi muşcă buza. Existau în St. Giles moduri mai rele de a face bani. Mulţi veniseră la Londra de la ţară, din Scoţia sau din Irlanda, sau chiar de pe continent. Nu existau atâtea locuri de muncă. Văzuse uneori

femei îndreptându-se dimineaţa spre case, după o noapte pe străzi. Şi nu numai femei, ci şi copii. Silence îl privi pe furiş pe Mickey O'Connor. Era frumos. Ochii lui întunecaţi erau senzuali, gura la fel, iar părul era des şi negru. Trebuie să fi fost un copil frumos, prea frumos.

— Eşti irlandez, spuse Silence, şi apoi simţi cum se îmbujorează.

— Da, admise el zâmbind. Maică-mea a venit din Irlanda să caute de muncă. Avea încă nouă fraţi, iar bunică-mea era văduvă – sau cel puţin aşa mi-a spus. Nu mi-am cunoscut niciodată neamurile irlandeze. Maică-mea a venit singură, îi povesti el, în timp ce-şi îmbrăca la loc cămaşa. Pun pariu că familia ta este altfel.

— Familia din partea tatălui a trăit în Londra de generaţii. Cei din partea mamei proveneau din Dorset, şi încă mai trăiesc acolo, deşi nu prea îi vedem.

— Mai ai o soră şi un frate, din câte ştiu.

— De fapt, două surori şi trei fraţi, spuse ea zâmbind. Eu sunt cea mai mică. Este Verity, care ne-a crescut pe mine şi pe Temperance după ce a murit mama, apoi mai e Concord, care a preluat fabrica de bere a tatei după moartea lui. Sunt căsătoriţi şi au familiile lor acum. Aşa este următorul frate, dar nu ştiu exact ce face – e un fel de oaie neagră a familiei. Temperance a condus Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi înainte să se căsătorească cu Lord Claire, şi Winter este cel mai tânăr dintre fraţi, după mine.

Se opri brusc să-şi tragă răsuflarea. El o credea probabil o neroadă de vorbea atâta despre familia ei.

Îşi dădu seama că, deşi familia ei nu era bogată, în comparaţie cu a lui fusese chiar avută. În lumea lui, o lume de cerşetori şi de tâlhari, ajunsese destul de departe. În felul lui, Mickey O'Connor reuşise.

— Ai avut o copilărie fericită, zise el sec, dar ea avu senzaţia *că o* asemenea idee era străină de el.

Dumnezeule mare, cum o fi fost copilăria lui?

— Da, am fost fericită, spuse ea simplu. Tata era destul de strict, dar îşi iubea toţi copiii şi a avut grijă să fim educaţi cum se cuvine. Deşi nu am fost bogaţi, mâncarea şi îmbrăcămintea nu ne-au lipsit.

El încuviinţă din cap, deloc surprins.

— A fost un adevărat cap al familiei.

— Familia ta? Ce-a făcut mama ta când a ajuns la Londra?

— Am auzit că a fost filatoare pentru o vreme, înainte să mă nasc eu.

— Şi apoi? şopti Silence.

— Apoi a întâlnit un monstru, îi spuse, cu faţa golită de orice expresie.

Silence acoperi căpşorul lui Mary cu mâna într-un gest protector. Cât de rea putea să fie o persoană pentru ca un pirat să o considere monstruoasă? Gura lui Mickey se contorsionă într-un rânjet teribil, iar vocea îi era răguşită.

— A căzut în mrejele acestui monstru, un viclean care a ştiut foarte bine să-şi ascundă răutatea. Şi-a ascuns-o până când a prins-o zdravăn în capcană şi nu s-a mai putut elibera. A luat-o şi a făcut-o a lui, orbind-o ca să nu mai poată vedea altceva în afară de ochii lui întunecaţi, să nu mai poată gândi fără să-i spună el ce. Avea o distilerie, şi ea îl ajuta să facă gin. Când nu mai scotea bani din distilerie, se prostitua pentru el, petrecându-şi nopţile în stradă. Îi golea buzunarele când se întorcea acasă şi uneori o trimitea pe stradă chiar şi când avea bani. Iar ea se ducea fără să se împotrivească, atât de mare era puterea lui asupra ei. Reuşise s-o vrăjească şi să o facă să fie la cheremul lui.

— Şi tatăl tău?

Oare fusese rodul unei nopţi în stradă? se întrebă ea. El o privi cu ochii lui superbi, dar nu-i răspunse.

*

Mick observă cum ea pălea. Oare era dezgustată de sărăcie şi de faptul că mama lui fusese o prostituată? Sau îi păsa, oare, de el? Un pic de compasiune pentru diavolul însuşi?

Stătea în faţa lui având pe ea doar o cămaşă uzată şi un şal la fel, legânând copilul în braţe. Era de-ajuns să o privească pentru ca mădularul lui să se întărească fără întârziere. Îşi încheie cămaşa, dar şi-o lăsă scoasă din pantaloni, ca să-i mascheze erecţia. Cămaşa lui Silence nu-i acoperea în întregime pulpele. Gambele ei erau fine şi delicate. Mick putea să întrevadă, dacă se străduia, conturul umbrit al coapselor ei. I se păru că putea vedea şi un triunghi întunecat, dar era probabil doar rodul imaginaţiei lui înfierbântate. Cu toate acestea, mădularul lui nu făcea deosebire între realitate şi fantezie. Oare ea chiar nu avea niciun pic de simţ de autoconservare? Ştia cine era el, îi ştia cruzimea fără remuşcări, şi totuşi stătea în faţa lui pe jumătate dezbrăcată şi inocent de inconştientă, ca un mieluşel. Însă ăsta nu era tot adevărul. Mick privi spre buclele negre ale fetiţei. Silence fusese îngrijorată pentru copil, dragostea ei pentru cea mică o făcuse vulnerabilă, simţea nevoia să protejeze asta – atât femeia, cât şi dragostea ei maternă. Acea dragoste din lăuntrul ei era mai importantă decât tot aurul din sala tronului.

— N-am ştiut că ai avut o copilărie atât de cumplită!

El clipi, dezmeticindu-se, şi se strădui să-şi reamintească despre ce vorbiseră, înainte să-i

răspundă:

— Nu contează. Povestea mea este povestea multora din St. Giles.

— Dar n-ar fi trebuit să fie. Mama ta ar fi trebuit să te protejeze.

Mick o privi, surprinzând-o cum îşi muşca buza de jos, urmărindu-l cu o privire plină de incertitudini. Lui îi veni să ofteze din toţi rărunchii.

— Asta-i viaţa, nu-i aşa? Copiii se nasc din păcat şi învaţă să aibă grijă de ei înşişi de îndată ce pot merge. De ce ar fi fost copilăria mea altfel?

— Pentru că nu suntem animale. Meritai ceva mai bun.

El izbucni în râs, ca să mascheze durerea sfâşietoare pe care cuvintele ei i-o implântaseră în piept.

— Poate că în lumea ta… spuse el.

— Şi în a ta.

— Un om trebuie să aibă grijă de el însuşi şi numai de el însuşi, continuă el, dintr-odată obosit de discuţie. Şi în lumea ta, şi în lumea mea. Maică-mea nu a fost nici mai bună, nici mai rea decât oricine altcineva, iar eu n-am meritat mai mult. E o prostie să crezi altceva.

— *Nu.*

Mick simţi pe braţ atingerea mâinii ei şi privi în jos pentru a o vedea cum îl strângea cu o forţă feminină. Apoi o privi şi observă că ochii ei de un căprui-verzui străluceau înspre el.

— Nu sunt atât de sofisticată ca tine. Nu am schimbat mulţi iubiţi, nu am nesocotit legile şi decenţa, nu trăiesc viaţa romanţioasă a unui pirat, dar ştiu un lucru, Mickey O’Connor: toţi copiii merită o mamă iubitoare, iar o mamă care-şi iubeşte cu adevărat copilul ar face orice, *orice,* pentru a-l proteja şi pentru

a-l salva.

El îi văzu expresia înverşunată, obrajii îmbujoraţi de pasiune, buzele colorate în roşu şi modul protector în care ţinea copila în braţe şi simţi cum se prăbuşeşte, rostogolindu-se neputincios în sinea lui. Ea îi tăiase răsuflarea prin cuvintele ei simple „O mamă trebuie să-şi protejeze copilul.” Ceva se desprinse în pieptul lui. Doamne, Dumnezeule, cât o dorea pe această femeie! Îşi aminti, privind-o, nopţile reci petrecute pe străzi, cureaua din piele lovindu-i spatele şi acea ultimă şi îngrozitoare confruntare.

— Atunci poate că mama nu m-a iubit cu adevărat, şopti el.

Ochii ei minunaţi se umplură de lacrimi.

— Poate că nu. Dar asta nu înseamnă că nu meritai să fii iubit, spuse ea şi, nemaiputându-se abţine, izbucni în plâns.

Îi atinse buzele – spre deosebire de primul lor sărut, acesta fuse aproape cast. Nu şi-o putu apropia din cauza copilului. Totuşi, îi putu savura dulceaţa. Buzele lui atinseră buzele ei la fel de delicat cum aripile unui fluture ating o petală. Ea suspină, iar el se aplecă şi-i linse buzele încet şi tandru. Mădularul lui stătea să-i străpungă pantalonii, dar Mick nu merse mai departe. Era în mod ciudat mulţumit să-i savureze, pur şi simplu, buzele. Să o savureze pe Silence însăşi.

Când, în cele din urmă, Mick îşi îndepărtă buzele de ale ei, ochii ei frumoşi erau ca sub o vrajă. Îi zâmbi şi îşi trecu degetul peste obrazul ei fin. Silence îşi lăsă faţa în palma lui, fără să se gândească. Degetul lui coborî încet de-a lungul gâtului ei elegant, peste claviculă, spre partea de sus a sânului stâng, lăsat la vedere de cămăşuţa pe care o purta.

Mick înghiţi în sec, privind fascinat alunecarea degetului lui negricios peste pielea ei fină.

— Ar trebui să pleci, îi spuse el, ridicându-şi privirea.

Silence îşi înălţă ochii spre el. Mick nu înţelese ce văzu ea acolo, dar, orice ar fi fost, o făcu să se întoarcă fără să scoată o vorbă. Şi să fugă din încăpere.

Mickey înjură, sprijinindu-şi capul de perete. Mădularul încă îi zvâcnea cu furie. Altădată, ar fi trimis după o târfă, pur şi simplu. Acum, acest gând i se păru, în mod straniu, nesatisfăcător. Ar fi putut avea o femeie dispusă să facă orice i-ar fi cerut el în pat, chiar şi cele mai neobişnuite lucruri. Dar trupul său nu voia decât o singură femeie, o femeie care era la fel de înverşunată în dragostea ei maternă precum fusese şi el pe vremuri în lupta lui de a supravieţui.

Doar gândul la ea, la faţa îmbujorată de pasiune, la buzele ei înroşite de sărutul lui, îi făcea penisul să zvâcnească, tânjind după ea.

Mickey înjură şi îşi descheie pantalonii. Nu fusese niciodată omul care să îşi refuze vreo plăcere. Băgă mâna în pantaloni şi îşi scoase mădularul umflat, privindu-l cum strălucea de la lichidul care se scursese. Îşi scuipă în palmă şi şi-l luă în mână. Hristoase, oare ce-ar gândi ea dacă ar şti ce făcea chiar în acel moment? Ochii ei vijelioşi s-ar fi mărit, şocaţi, îşi spunea el, dacă l-ar fi putu vedea, dar oare n-ar fi fost şi puţin curioasă? Gemu excitat de acel gând şi şi-o imagină stând în fotoliul din faţa focului, privindu-l în timp ce-şi freca mădularul. Pleoapele ei grele s-ar închide de dorinţă. Şi-ar lăsa capul pe spate, lăsând vederii zvâcnirea pulsului ei.

Gemu şi înteţi ritmul mâinii peste penisul încordat.

Şi-ar deschide picioarele? Dacă şi le-ar desface, el s-ar apropia. Ar îngenunchea, încă dureros de excitat, şi i-ar ridica încet cămaşa, dezvelindu-i

coapsele albe, apoi cutele fine dintre picior şi abdomen şi locul acela cu păr moale şi cârlionţat. Oare cum era? Des sau doar câţiva cârlionţi deasupra fantei? Mickey scoase un mârâit, încordându-şi şoldurile, trecându-şi cealaltă mână peste abdomen şi coapse, ajungând la testiculele întărite de dorinţă.

Şi-ar plimba degetul peste despicătura dulce, privind cum se deschid petalele delicate, ar inspira parfumul dorinţei… Iar când şi-ar coborî gura, sugând-o uşor, ea s-ar arcui sub mâna lui. Ar fi nevoit să-şi apese palma pe stomacul ei, pentru a o ţine, iar ea ar ţipa…

Orgasmul îl zdruncină puternic, făcându-l să geamă în timp ce-şi împrăştia sămânţa pe jos.

Rămase rezemat de perete, mângâindu-şi în continuare mădularul dureros. Dacă numai gândul de a face dragoste cu Silence fusese atât de exploziv, oare cum ar fi dacă ar linge-o cu adevărat? Un zâmbet firav îi curbă buzele. Şi-ar putea pune la pariu următoarea captură că puritanul ei soţ nu-i oferise niciodată acea plăcere. Ce n-ar da să fie el primul bărbat care s-o lingă în locul acela dulce…

Dacă l-ar lăsa vreodată.

*

„Dumnezeule mare!”

Silence închise cu atenţie uşa şi se sprijini de ea, cu mâna la piept. Îşi putea simţi bătăile inimii mult prea puternice sub palmă.

Ştiuse din momentul din care întredeschisese din nou uşa despărţitoare şi privise în camera lui că nu trebuia să vadă acea scenă. Când revenise în camera ei, o puse pe Mary jos şi se întorsese să-i spună ceva, nici ea nu-şi mai amintea ce. Imaginea peste care dădu

îi alungă orice gând din minte. Capul lui Mickey era arcuit spre spate, cu gâtul încordat. Era descheiat la pantaloni, iar cu mâna îşi freca bărbăţia.

Era pur şi simplu… *hipnotizat.*

Ar fi trebuit să închidă uşa imediat, n-ar fi trebuit să îndrăznească să asiste la un moment atât de intim, dar cumva nu se putuse desprinde de acea imagine. Nu fusese doar curiozitate, ci ceva mai mult decât atât. Îi vorbise lui Mickey O'Connor nu ca unui pirat, ci ca de la om al om. Acest simplu fapt schimbase totul. Nu-l mai privea doar ca pe un pirat. Acum în ochii ei era un om, o fiinţă, cineva care putea fi rănit. Un bărbat de care ar putea fi atrasă. Bariera dintre ei căzuse, şi nu mai exista cale de întoarcere. Era o persoană reală acum, şi, în timp ce piratul îi trezea teamă, groază, ba chiar şi repulsie, omul adevărat din el era incredibil de ispititor. Aşa că rămase în uşă privind cu răsuflarea tăiată cum Mickey O'Connor făcea ceva foarte uman. Îşi amintea sărutul lui în timp ce îl privea, diferit de primul. Acela fusese sălbatic, erotic şi plin de furie, în timp ce sărutul pe care tocmai i-l dăduse fusese blând şi dulce, făcând-o să simtă că se topeşte, neajutorată. El se retrăsese primul, el în spusese că trebuia să plece.

Silence se strecură în pat şi se întinse, încă respirând sacadat. Oare la ce se gândea el în vreme ce îşi dezmierdase penisul? Oare se gândise la ea? Se înfierbântă la acest gând, dar cu siguranţă nu era o coincidenţă că se întâmplase după ce se sărutaseră. Gândul de a aduce un astfel de bărbat puternic să facă aşa ceva din cauza ei, ei bine, era excitant.

Privi baldachinul de deasupra patului, amintindu-şi scena. Penisul părea foarte mare în mâna lui şi strălucea umezit în lumina focului. Fusese căsătorită timp de doi ani, dar William fusese un bărbat modest,

convenţional. Îl zărise dezbrăcat doar o dată sau de două ori. Uneori, târziu în noapte, întinsă lângă el în pat, îşi imagina cum ar fi arătat, dar îşi alunga repede aceste gânduri din minte, crezându-le indecente.

Acesta era probabil păcatul lui Onan. Îşi petrecuse ore întregi în adolescenţă întrebându-se ce anume făcuse Onan ca să-şi împrăştie sămânţa. Mai târziu, când crescuse, auzise zvonuri despre acest act pe care bărbaţii îl practicau. Odată chiar deschisese subiectul cu William, punându-i o singură întrebare bâiguită, iar el îi dăduse de înţeles fără echivoc că problema era tabu.

Dar ceea ce făcuse Mickey O'Connor nu părea neapărat un păcat. De fapt, fusese minunat. Cu siguranţă, o mai făcuse şi altă dată. Ceva se stârni în interiorul ei. Oare nu avea suficiente femei să-l satisfacă? Sau acest lucru îi oferea o plăcere deosebită?

Doamne, Dumnezeule! Ea icni, dorind ceva despre care ştia că era un păcat. Dorind un bărbat care era păcatul însuşi.

*

— Proprietarul vasului *Alexander* şi-a plătit datoria, îl anunţă Bran mai târziu, în acea zi.

— Da? făcu dezinteresat Mick.

N-o mai văzuse pe Silence de dimineaţă, dar sărutul lor îl urmărise întreaga zi. Chiar şi după ce se descărcase, trupul lui tot o dorea. Zâmbi pentru sine. Un sărut. Un simplu sărut, şi era topit după Silence.

— Mick?

Şi uitase unde se afla, se pare. Mick privi spre locotenentul lui.

— Vrei să repeţi, te rog, Bran, băiete? Sunt cam

cu capul în nori.

— Eşti cam cu capul în nori de când ai adus-o pe doamna Hollingbrook aici, replică Bran cu voce pierită.

Mick stătea la birou, cu picioarele aşezate neglijent peste braţele fotoliului. Se îndreptă încet, lăsând să-i cadă cu zgomot picioarele pe podea.

— Doreşti să-mi spui ceva?

Băiatul îl privi în ochi, o îndrăzneală pe care mulţi mai în vârstă decât el, şi mult mai puternici, nu o aveau. Mick observă că obrajii lui Bran era acoperiţi de barbă. Cu doar un an în urmă, se puteau observa doar câteva tuleie. Umerii îi păreau mai laţi… Şi nu cumva era şi cu vreun centimetru mai înalt? Poate că venise timpul ca Mick să nu-l mai vadă ca pe un copil.

— Întotdeauna mi-ai spus că un bărbat trebuie să ia deciziile cu capul de pe umeri, nu cu cel dintre picioare, comentă Bran. Ai spus că un bărbat prins în mrejele unei muieri nu poate gândi cum trebuie, că lasă garda jos şi face paşi greşiţi, iar un pas greşit duce la ruină.

— Bran, băiete, n-am ştiut că pui toate cuvintele mele la inimă, zise Mick, studiindu-l gânditor.

— Îţi distrage atenţia, zise Bran şi continuă să-l privească morocănos.

— Cum rămâne cu Fionnula? Mick începea să se enerveze. Nu ţi-a „sucit” ambele capete?

— Nu.

— Nu? Mick râse. Hai, Bran, nu trebuie să mă minţi! Drăguţa noastră Fionnula te iubeşte.

— Aşa o fi, răspunse Bran cu răceală. Da’ asta nu înseamnă că şi eu pe ea.

— Atunci las-o în pace! Sau va trebui să-ţi ordon?

— Da.

— Şi dacă ţi-aş zice să mi-o aduci în pat? întrebă Mick. Ai aduce-o şi ai lăsa-o pe mâna mea?

— Sigur. Numaidecât, răspunse Bran cu încăpăţânare. Asta vrei?

— Oh, nu, deocamdată nu, dar sunt bucuros să aud că ţi-ai face poştă femeia, dacă aş vrea-o. O asemenea loialitate îmi întrece aşteptările.

Bran se arătă într-un final neliniştit. Gâtul i se înroşise.

— Asta le ceri oamenilor tăi.

— Oare? Nu eram foarte sigur, spuse Mick, privindu-l pe Bran, care părea tulburat.

Mick îl analiză gânditor. Erau toţi tensionaţi după moartea lui Sean, Mike şi Pat, însă Bran părea deranjat şi de altceva.

— Vreau să conduci tu următorul atac, îi comunică Mick hotărârea luată.

— N-ai mai lăsat pe nimeni în locul tău până acum, replică Bran făcând ochii mari.

— Da, dar poate-i timpul s-o fac. Sper că n-ai de gând să dai înapoi.

— Nu! Aş fi fericit să conduc în locul tău.

— Bun. Va trebui să-ţi faci un plan şi să-mi dai raportul, ai auzit?

— Da, Mick! răspunse Bran cu un rânjet lăbărţat pe toată faţa, redevenind dintr-odată ticălosul mic şi inteligent pe care-l luase Mick sub aripa sa, mai demult.

Bran ieşi valvârtej pe uşă. Mick râse. Trebuia să-i fi dat responsabilitatea asta lui Bran cu luni în urmă.

Uşa se deschise din nou, şi intră Harry.

— Domnul Pepper vrea să-ţi vorbească.

— Să intre.

Harry dădu să plece, dar Mick îl strigă.

— Harry?

— Da?

— Cum e fata?

— Doamna Hollingbrook a trimis după mai multă mâncare în după-amiaza asta, copila are o foame de lup.

— E mai bine?

— O, da! L-a alergat pe Lad prin toată camera, şi chiar şi Bert a zâmbit.

— Bert a zâmbit? făcu Mick de-a dreptul şocat.

— Păi…

— Hmm! mormăi Mick. Dacă până şi Bert a fost mişcat de copilă, mi-e clar că era de-a dreptul fermecătoare.

Simţi o senzaţie ciudată în piept, ceva ce putea trece drept mândrie.

Restul zilei se scurse lent. Verifică registrele cu Pepper şi discută despre investiţiile în „asigurarea specială” pe care contabilul le făcuse în numele său. Abia în clipa când se îndreptă nerăbdător spre sala de mese, Mick îşi dădu seama că Silence nu avea să fie acolo în acea seară. Cât fusese fetiţa bolnavă, pusese să le fie dusă mâncarea în cameră. Micuţa se simţea mai bine acum, dar Silence avea să rămână probabil cu ea, să se asigure că totul era în ordine.

Se îndreptă spre locul lui, abia recunoscându-şi oamenii. Ce avea femeia asta de nu-i mai tihnea cina fără ea? Pe oricare dintre celelalte femei le preţuia pentru ce aveau între picioare. Ceea ce voia şi de la Silence, desigur, dar avea, de asemenea, şi o nevoie stranie să stea pur şi simplu de vorbă cu ea, să flirteze, s-o provoace şi să-i urmărească ochii căprui-verzui-albăstrui scăpărând văpăi, înfuriaţi, înmuiaţi de curiozitate sau înfierbântaţi de pasiune.

Mick se aşeză şi privi în gol farfuria cu friptură de gâscă, fără chef, iritat de propria-i apatie. Mâncase de atâtea ori fără muierea asta şi fusese perfect mulţumit, chiar bucuros. Atunci de ce…?

— Nu-ţi place friptura de gâscă?

Mick simţi cum zâmbetul i se lăţeşte pe faţă, înainte chiar de a-şi ridica privirea.

— E preferata mea.

Arăta adorabil de tulburată – şi puţin timidă. Poate că-şi amintea sărutul din acea dimineaţă. Gândul îi provocă un uşor junghi în inimă.

— Atunci de ce priveai farfuria ca şi când ţi-ai fi dorit ca gâscă să fie vie, ca s-o poţi măcelări din nou?

El ridică din umeri, afundându-se în scaun şi proptindu-şi bărbia într-o mână, ca s-o poată privi. Dormise puţin de când o văzuse ultima oara. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii – luminoşi şi vii. Se bucură să o vadă în starea asta, dar se încruntă un pic când îi observă rochia. Purta rochia ei obişnuită, neagră, dar cu o bonetă şi un guler alb. O văzuse o dată în maro, dar asta se întâmplase în urmă cu un an.

Oare cum ar fi arătat în albastru intens sau în roşu? Privirea îi coborî spre sânii ascunşi acum vederii. Era slabă, dar cu forme. Putea paria că sânii ei ar arăta delicios într-un corsaj verde cu decolteu adânc, cu pielea fină sclipind în lumina lumânării. Ar da…

— Ia nişte napi fierţi, îl îndemnă ea şi-i întinse un vas.

— Napi? La masa mea? Va trebui să am o discuţie cu Archie.

— Nu-i nevoie, spuse ea veselă în timp ce-i servea ciudatele legume. Am vorbit eu deja cu el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, răspunse ea în timp ce lua un vas cu carne de vită fiartă de la Moll, că am discutat cu Archie despre mâncare şi am făcut câteva mici adăugiri sănătoase. Cred că vei descoperi o îmbunătăţire a digestiei.

O privi amuzat, în timp ce îi punea în farfurie o

grămadă de morcovi aburinzi. Îl servea de parcă ar fi avut toate drepturile să o facă, ca şi când ar fi fost stăpâna casei. Avea grijă de o întreagă gospodărie cu oameni – piraţi, servitor şi, până de curând, un cârd de ibovnice –, dar nimeni nu încercase vreodată să aibă grijă de el. Gândul îl umplu de plăcere – spre deosebire de ceea ce-i dădea ea de mâncare.

— Legumele şi vita englezească bună, preparate simplu, sunt foarte benefice, spuse Silence.

Mick se încruntă. Nu fusese niciodată deosebit de încântat de ceva fiert.

— Încearcă, îl îmbie ea.

Mick se uită în jur şi îşi văzu oamenii holbându-se, consternaţi, la platourile imense, pline ochi cu rădăcini fierte şi carne de vită.

— Toţi mâncăm legume în seara asta, da? făcu el cu ochii mijiţi.

Piraţii începură grăbiţi să-şi umple farfuriile cu morcovi şi napi. Mick luă în furculiţă un nap şi muşcă din el.

— Cum ţi se pare?

— Foarte gustos, minţi el, înghiţind.

— Pari distras în seara asta, spuse ea, încruntându-se spre un platou cu anghinare.

— Da? zise el vag, gândindu-se că, dacă se chinuia un pic, putea să-şi imagineze curbele umbrite ale trupului ei, pe care le întrezărise de dimineaţă, ispititoare, vagi, al naibii de vagi.

Mick oftă şi, dezmeticindu-se, o văzu pe Silence privindu-l contrariată şi îmbujorată.

— Ţi-am mâncat mâncarea. Acum nu vrei s-o guşti şi tu pe a mea?

Şi-i întinse platoul cu anghinare mai aproape, dorindu-şi ca ea să mănânce ceea ce-i oferea el.

— Mulţumesc. Plănuieşti să mai faci un jaf?

— Atac, o corectă el, sprijinindu-se cu cotul de masă. Avea un vas cu carne fiartă la îndemână, dar era convins că gustul nu diferea mult de al napilor. De ce? Speri să-mi găsesc moartea în vârful unei săbii?

— Dumnezeule, nu! exclamă ea şi-l privi îngrozită. N-aş dori nimănui aşa ceva.

— Nici măcar mie?

— Cu atât mai puţin ţie, zise ea îmbujorată, grăbindu-se să-şi ia nişte anghinare, numai ca să-i evite privirea.

Mick simţi iarăşi un freamăt ciudat în piept.

— O sfântă! îi spuse el încet, căci nu voia să împărtăşească tachinarea lor cu toată lumea de la masă. Mi se pare că-ţi văd aura strălucindu-ţi printre bucle.

Îşi ridică mâna şi mângâie buclele în cauză, nişte şuviţe mici, rebele, care scăpaseră din cocul sever strâns la ceafă. Era de o inocenţă seducătoare. Silence îi prinse mâna înainte de a o atinge pe faţă.

— Mick, nu! şopti ea, simţind un fior.

Era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic. Ea îşi îndreptă privirea spre ceilalţi de la masă, dar oamenii lui erau prea deştepţi ca să arate că văzuseră ce se întâmpla în capul mesei.

— M-ai terminat, iubire, zise el încet şi se întrebă dacă nu cumva era adevărat – şi, dacă da, atunci Dumnezeu să-l ajute!

— Nu vorbi prostii, îi şopti ea. Sunt surprinsă că ştii ce e aia o aură.

— O! Dar te asigur că diavolul îşi cunoaşte rivalul.

— Aşa te vezi, ca pe diavolul însuşi? întrebă ea încruntată.

— Te îndoiai?

— Nu, până acum nu, dar nu mai sunt atât de

sigură.

— Ba să fii! zise el şi bătu cu degetele în masă. Sunt diavolul însuşi şi nimeni altul.

— Chiar eşti? Mă întreb... Îl privi gânditoare, apoi îşi coborî privirea în farfurie, examinând anghinarea. Ce-i asta?

— Anghinarea?

— Aşa se numeşte? Ea se uită dezaprobator la legumă. N-am mai văzut aşa ceva. Zici că-i un boboc imens de floare.

— Ei bine, chiar asta e – sau aşa mi s-a spus. Îi luă cu blândeţe furculiţa şi cuţitul din mână şi începu să desfacă frunzele de un verde-închis. Cresc departe, în Italia. Un căpitan mi-a dat o ladă cu câţiva ani în urmă.

— Ţi-a dat? întrebă ea suspicioasă.

— Mi-a dat, am luat, mai contează, iubire? replică el şi ridică din umeri, aruncându-i un zâmbet viclean. Ca să fiu mai *precis,* căpitanul n-a avut de ales, dar rezultatul este acelaşi: o ladă de anghinare a ajuns la mine, şi am o slăbiciune pentru ea, de atunci.

— Hmm! Se uită circumspectă. Nu arată prea gustoasă, spuse în timp ce-l urmărea desfăcând frunzele, pentru a scoate miezul.

— Asta pentru că nu este. Ia seama! Anghinarea este o legumă pudică, ea se înveleşte cu frunze care trebuiesc îndepărtate cu grijă, iar sub aceste mici scuturi se află comoara protejată de nişte ace subţiri, care trebuiesc îndepărtate uşor, dar ferm. Trebuie să fii curajos, căci altfel nu-şi va dezvălui niciodată inima fragedă.

Mick terminase de desfăcut leguma şi îi puse inima fragedă în mijlocul farfuriei.

— Asta-i tot? întrebă ea strâmbând din nas. Dar e atât de mică!

— Ah! Dar tu judeci un lucru numai după mărime?

Ea se înecă. El făcu o pauză, dar se opri cu cuţitul şi furculiţa în aer.

— La ce s-a gândit mintea ta cea luminată?

— Continuă! îl îndemnă şi arătă spre inima de anghinare.

— Hmm! Mick luă o bucăţită de unt moale şi unse anghinarea.

Mă gândesc că, uneori, cu cât comoara este mai mică, cu atât mai dulce este plăcerea.

O tăie pe jumătate şi i-o întinse cu vârful furculiţei, ţinându-şi răsuflarea. Avea să-l lase, oare, să o hrănească? Să-i poarte de grijă?

Silence îl privi suspicioasă un timp, înainte de a accepta să ia bucăţica. Inima lui tresăltă, victorioasă. O urmări să vadă cum gustul mâncării se reflectă în ochii ei luminoşi.

— Ce delicată, ce cremoasă! Verde, bogată şi fină, dar cu o vagă tentă amăruie, cât să-ţi stârnească interesul, îi spuse femeii fascinante de lângă el.

— E destul de bună, admise ea şi îşi linse buzele.

El râse cu răsuflarea tăiată. „Ai grijă”, îi şopti o voce interioară, „acest drum te va duce spre durere”. Dar mădularul îi îmboldea pantalonii, şi tot ce dorea era s-o ia de mână şi s-o ducă în camera lui şi s-o ţină acolo până când învăţa să urle de plăcere. Până când avea să strige numele lui şi numai al lui.

— Da, destul de bună, o imită el. Merită deranjul cu spinii, ca să dai de miezul moale.

Capitolul 9

Se ştie că, atunci când ţi se dă şansa să-ţi pui trei dorinţe, trebuie să te gândeşti cu grijă, nu cumva să-ţi doreşti ceva greşit. Clever John se gândea deci de ceva vreme, în vreme ce ţinea gâtul moale al Tamarei cu mâinile lui mari. În cele din urmă, o privi şi o întrebă:

— Trebuie să-mi pun toate trei dorinţele deodată? Ea zâmbi cu ghiduşie:

— Nicidecum. Nu trebuie decât să mă chemi, iar eu voi veni să-ţi îndeplinesc dorinţa.

El încuviinţă şi-şi desfăcu încet mâna din jurul gâtului ei.

— Îmi doresc un regat de zece ori mai mare decât al unchiului meu!

din *Clever John*

Silence savura anghinarea ascultând vocea pătrunzătoare a lui Mickey O'Connor. Înghiţi şi privi petalele desfăcute din farfurie. Avusese dreptate, miezul chiar se topea – moale şi umed – la auzul vocii lui Mickey. De ce trebuia ca acest bărbat, diabolic de frumos, să aibă şi o voce atât de fermecătoare? Pur şi simplu nu era cinstit. Şi, Dumnezeule! Cuvintele lui îi păreau insinuante... Sau era doar imaginaţia ei înfierbântată? Silence luă o înghiţitură de vin, căutând cu disperare să spună ceva – orice.

— Mama ta ţi-a pus numele Mickey?

El clipi, surprins şi dezorientat de schimbarea de subiect.

— Vreau... adică am vrut... Ea trase adânc aer în piept, încercând să-şi adune cuvintele. Vine de la Michael, nu-i aşa? Te-a botezat Mickey sau Michael?

Gura lui tresări de parcă Mick ar fi ştiut că ea încerca să alunge tensiunea dintre ei.

— Ca să fiu sincer, mă cam îndoiesc că apa sfântă m-a atins vreodată, dar pot să spun că maică-

mea mi-a zis Michael.

— Michael e un nume frumos.

— Aşa-i? întrebă el cu neîncredere.

Ea încuviinţă şi rupse o bucată de pâine.

— E nume de sfânt. A fost un arhanghel care lupta cu sabia şi conducea oastea lui Dumnezeu.

— Ca să vezi, un tip militant.

— În *Cartea Apocalipsei,* se luptă cu diavolul şi cu slujitorii lui şi-i alungă din rai.

Mickey îşi ţuguie buzele şi o privi cu ochii lui întunecaţi şi diabolici.

— Nu prea pare să semene cu mine.

— Nu ştiu ce să zic… La urma urmei, era un sfânt aspru, de temut. E un luptător care înfăptuieşte dreptatea lui Dumnezeu, într-un fel, se aseamănă chiar cu diavolul.

El se înecă, iar Silence îl privi îngrozită.

— E o blasfemie?

— Îi ceri diavolului să recunoască o blasfemie?

— Ţi-am mai spus, nu eşti deloc diavolul. Dimpotrivă, ai putea fi un înger de temut.

Mick îşi lăsă capul pe spate şi hohoti la afirmaţia ei serioasă, atrăgând priviri furişe din partea piraţilor. După ce se linişti, spuse:

— Nu contează, nu sunt eu în măsură să judec dacă e sau nu blasfemie. Apoi, studiind-o, adăugă: în plus, ştii că, dacă aş fi avut de ales, aş fi luptat împotriva sfântului tău.

— Da? întrebă ea serioasă, în ciuda râsului lui, deşi, în urmă cu o săptămână, nu s-ar fi îndoit nicio secundă că era diavolul însuşi. Acum nu mai era atât de sigură. Mama ta nu te-a crezut atât de îngrozitor dacă ţi-a dat un nume de sfânt, nu de diavol.

El se încruntă din nou. Era rândul ei să-l iscodească:

— Doar dacă nu ţi-a pus numele după altcineva – o rudă poate. Să fi fost vorba despre tatăl tău?

— Nu, pufni el.

— Atunci după cine?

— Nimeni, din câte ştiu eu. Se prefăcu distras şi chiar plictisit de discuţie, deşi degetele lui strângeau masa cu putere. O fi avut ea motivele ei.

— Poate a sperat că vei fi un protector, asemenea sfântului după care te-a numit.

Mick tresări abia perceptibil, dar Silence îl simţi. Întinse mâna spre el fără să-şi dea seama şi i-o puse pe braţ. El o privi fascinat.

— Dacă de-aia mi-a dat numele ăsta, spuse el cu voce joasă, atunci trebuie c-a fost crâncen de dezamăgită.

— Michael?! şopti, ca o scuză sau ca o întrebare – nici ea nu mai ştia.

Numele lui suna într-un fel foarte intim pe buzele ei. I se potrivea mult mai bine decât Mickey sau Mick. Un înger teribil şi aspru, dar care se poate totuşi mântui. El o fixă cu ochii mijiţi, de parcă ar fi vrut să o străpungă cu privirea.

— Nu! închise ochii, încercând să alunge imaginea care-l bântuia. Nu-mi mai spune aşa.

Silence îşi retrase mâna, dar nu renunţă la subiect. Putea să-şi dea seama că era ceva foarte important şi trebuia să afle.

— De ce?

Parcă ar fi fost singuri în toată încăperea. Sala de mese se estompase şi, odată cu ea, toţi oamenii de acolo.

— Ştii de ce, şopti el cu ochii închişi, genele lungi negre atingându-i obrajii albi ca nişte dâre de funingine pe zăpadă.

Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi luat în braţe.

— Ştiu de ce, spuse ea blând, dar nu vreau să te mai strig altfel.

El chicoti gutural, un sunet uscat, frânt, spre deosebire de râsul de mai devreme.

— Fireşte că nu vrei, dulce Silence. Oi avea eu numele unui înger, dar tu eşti cea care străluceşte într-o lumină pură.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştii? spuse, deschizându-şi ochii bântuiţi de fantasmele trecutului. Nu ţi-ai pus tu în joc virtutea pentru soţul tău iubit? Nu ai fost tu de acord să trăieşti cu diavolul însuşi pentru un copil găsit la uşa ta? Tu, Silence Hollingbrook, eşti mai uimitoare decât un înger.

Silence nu ştia încotro să privească. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar fi putut crede aşa ceva despre ea. Buzele ei se întredeschiseră mute, şi ea îşi permise să se afunde în ochii lui.

Privirea lui se încălzi, şi un colţ al guri i se arcui în sus.

— Ai de gând să mănânci pâinea aia?

Silence privi în jos şi văzu că rupsese de ceva timp toată bucata de pâine în fărâme.

— Eu…

Mickey – *Michael* –, pocni din degete, şi băiatul se grăbi spre el aducând tava cu bunătăţi.

— Nu pot mânca toate astea, protestă Silence, în timp ce Michael îi umplea farfuria cu miel.

Platoul cu carne de vită fiartă dispăruse.

— Abia dacă ai ciugulit cât a fost fetiţa bolnavă, zise el umplându-i în continuare farfuria cu delicatese.

Ea încercă mielul. Era atât de fraged, că aproape i se topea în gură. Se simţea puţin vinovată. Mielul lui Michael era mult mai gustos decât vita fiartă, deşi n-avea cum să fie la fel de sănătos.

Râsetele de la masă o făcură să-şi îndrepte privirea într-acolo. Bran hohotea cu capul dat pe spate, iar Fionnula îl privea, şi întreaga ei făptură strălucea de dragoste într-un mod atât de intim, încât Silence se simţea stânjenită să privească. Descoperi că Michael o studia.

Silence mestecă şi se întinse după paharul cu vin, ferindu-şi privirea de ochii lui, care păreau să vadă dincolo de chipul ei.

— Fionnula îl adoră pe Bran.

— E limpede ca lumina zilei, zise el, cu o voce ciudat de plată.

— Bran este foarte tânăr, şi totuşi este preferatul tău, nu-i aşa?

— Poate, dar băiatul îmi e alături de mai bine de şase ani.

— Serios? întrebă ea mirată. Îşi îndreptă din nou privirea spre Bran şi Fionnula. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Cum l-ai cunoscut?

— Bran bătea străzile. El şi banda lui – nişte tâlhari mai tineri decât el – furau din buzunare, de prin magazine şi de la negustori şi făceau fel de fel de găinării. Într-o noapte, băiatul a hotărât să mărească miza, povesti Michael, apoi se opri să ia o gură de vin.

— Aşa… îl îndemnă Silence să continue.

— Voia să atace o navă pe care pusesem eu ochii.

— Şi?

— Am ajuns chiar după Bran şi băieţii lui. Se luptau cu paznicii. Eu şi cu ai mei ne-am ocupat repede de paznici şi-am dat peste băiatul ăsta, jumătate cât mine, imaginează-ţi, încercând să mă taie.

— Şi ce-ai făcut?

Michael se juca cu paharul de vin pe jumătate gol, iar pe buze îi înflorise un zâmbet.

— I-am luat cuţitul, ce să fac? Şi, când s-a repezit la mine cu mâinile goale, l-am apucat de ceafă şi l-am cam zgâlţâit. Aş fi putut foarte bine să-l arunc în Tamisa, dar…

— Dar nu ai făcut-o, completă Silence. De ce?

— Ca să fiu sincer, mi-a amintit de mine, cum eram odată, demult: un zdrenţăros singuratic, nevoit să lupte pentru orice, chiar şi pentru următoarea masă.

Silence îşi plecă privirea. Spusese că a avut o mamă şi poate un tată… Atunci de ce era singur? I se strânse stomacul gândindu-se la el – un băieţel zbătându-se să supravieţuiască.

— Să nu-mi plângi de milă, Silence, iubire! îi spuse el, de parcă i-ai fi citit gândurile.

Ea îşi ridică privirea şi îi văzu ochii negri, expresia sarcastică şi chipul marcat de amintirile care-l bântuiau. El toastă înspre ea cu paharul gol.

— Oricare au fost încercările şi necazurile prin care am trecut, le-am meritat pe toate. Ba chiar cu vârf şi îndesat.

*

— Mickey O’Connor e în spatele problemelor noastre cu cerealele, spuse Freddy.

— El e, aşa-i? zise Charlie, fără a se arăta surprins de această informaţie.

În ultima săptămână, toţi furnizorii lui de cereale ori refuzau să-i vândă, ori vânduseră deja tot.

— Va trebui să-mi găseşti alţi furnizori, mormăi Charlie.

Freddy nu păru prea încântat de veste.

— Şi ce-ai mai aflat?

— Sunt soldaţi în St. Giles, răspunse Freddy morocănos.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Charlie în timp ce muşca dintr-o friptură de vită, iar grăsimea i se prelingea din gură. Sunt soldaţi peste tot în Londra.

— Se spune că ar fi fost aduşi să cureţe St. Giles de tâlhari şi de criminali.

— Chiar aşa? Charlie se lăsă pe spate şi-l privi pe Freddy, care, ca de obicei, evita să se uite la el. Interesant. Cine i-a trimis?

— Nu se ştie. Freddy se încruntă. Patrulează câte doi, prinzând pe oricine pare vagabond. Normal că deştepţii s-au dat la fund de cum au apărut soldaţii, aşa că nu pun mâna, de obicei, decât pe babele care vând gin şi pe alţi câţiva fraieri.

— Totuşi, dacă-i vânează pe vânzătorii de gin, vor lovi şi-n afacerea mea, mormăi Charlie, bătând cu cuţitul în farfuria de metal. Ar fi bine dacă i-am putea îndrepta în altă direcţie, una pe care s-o alegem noi.

— Unde anume?

Un gând îi încolţi în minte lui Charlie. Îl întoarse pe toate părţile şi apoi spuse:

— Spre inima lui Mickey Cuceritorul.

— Ma! strigă Mary Darling în dimineaţa următoare.

Silence reluă legănatul pe genunchi, îngânând un cântec despre un căluţ. Era nespus de încântată că o vedea din nou pe Mary sănătoasă, dar i se părea tare obositor s-o distreze pe micuţă într-o singură cameră.

— Ma! ceru Mary din nou, de îndată ce Silence se opri din legănat. Ma! Ma! *Ma!*

— Oh, iubito, căluţul a cam obosit, spuse ea, şi-o dădu jos pe Mary.

Mary se clătină un pic, apoi îşi croi drum pe lângă scaunul pe care stătea Silence. Se îndrepta către foc, ştiind foarte bine că nu avea voie. Silence îşi îndepărtă o şuviţă de păr şi căută ceva cu care să-i distragă

atenţia.

— Aici, Mary! Ia uite ce-avem aici! o ademeni pe fetiţă, desfăcând trusa de lucru pe podea.

Copila se lăsă în mâini şi apoi în genunchi şi o luă de-a buşilea spre ea.

— O lăsaţi să se joace cu acele? întrebă Fionnula.

— Oh, slavă Domnului, ai adus ceai! Nu mai ştiu ce să mai fac cu ea.

— Văd, spuse slujnica aşezând tava cu ceai pe masă.

— Şi trusa de cusut părea o idee mai bună decât focul, continuă Silence, încercând să scoată degetul lui Mary dintr-o papiotă.

Aţa era încurcată de-a binelea. Silence o privi deznădăjduită, în timp ce Fionnula se aşezase lângă Mary, cu o felie de pâine prăjită şi o cană de lapte în mână.

— Mary se plictiseşte aici, remarcă Silence.

Îşi dădu seama că şi ea era la fel de plictisită. Silence îşi petrecuse ultimele luni conducând un orfelinat, fiind ocupată întreaga zi cu tot felul de activităţi. Pur şi simplu nu mai era obişnuită să stea cât era ziua de lungă şi să nu facă nimic.

— Domnul O’Connor e acasă, ştii cumva?

— Tocmai l-am văzut intrând în camera lui.

— Serios?

Silence se ridică, se duse spre uşa despărţitoare şi ciocăni.

Uşa fu deschisă imediat. Michael îşi sprijini un umăr de tocul uşii, privind-o cu un zâmbet maliţios. Părea atât de mare de aproape…

De fiecare dată era surprinsă să constate asta şi de fiecare dată o lăsa fără suflare.

— Da’ de când ai început să baţi la uşă?

Silence se strădui să-şi ascundă ruşinea,

amintindu-şi de *ultima* oară când trăsese cu ochiul în camera lui. Înghiţi în sec.

— Ne-am plictisit!

— Nu mai spune!

Michael aruncă o privire spre fetiţă, iar Silence se întoarse şi ea spre Mary. Copila mergea de-a buşilea, îndreptându-se spre ei curioasă. O apucă de fuste cu o mânuţă şi-şi băgă două degete în gură în timp ce-l privea foarte serioasă pe Michael.

— E tare frumoasă! spuse Michael înmuiat.

— Aşa e, aprobă Silence, înduioşată de privirea lui.

Ca şi cum ar fi înţeles că despre ea vorbeau, Mary îşi înălţă mânuţele spre Michael.

— Sus!

— Şi guralivă, adăugă amuzat, ridicând dintr-o sprânceană, dar se aplecă s-o ia de jos.

Mary Darling părea atât de mică în braţele lui… Mary se uită fix în ochii lui, apoi îşi scoase degeţelele din gură şi-l lovi peste bărbie. Silence rămase încremenită, dar Michael râse.

— Te-ai plictisit, dulceaţă? Va trebui să rezolvăm problema asta, nu-i aşa? spuse şi se întoarse în camera lui.

— Unde te duci? întrebă Silence şi se grăbi să îl urmeze.

— Trebuie să ştie ea mereu tot, nu-i aşa? îi şopti el lui Mary.

— Mamu! gânguri copila, întorcând capul după Silence.

— Da, mamu a ta! O doamnă încântătoare, trebuie să recunoaştem, da’ şi războinică, nu?

Mary îşi băgă degetele la loc în gură, foarte atentă la trăncăneala lui. Dar, de îndată ce ieşiră pe coridor, şi le scoase pentru a arăta spre Harry şi Bert.

— Ert! făcu Mary, care, din cine ştie ce motiv, avea o simpatie pentru paznicul arţăgos.

— Da, Harry şi Ert o să vină şi ei cu noi, îi spuse Michael, făcându-le semn celor doi să-i urmeze.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi se supuseră.

Silence îşi ridică puţin fustele, ca să se poată ţine după Michael, care străbătu coridorul din trei paşi.

— Întotdeauna am zis că aerul proaspăt e bun, continuă Michael să-i vorbească fetiţei. Nu putem să mergem afară fiindcă-s prea mulţi oameni răi, ştii? Da' găsim nişte aer curat şi-n spatele casei.

Ajunse la nişte scări, pe care le coborî cu tot alaiul după el. Scările dădeau în bucătărie. Archie, bucătarul, fu surprins să-i vadă pe toţi acolo. Mary însă nu-l băgă însă în seamă.

— Cuţuuu! exclamă, arătându-l cu amândouă mâinile pe Lad, care moţăia lângă foc.

— Sigur! zise Michael, ca şi când ar fi avut o conversaţie foarte serioasă cu ea. Să luăm şi potaia cu noi. E aproape prezentabil acum că miroase a trandafiri.

Toată precesiunea, inclusiv Lad, o porni spre curtea interioară. Silence cercetă locul. Curtea era pavată, cu excepţia unei singure zone cu pământ bătătorit. Pe toate cele patru laturi era împrejmuită de ziduri din cărămidă. Vizavi de uşa ce dădea spre bucătărie era un tunel vechi, în partea mai joasă a clădirii.

— Unde duce? întrebă Silence.

— Dă într-o alee, nu-ţi face griji. E o poartă la capăt şi-s doi paznici în tunel.

— Întotdeauna a trebuit să trăieşti aşa?

— Aşa cum?

— Aşa. Silence făcu semn spre curtea interioară. Cu paznici şi ziduri înalte – şi mereu în alertă.

Michael o privi. Bert şi Harry o urmăreau pe Mary, care se îndrepta direct spre Lad, ca nişte dădace greoaie, atenţi ca nu cumva să-i bage câinelui degetul în ochi. Ea şi Michael aveau o clipă numai pentru ei, într-un colţ al curţii.

— Nu.

Michael privi spre cer. Era aproape amiază, iar soarele era chiar deasupra lor, luminând din plin curticica. Dar, într-o oră şi mai bine, zidurile înalte aveau să blocheze lumina. Asta era singura perioadă din zi când pătrundea atâta lumină acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Am descoperit că, odată cu puterea, creşte proporţional şi numărul duşmanilor.

— Da? Silence se încruntă, cu privirea la pavajul de sub picioarele ei. Te-ai gândit vreodată că poate nu merită? Toată afacerea asta cu furatul.

El o privi ironic.

— Şi ce-o să faci, mă aduci pe calea cea dreaptă?

Ea îşi ţuguie buzele ca reacţie la ironia lui, dar îşi înălţă privirea pentru a se uita în ochii lui.

— Ai o groază de bogăţii, am văzut.

— Nu poţi avea niciodată de-ajuns, replică el cu o expresie de iritare pe chip.

— Ba sigur că poţi. Ai mâncare, îmbrăcăminte şi un acoperiş deasupra capului pentru tine şi oamenii tăi. Ce altceva îţi trebuie?

— E uşor să spui când n-ai suferit niciodată de sărăcie, răspunse el cu ochii mijiţi.

Silence se gândi o clipă. Era adevărat că nu suferise niciodată de foame. Dar Mickey O’Conner avea tot felul de bogăţii depozitate în palat.

— Cu siguranţă acum nu mai ai nevoie să furi.

— Adică acum aş putea să devin un fermier burtos, asta zici?

— Nu! Nici nu şi-l putea imagina ca un moşier de ţară, nici gras, nici în alt fel. Dar trebuie să existe altceva ce-ai putea face…

— De exemplu? Mă vezi pe mine construind corăbii?

Ei, asta era o idee caraghioasă.

— Nu ştiu, spuse exasperată. Dar viaţa ta e periculoasă. Cu siguranţă înţelegi asta. E doar o problemă de timp până când vreun duşman o să te găsească sau până când o să ajungi în faţa tribunalului. De ce nu renunţi cât încă mai poţi?

— Îţi faci griji pentru mine, iubire? întrebă el ironic, dar privirea lui spunea altceva, iar pentru o secundă Silence avu impresia că văzuse vulnerabilitate în ochii lui. Ei, mai bine nu ţi-ai face. Sunt pirat, iar piraţii nu pot sfârşi decât într-un singur mod pe lumea asta.

— Cum anume? şopti ea înspăimântată.

— Păi, de capătul funiei, cum altfel?

Silence se înfrigură, deşi soarele scălda cu generozitate curtea. Şi-l imagină atârnând de o funie, trupul lui superb zvârcolindu-se în ghearele morţii. Ceva înăuntrul ei nu putu îndura gândul.

Michael O’Connor fusese cândva duşmanul ei. Nimeni n-o rănise vreodată mai profund decât el. Ce-i făcuse ei, lui William şi căsniciei lor nu putea fi niciodată iertat.

Dar asta fusese înainte. Înainte să ajungă să-l cunoască, înainte ca *el* s-ajungă s-o cunoască. Ştia că era un pirat periculos, dar odată, demult, fusese doar un copil, mic şi vulnerabil, căruia îi lipsise cineva care să îi poarte de grijă. Adevărul era că o parte din ea ar muri dacă Michael O’Connor n-ar mai exista.

Silence se cuprinse cu braţele.

— Şi asta o să faci? O să aştepţi pur şi simplu să

fii prins şi spânzurat?

— Ah, da’ nu e ca şi când aş aştepta cu mâinile-n sân, iubire! Îmi trăiesc viaţa din plin, în caz că n-ai observat.

— Eşti sigur? întrebă Silence insinuant, în timp ce-l privea pe Harry aruncând o minge din lemn pe care cine ştie de unde-o scosese. Mary Darling şi Lad se repeziră spre minge. Apoi reveni la Michael. Ai oameni şi bogăţii, dar n-ai familie. Asta-i tot ce-ţi doreşti de la viaţă?

El nu-i răspunse, iar, când se întoarse, Silence îl văzu că o ţintuia cu privirea.

— Ei bine, asta-ţi doreşti? insistă.

— E destul de bine pentru mulţi, zise el ridicând din umeri.

— Mi se pare o viaţă plină de singurătate.

— Da? Dar tu, Silence, iubire? Vorbeşti despre familia mea, dar ce familie ai tu?

— Ce vrei să spui? întrebă uimită Silence. Am chiar o familie foarte numeroasă. Fraţii, surorile, nepoatele, nepoţii…

— Ai fraţi şi surori, nepoţi şi nepoate. Dar n-ai un soţ şi copii.

— O am pe Mary Darling!

— Şi-ţi e de-ajuns? întrebă el şi se aplecă până când ea îi putu simţi căldura corpului. Într-o bună zi, va creşte, îşi va găsi un bărbat şi va pleca de lângă tine. O să rămâi singură. Asta-ţi doreşti?

— Am avut un bărbat, un soţ bun şi iubitor! răspunse Silence cu lacrimi în ochi, ferindu-şi privirea.

— Dar acum nu mai ai, spuse el fără nici cea mai mică urmă de compasiune în voce. O să ţii doliu o veşnicie? O să porţi rochia asta prăfuită până când o să mori şi tu?

Se întinse şi-i atinse gulerul alb scrobit al rochiei.

Ea se răsuci cu umărul spre el. Era prea aproape, iar întrebările lui o făceau să se simtă stânjenită.

— L-am iubit pe William. N-ai cum să înţelegi, dar a fost marea mea dragoste. Dragostea vieţii mele. Nu sper să mai găsesc o astfel de iubire în viaţa mea.

Spusese vorbele astea de-atâtea ori, încât păreau a i se fi întipărit în suflet. Nici măcar nu se mai gândea ce însemnau. Dar oare mai erau adevărate? Scutură din cap confuză. Nu voia să poarte această discuţie cu nimeni, cu atât mai puţin cu Michael. Dar vocea lui profundă nu era necruţătoare.

— Şi, fără dragostea asta mare a ta, ai să te laşi să te ofileşti? Ia spune-mi, iubire.

— După cum am zis, nu mă aştept să înţelegi…

— Păi, nu înţeleg. M-ai întrebat cum pot trăi o viaţă despre care ştiu că se va sfârşi în laţul ştreangului. Măcar eu *trăiesc.* Tu, în schimb, ai fi putut la fel de bine să te vâri în coşciug alături de el şi să te laşi îngropată de vie.

Mâna ţâşni fără să-şi dea seama, iar plesnitura peste obrazul lui se auzi cu putere în curtea micuţă. Silence se uita fix în ochii lui, cu răsuflarea sacadată, conştientă că Bert şi Harry îi priveau. Până şi Mary şi Lad încremeniseră. Fără să-şi desprindă ochii de ai ei, Michael îi apucă mâna. I-o ridică în dreptul buzelor şi-i sărută palma. O privi fix, cu buzele încă lipite de mâna ei.

— Nu te îngropa înainte de vreme, iubire.

Inima-i bătea atât de repede lui Silence, încât rămase fără suflu. Îi simţea fiecare respiraţie în palmă.

— N-are niciun mormânt, şopti ea moale, a murit pe mare.

— Ştiu, iubire, spuse el blând, ştiu.

Apoi lacrimile îi inundară ochii lui Silence. Suspina, ruşinată şi neajutorată. Michael o trase la

pieptul lui.

— Gata, gata, dulceaţă, murmură el cu faţa afundată în părul ei.

— M-a iubit, să ştii, chiar m-a iubit!

— Ştiu că te-a iubit.

— Şi eu l-am iubit.

— Îhâm…

Silence îşi ridică privirea înfuriată.

— Tu nici măcar nu crezi în dragoste! De ce eşti de acord cu mine?

— Pentru că, zise el, aplecându-se şi sorbindu-i de pe obraji lacrimile, buzele lui atingându-i pielea fină, m-ai vrăjit, şi n-am ce-i face, iubire. Aş zice şi că văd cerul roz, că luna-i făcută din marţipan şi că prin murdara Tamisă înoată sirene, numai să nu mai plângi. Mi se rupe sufletul când văd lacrimi în ochii ăştia frumoşi. Plămânii mei, ficatul meu şi inima mea nu suportă aşa ceva.

Silence rămase mută de uimire. Îl vedea rânjind ironic, însă ochii lui, ochii lui negri adânci, păreau că suferă, ca şi când chiar spusese adevărul.

*

Ochii ei erau încă înlăcrimaţi, verzi-albăstrui şi copleşiţi de suferinţă. Nu-şi dădea seama de ce-l durea atât de mult s-o vadă aşa. Văzuse oameni înjunghiaţi şi ucişi, femei muritoare de foame prostituându-se, copii cerşind, căzând în şanţuri şi murind. Dăduse din coate şi se agăţase de orice ca să ajungă unde era acum, să nu aibă grija mâncării sau a unui acoperiş deasupra capului. Omorâse oameni fără nicio remuşcare. Totuşi, faptul că o vedea pe Silence plângând îl adusese într-o stare cumplită de debusolare.

— Hai să-ţi arăt ceva, îi spuse conducând-o spre

bucătărie.

— Dar Mary… protestă Silence.

— Va fi bine cu Bert şi cu Harry. Nu vom lipsi mult, adăugă şi aruncă o privire spre copilă, care gângurea în timp ce-l trăgea pe Lad de urechi.

— Unde mergem? îl întrebă ea, dar îl urmă, aruncând priviri îngrijorate spre fetiţă până când intră în casă.

— În sala tronului.

Bob, care stătea de pază la uşi, se uită uimit când îi văzu, dar nu făcu decât să îşi plece uşor capul.

— Să nu fim deranjaţi!

După ce intrară, Mick scoase repede un cufăr din spatele tronului. Îl descuie şi luă dinăuntru o rochie din mătase de un albastru strălucitor.

— Ce-i asta? întrebă Silence, care nu mai văzuse în viaţa ei o astfel de rochie.

— E o rochie. Pentru tine!

— Nu pot purta aşa ceva! exclamă ea şi se dădu un pas în spate.

Acum trebuia să fie precaut. Ridică rochia, lăsând lumina să se unduiască pe materialul luxos.

— Mi-ai spus că te-ai plictisit. N-ai vrea să ieşi din palat?

— Da, dar…

— Dar, o întrerupse, dacă vrei să ieşi cu mine, trebuie să porţi asta. Rochia pe care-o ai acum nu merge, îi spuse privind-o cum îşi muşca buzele în vreme ce admira rochia.

— Mi-a fost dată, minţi el, de un căpitan, ca să-i fac o favoare. Eu n-am îmbrăcat-o.

Michael îşi lipi rochia de corp, prefăcându-se c-o probează, reuşind să-i smulgă un zâmbet lui Silence. De fapt, ca un îndrăgostit lulea ce era, pierduse jumătate de zi să găsească o rochie de gata special

pentru ea. Dar Silence n-avea de gând să cedeze. Intuia că, dacă ar accepta un astfel de dar scump şi elegant, şi-ar încălca principiile.

— Sau preferi să-ţi petreci încă o seară lângă foc, în cameră? întrebă el pe un ton relaxat, mângâind mătasea strălucitoare.

— Şi unde anume ai de gând să mă duci? replică Silence, dintr-odată şovăitoare.

— Ar fi o surpriză! Dar e un loc decent. Promit! adăugă repede, văzând că ea se pregătea să protesteze şi aşteptând cu răsuflarea tăiată răspunsul.

— N-am nimic altceva care să meargă cu rochia asta elegantă.

Roşi la simpla sugestie a lenjeriei.

— Cred c-o să găseşti tot ce-ţi trebuie în cufărul acesta, răspunse el, străduindu-se să-şi reţină zâmbetul.

— Dar…

El se îndrepta deja spre uşă. Înţelesese că Silence se hotărâse în clipa când o auzise spunând că nu are cu ce să poarte rochia. Dacă ezita acum, i-ar îngădui să se răzgândească. Mick trase uşile şi-i spuse lui Bob:

— Trimite-mi doi băieţi să care un cufăr în camera doamnei Hollingbrook.

— Imediat, spuse el şi dispăru în josul culoarului.

Mick se întoarse către Silence, care rămăsese lângă cufăr, privind încăperea.

— De ce ţii toate lucrurile astea într-o singură cameră? Nu ţi-e frică de hoţi?

— Crezi c-aş putea fi jefuit în propria mea casă? întrebă el amuzat.

— Nu, fireşte că nu, roşi ea. Dar poate că oamenii tăi ar fi tentaţi, îi plătesc bine. Mai bine decât i-ar plăti oricine în Londra.

Şi, dacă-s totuşi tentaţi, ei bine, crede-mă, iubire, am reputaţia că n-aş fi chiar un om blând.

Ea se cutremură şi se întoarse, uitându-se la un înger de marmură din apropiere.

— Ştiu.

O privi. Violenţa lui o supărase, ştia, dar, cum nu putea să îşi schimbe firea, îşi alungă din minte gândul.

— Cât despre faptul că-mi ţin bogăţiile într-o singură cameră, ei bine, chiar tu ai spus că pot impresiona pe oricine aşa.

— Ăsta e singurul scop al comorilor tale? Să-i impresioneze pe ceilalţi?

Mick o privi o clipă, apoi se hotărî să-i spună adevărul:

— Ştii despre copilăria mea, despre faptul că ajunsesem să cerşesc pentru mâncare.

Silence încuviinţă reţinută din cap. El se încruntă şi cuprinse cu privirea prăzile adunate toate în sala tronului.

— Ei bine, după prima mea captură, am jurat că nu voi mai face aşa ceva vreodată.

— Dar... asta a fost demult. Ai devenit un om puternic, bogat.

— Poate cineva să fie suficient de bogat? Suficient de puternic?

— Oh, Michael! suspină ea cu ochii larg deschişi, cu buzele fremătând, plină de compasiune – pentru el.

Privirea ei ajunse direct în sufletul lui. Se apropie, cu muşchii tensionaţi, cu mâna întinsă spre ea. Tocmai în acel moment, doi dintre oamenii lui intrară în încăpere. Mick scăpă o înjurătură şi le arătă cufărul.

— Duceţi-l în cameră. Apoi se întoarse către ea: La şapte fix să fii gata. Şi ieşi, întrebându-se dacă avea să supravieţuiască după greaua misiune de a curta o văduvă puritană.

Capitolul 10

— Cum doreşti! strigă Tamara.

De îndată se treziră în vârful unui munte, iar în faţa lor se întindeau câmpii bogate şi lacuri sclipitoare. Clever John făcu ochii mari.

— Toate astea sunt ale mele?

— Desigur, doar eşti regele Clever John!

Tamara făcu câţiva paşi de dans cu părul fluturându-i în vânt.

— Ce altceva îţi mai doreşti?

Dar Clever John nu avea ochi decât pentru splendorile din faţa lui.

— Am să te chem când o să am nevoie.

Tamara încuviinţă. Într-o clipită se transformă la loc în pasăre-curcubeu şi-şi luă zborul, lăsând în urmă doar o pană roşie plutind în aer...

din *Clever John*

— Domnule Makepeace!

Winter îşi potoli nerăbdarea şi se întoarse spre vocea poruncitoare de femeie. Dimineaţa fusese deja destul de ocupată, înainte ca Lady Hero să apară pe neaşteptate la orfelinat, însoţită de Lady Beckinhall.

Le crezuse pe cele două ocupate cu Nell, discutând despre noua aventură de a-i învăţa pe copii meşteşugul torsului, dar se pare că se înşelase. Lady Hero se afla pe palierul de deasupra, în faţa uşii de la sala de întrunire a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. Avea un zâmbet radios, ceea ce-l făcu să devină bănuitor. Doamna era cel mai puţin deranjantă

dintre toate celelalte reunite în sindicatul de binefacere, dar Winter începuse să creadă că, în spatele aparenţei sale elegante şi plăcute, se ascundea un substrat machiavelic. Făcu o plecăciune rapidă.

— Milady.

— Mă întrebam dacă nu mi-aţi putea face o favoare.

Winter oftă adânc, căci avea sentimentul că nu-i va plăcea această favoare.

— Desigur, doamnă.

— Aţi cunoscut-o pe Lady Beckinhall, noua membră, spuse ea, dând din cap satisfăcută.

— Într-adevăr, doamnă.

— Lady Beckinhall ar fi mai mult decât de bine-venită în sindicatul nostru. Dar mi-e teamă că nu este încă hotărâtă dacă să ni se alăture.

— Da? întrebă Winter, privind-o absent.

— Da! Şi zâmbetul îi deveni şi mai larg. Şi m-am gândit că dacă i-aţi face turul căminului, poate ar pricepe ce muncă extraordinară depuneţi aici.

— Ah... îngăimă Winter, care, în ciuda minţii lui, de obicei agere, nu putu găsi o scuză pentru a nu fi nevoit să piardă din pricina unei lady enervante din înalta societate trei sferturi de ceas sau mai bine.

— Minunat! Poate Lady Hero surzise, căci râde de parcă el tocmai ar fi acceptat cu entuziasm. Lady Beckinhall vă aşteaptă în sala de întruniri.

Astfel, o clipă mai târziu, Winter se trezi făcând o plecăciune în faţa doamnei Beckinhall. Când se îndreptă, i se păru că sesizează un licăr de amuzament în privirea ei.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să vă oferiţi să-mi arătaţi orfelinatul. Mărturisesc că sunt nerăbdătoare şi curioasă să inspectez dormitoarele

copiilor.

— Într-adevăr? răspunse Winter băţos.

Se întoarse pe călcâie şi o apucă pe scări. Îngrijorarea pentru Silence şi pentru modul în care putea afecta plecarea ei orfelinatul nu-i dădea pace, iar acum trebuia să mai pălăvrăgească şi cu această femeie.

— O, e cumva turul de cinci minute? se auzi din spate, gâfâind, Lady Beckinhall.

Winter se opri şi se întoarse. Femeia stătea pe loc, odihnindu-se un pic la trepte scări în spatele lui. Din poziţia în care se afla, avea o privelişte destul de intimă în corsajul ei. Sânii plini erau ridicaţi, despicătura dintre ei era umbrită în mod misterios, oferind o imagine mult prea ispititoare. Winter fu nevoit să-şi mute privirea.

— Îmi cer iertare, milady, n-am vrut să vă fac să fugiţi după mine.

— Fireşte că nu, răspunse ea.

Îi aruncă o privire rapidă. Ochii albaştri ai doamnei îl priveau ironic. Winter oftă uşor şi continuă să urce încet. Următorul etaj se întindea de-a lungul unui hol mic şi înghesuit cu trei uşi. O deschise pe prima şi se dădu înapoi, făcându-i loc lui Lady Beckinhall să intre.

— Ce-i aici? intră ea, aruncând o privire cuprinzătoare.

— Dormitoarele copiilor, pe care eraţi foarte nerăbdătoare să le vedeţi, spuse, fără vreo inflexiune în glas. Acesta e dormitorul băieţilor. După cum vedeţi, are nevoie de reparaţii.

Ea-i aruncă o privire peste umăr, apoi cercetă încăperea. Tavanul era jos, pătat din cauza infiltraţiilor. Două rânduri de paturi se aliniau la fiecare perete.

— Dar vă veţi muta în curând într-o clădire nouă.

— Sperăm. Cred totuşi că încă mai este nevoie de fonduri pentru mobilarea noii clădiri.

— Hmm… murmură ea evaziv.

Aveau nevoie de banii ei. Winter trase aer în piept.

— Doriţi să vedeţi şi dormitorul fetelor?

— Doresc? ridică Lady Beckinhall în mod ironic din sprâncene.

Stăpânindu-şi impulsul de a-i răspunde nepoliticos, o conduse afară din cameră spre cealaltă, aproape identică. Ea traversă încăperea şi privi unul dintre pătuţurile de la perete.

— Foarte sărăcăcios.

— Da.

Lady Beckinhall atinse delicat cu vârfurile degetelor pătura roasă de pe unul dintre paturi.

— Păturile lasă de dorit, dar măcar paturile sunt destul de spaţioase.

— Dormitorul serveşte pentru şaptesprezece copii, îşi drese Winter glasul. Copiii dorm câte doi sau trei într-un pat.

— De ce? întrebă ea, răsucindu-se cu o mişcare bruscă, iar rochia ei vişinie foşni, măturând podelele goale din încăpere.

— Pentru că aşa îşi ţin de cald noaptea, îi răspunse, privind-o în ochi, apoi îndreptându-şi privirea, demonstrativ, înspre soba mică şi găleata de cărbuni aproape goală de alături.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegeţi, milady?

Poate că răbdarea lui se apropia de limită. Sau poate era din pricina îngrijorării sale în legătură cu Silence, dar brusc se simţi obosit de tot acest meci sofisticat. Obosise să-şi piardă puţinul timp cu femei frumoase şi frivole. Când vorbi din nou, vocea lui suna

aspru:

— Noaptea se înghesuie în paturi şi se strâng unul în altul, căci sobele nu sunt suficient de mari să încălzească toată camera, din cauza pereţilor foarte subţiri. Una dintre slujnice trebuie să se trezească în toiul nopţii să aţâţe focul. Copiii care stau cu noi de mai multă vreme sunt bine hrăniţi, astfel că rezistă, chiar dacă noaptea e frig.

— Dar ceilalţi? şopti ea.

— Dacă sunt noi, adesea, de fapt de obicei, sunt slăbiţi din cauza înfometării. Nu au rezistenţa unui copil sănătos. Mulţi îşi revin cu câteva luni de mâncare sănătoasă şi consistentă. Dar pentru unii e prea târziu. Aceia nu se mai trezesc dimineaţa.

— Credeam că trebuia să-mi spuneţi cât de drăgălaşi sunt copiii, spuse ea palidă. Să-mi luaţi banii delicat şi în mod flatant.

— Păreţi o femeie care a fost peste măsură de flatată în viaţă, zise el, ridicând din umeri.

Ea dădu din cap şi trecu pe lângă el.

— Unde vă duceţi? o întrebă Winter uimit, în timp ce ea se depărta.

— Cred c-am văzut tot ce trebuia să văd, domnule Makepeace. Bună ziua.

Winter scutură din cap, dezgustat de el însuşi. Fiecare zi care trecea era o zi în care Silence trăia lângă un pirat, iar orfelinatul era în pericol să piardă fondurile de la aceste aristocrate. Asta mai lipsea, să înfrunte doamne de genul lui Lady Beckinhall! Căminul avea nevoie de bani, şi dacă singura posibilitate să-i obţină era să complimenteze văduve bogate, atunci ar fi trebuit să le măgulească şi să fie fericit măgulind. În schimb, ce făcuse? Alungase o potenţială patroană.

„Neghiob!”

*

Mai târziu în acea seară, Silence îşi atingea agitată volănaşul care împodobea decolteul noii sale rochii. Era cu adevărat superbă, cea mai frumoasă rochie pe care-o purtase vreodată. Înainte de moartea lui William, purtase de obicei marouri şi griuri, culori care nu ieşeau în evidenţă, practice pentru o femeie care, atunci când avea nevoie să se ducă undeva, trebuia să meargă pe jos. Londra era un oraş murdar.

Cu siguranţă nu purtase vreodată albastru intens. Se întoarse un pic în faţa oglinzii mari care-i fusese adusă în cameră. Mătasea sclipea în ape, schimbându-şi culoarea de la violet la albastru.

— E pur şi simplu sublimă, domniţă! oftă Fionnula, aşezată pe un taburet, lângă oglindă.

Slujnica o ajutase să se îmbrace şi îi aşezase părul într-un coc, lăsându-i câteva bucle atent coafate pe tâmple şi la ceafă.

— Ţi se pare? întrebă timidă Silence.

Corsajul avea decolteu adânc, subliniindu-i sânii ridicaţi de corsetul pe care-l purta pe dedesubt.

— O, da! Sunteţi chiar mai frumoasă decât femeile pe care stăpânu' obişnuia să le aducă în camerele sale.

— Obişnuia? întrebă Silence cu prefăcută indiferenţă, deşi era evident că nu era o bună actriţă.

— N-aţi observat? îi aruncă Fionnula o privire grăitoare. N-a mai adus nicio târfuliţă pe-aici de când aţi venit.

— O, rosti Silence, dar inima ei fremăta de bucurie.

— Obişnuia să aibă cel puţin o femeie pe noapte, uneori şi mai multe.

— Mai multe? rosti şocată Silence. În acelaşi

timp?

— O, da! o asigură Fionnula. Câteodată chiar două sau trei în acelaşi timp.

Silence rămase pur şi simplu cu gura căscată. Mintea ei se oprise la gândul că Michael putea distra două sau *trei* femei deodată. Oare le… satisfăcea pe toate? Într-o singură noapte? Cum…? Dar Fionnula nu se mai oprea din pălăvrăgit:

— Io, una, nu l-am înţeles. Adică, dacă era invers, o femeie cu mai mulţi. O femeie poate avea câţi bărbaţi vrea… Adică, io n-am avut niciodată mai mult de unu', cred. Păi, vă daţi seama, să ai doi bărbaţi sau trei care să-ţi sforăie în pat? Şi ce te faci cu pătura? Când Bran mă lasă să rămân cu el peste noapte, nu prea des ca s-o zic p-aia dreaptă, îmi trage mereu pătura de pe umeri în toiu' nopţii. Mă trezesc cu umerii înţepeniţi de frig. Nţ! făcu Fionnula clătinând din cap pentru a-şi întări spusele. Nici să mă plăteşti n-aş lua mai mult de-un bărbat în patul meu.

La sfârşitul unei tirade cum nu mai avusese până atunci în prezenţa lui Silence, Fionnula se întoarse spre ea aşteptând un răspuns. Silence clipi şi, din nefericire, imaginea lui Michael complet gol, tolănit în mijlocul patului său imens, îi apăru în minte, în viziunea ei, era excitat, cu mădularul lung şi întărit ridicat până spre abdomen, roşu în vârf şi…

O, Doamne!

Se dezmetici şi, dregându-şi glasul, spuse răguşit:

— Nu, unul e de-ajuns.

— Uneori, spuse Fionnula mulţumită că era de acord cu ea, nu înţeleg deloc bărbaţii.

— Îngh! scânci Mary Darling de parc-ar fi fost şi ea de acord cu Fionnula.

Copila dormise mai toată după-amiaza, cât

Silence şi slujnica lucraseră la rochie, căci luase puţin în greutate. Fetiţa voia să fie luată în braţe, iar Silence o ridică cu grijă.

— Să fii cuminte şi s-o asculţi pe Fionnula cât lipsesc.

— Jos! vru Mary, iar Silence o sărută şi o aşeză pe podea, în timp ce se auzi o bătaie în uşă.

Nu putea fi Michael, căci era uşa dinspre hol, dar, pentru orice eventualitate, Silence îşi mai verifică o dată ţinuta în oglindă. Fionnula deschise. Era Michael, îmbrăcat într-o haină de un albastru intens peste o vestă albă, brodată cu fire de argint. Diamante sclipeau în cataramele pantofilor. Privirea i se îndreptă direct spre ea şi ceva în ochii lui întunecaţi păru că ia foc când o văzu. Silence îşi acoperi instinctiv decolteul cu mâinile.

— Nu!

Din trei paşi fu lângă ea. Îi luă mâinile cu blândeţe într-ale lui şi le desfăcu larg, dezvăluindu-i pieptul subliniat de croiala rochiei. Privirea-i căzu asupra sânilor, iar Silence simţi cum sângele îi invadează obrajii.

— Să nu te mai ascunzi vreodată de mine, şopti el atât de încet, încât ea abia îi putu desluşi vorbele.

— Te rog, murmură ea ruşinată, privind în direcţia Fionnulei.

— Te poţi acoperi numai când nu suntem singuri, îi spuse cu un zâmbet feroce.

Îşi ţinu răsuflarea, zărind promisiunea senzuală din ochii lui. Oare intenţiona să transforme prietenia lor în ceva mai intim? Şi dacă se întâmpla asta, ea urma să-i îngăduie?

El îi observă tulburarea, mijindu-şi privirea, dar nu spuse nimic. Luă pelerina pe care o lăsase pe un scaun când intrase şi i-o aşeză pe umeri. Era din

catifea groasă şi călduroasă, tivită cu mătase roşie. I-o încheie cu delicateţe la gât.

— Gata. Un scut care s-ascundă ce-i dedesubt. Şi pentru a-ţi ascunde identitatea… spuse şi scoase o mască din catifea.

— O! se linişti ea. Îşi făcuse griji toată după-amiaza în legătură cu ieşirea în lume alături de el, deşi nu îndrăznise să deschidă subiectul. Nu pentru reputaţia ei îşi făcea griji, căci era deja distrusă, ci pentru orfelinat. Mulţumesc.

O privi ironic şi trecu în spatele ei. Îi aşeză uşor masca pe faţă şi o legă la spate. Silence îi simţea căldura mâinilor şi şoapta respiraţiei lui pe ceafă. Ceva cald şi moale îi atinse uşor urechea. Abia mai respira. Apoi Michael apăru din nou lângă ea şi-i spuse cu voce răguşită:

— Să mergem, altfel vom întârzia.

Silence îşi luă la revedere de la Fionnula şi de la Mary Darling.

— Unde vom întârzia? întrebă, dar el doar îi zâmbi, arătându-şi dinţii albi, sclipitori.

O conduse spre uşa principală, făcând semn celor doi paznici care stăteau acolo. Afară îi aştepta trăsura.

— Ea ta?

— Da, îi răspunse în timp ce o ajută să intre. Urcă lângă ea şi apoi făcu semn vizitiului să pornească. Nu o prea folosesc, aşa că-mi păstrez trăsura şi caii într-un grajd.

— Şi vizitiul?

— Un om de-al meu. A fost băiat de grajduri în altă viaţă, zâmbi el iar, larg.

— Înţeleg.

Silence pipăi catifeaua moale şi abia atunci îşi dădu seama cu adevărat că mergeau atât de aproape unul de altul. Încercă să-şi păstreze ritmul calm al

respiraţiei, dar umărul lui sprijinit de al ei şi picioarele lui lungi atât de aproape de ea îi dădeau, dimpotrivă, sentimentul că nu putea respira.

— E numai a patra oară când merg cu trăsura, spuse ea neliniştită în tăcerea care se lăsase.

— Hm?

— Da, dădu ea din cap. Tata nu-şi permitea o trăsură, dar am mers o dată cu trăsura unui prieten de-al lui, Sir Stanley Gilpin, care ne-a ajutat să înfiinţăm orfelinatul. Atunci ne-a dus la un târg în Greenwich. Apoi, când s-a căsătorit Temperance cu soţul ei, Lord Caire, care a fost amabil să ne dea o trăsură pentru a ajunge la biserică şi apoi la masă, spuse ea dintr-o suflare, apoi se opri să respire.

— Şi a patra oară?

— A treia oară, spuse ea amintindu-şi şi privindu-şi mâinile aşezate în poală, a fost într-o dimineaţă, după ce-am petrecut noaptea în dormitorul tău. Temperance a închiriat o trăsură ca să mă caute. M-a găsit în capătul străzii, după ce mersesem cu părul despletit şi… se opri, incapabilă să continue.

— Şi cu rochia desfăcută, cu cămăşuţa şi sânii, drăguţii de ei, la vedere, adăugă el.

— Da, îl privi ea, regăsindu-şi vechea furie şi durere, dar mult diminuate de data asta, ceea ce-i îngăduia să gândească. De ce m-ai obligat să merg aşa pe stradă, ca o uşuratică după o noapte de păcat? Ai vrut să-mi distrugi căsnicia?

— Nu, clătină el brusc din cap. Dacă aş fi vrut să-ţi distrug căsnicia, atunci ce-am făcut ar fi avut o scuză.

Silence ar fi vrut să-i vadă faţa. Nu-şi imaginase că el putea crede că ceea ce făcuse era de neiertat, că-i păsa atât de mult încât *să vrea* iertarea.

— Atunci de ce?

— De ce nu? replică, iar cruzimea simplă a afirmaţiei o izbi în plin. A fost un capriciu, continuă el, atât şi nimic mai mult. Am fost născut şi crescut în St. Giles, mi-am croit drum să ajung regele iadului, iar acum, orice dorinţă mi-o pot îndeplini, iubire. Ridică din umeri, cu o expresie plină de autoironie. Dacă am chef să distrug o femeie decentă doar pentru amuzamentul meu, atunci o fac.

Depravarea lui sinceră îi tăie respiraţia, dar îşi miji ochii cu suspiciune. Odată ar fi luat cuvintele lui drept adevărate, fără o urmă de îndoială. Dar acum îl cunoştea mai bine. Poate că se credea un diavol, dar era mult mai complicat de atât. Mult mai bun.

— Deci nu-ţi poţi controla dorinţele? îl încercă ea.

— Ba mi le controlez foarte bine. Închise ochii, pe parcă ar fi fost dezgustat. Nu-ţi face iluzii, Silence, iubire. *Am ales* să nu mi le controlez când te-am cunoscut – chiar dacă asta a însemnat o plimbare nevinovată în St. Giles, cu rochia desfăcută şi părul despletit, pentru ca într-un final să te prăbuşeşti în braţele surorii tale.

— De unde ştii că m-am prăbuşit în braţele lui Temperance? Nu m-ai dus tu până la uşă, ci Harry.

El încremeni.

— Te-am urmărit de la fereastră, cu un ochean. Am văzut cât ai fost de curajoasă şi cum te-ai aruncat în braţele ei.

— De ce? şopti ea.

— De ce să nu fi luat parte la durerea ta?

— Spui că ai ales să nu-ţi controlezi dorinţele în acea noapte, şi totuşi nu mi-ai făcut rău fizic. Puteai să mă duci în patul tău şi să mă compromiţi, dar n-ai făcut-o. Se întoarse şi-l privi serioasă. Nu poţi să-mi spui că nu simţi nicio remuşcare pentru durerea pe care mi-ai pricinuit-o.

— Ah, Silence, iubire, râse el după un moment de uimire, nu mă confunda cu un gentleman. Sunt un pirat, un hoţ şi un ucigaş, nimic mai mult.

— Deci ai face-o din nou dacă s-ar ivi ocazia? Ai face iar târgul acela groaznic cu mine? M-ai trimite în stradă să mă fac de ruşine? întrebă şi observă ezitarea lui, deşi aceasta dură doar o clipită.

— Crezi că lupu-şi schimbă părul, draga mea? spuse el, însă părea confuz şi tulburat, de parcă pământul s-ar fi cutremurat sub el.

— Nu mi-ai răspuns, şopti ea.

Se întoarse spre ea, deşi Silence nu-i putea desluşi expresia în întuneric.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Poţi *alege* să *nu* faci astfel de lucruri cumplite, nu?

— Oare?

— Da, spuse ea ferm. Indiferent cum erai în trecut sau ce eşti acum, poţi *alege* să te schimbi, *să alegi* să-ţi satisfaci numai dorinţele bune.

El o privi, iar Silence îşi dori să-i fi putut vedea ochii. Oare cine sclipea în ei: un diavol sau un înger?

Dădu să vorbească, dar trăsura se opri chiar în acel moment.

— Am ajuns, spuse Michael, deschizând uşa şi coborând, apoi ajutând-o şi pe ea.

Silence îşi ridică puţin fustele şi coborî cu atenţie. Nu era obişnuită cu fuste atât de ample şi se temea să nu-şi murdărească tivul cu ceva mizerabil.

— Vino, zise Michael şi îi oferi braţul.

În cele din urmă, Silence îşi ridică privirea şi admiră construcţia, în faţă erau rânduite felinare, formând o potecă ce ducea la uşile care primeau valuri de domni şi de doamne. Intrară. Silence privi tavanul boltit, cu candelabre sclipitoare.

— Unde suntem? întrebă, în timp ce Michael o conduse pe un coridor şi deschise o uşă. O, m-ai adus la teatru!

— Nu chiar. E Opera.

Silence privea în jur încântată. Nu fusese nici la teatru, nici la operă, căci tatăl ei nu accepta asemenea frivolităţi. Aveau locuri într-o lojă luxoasă, cu mai multe fotolii şi o masă, cu draperii de catifea care puteau oferi intimitate spectatorilor. Dincolo de balustradă, scena era sclipitoare. Dedesubt, mulţimea se înghesuia în stal.

— Dă-mi voie să-ţi scot mantia, zise Michael, ridicând-o de pe umerii ei.

Silence abia dacă remarcă. Era prea ocupată să cerceteze plină de curiozitate locurile de dedesubt şi lojile de pe partea cealaltă a sălii.

— Ai grijă! o avertiză Michael ţinând-o de talie. Nu te apleca prea mult, că ai să cazi.

— N-am să cad, spuse ea roşind, imaginându-şi că arăta ca o ţărăncuţă aşa entuziasmată cum era, apoi se aşează, plină de demnitate, în fotoliu, dar nu se putut abţine să nu pună o mână pe balustradă, şoptind: Nu e cumva regele?

Michael se aşezase lângă ea şi-şi întoarse cu dezinvoltură capul, pentru a privi spre locul indicat.

— E fiul regelui, Prinţul de Wales. Seamănă destul de bine cu taică-su, deşi se spune că regele-şi urăşte de moarte fiul.

— Regele-şi urăşte propriul fiu?

Silence se simţea incredibil de naivă. Cum de Michael ştia asta, şi ea nu?

— Nu sunt niciodată văzuţi împreună, răspunse el după ce ridică din umeri.

Ea încercă să nu se holbeze la bărbatul roşu în obraji, cu ochi bulbucaţi.

— O! Şi doamna de lângă el?

— Nevasta lui, cred. Se zvoneşte că-i e fidel.

— Serios? întrebă Silence, examinând-o pe prinţesa care purta o rochie albă-argintie, extrem de elegantă, dar părea foarte tânără. Se întinse să vadă cine se afla în lojile alăturate. Vii des aici?

— Cam o dată pe lună.

Silence se întoarse să-l privească. Când pusese întrebarea nu se gândise că ar fi putut primi un răspuns afirmativ.

— Serios?

Michael zâmbi, fără să se uite spre ea. Nu se aplecase nerăbdător peste balustradă, aşa cum făcuse ea, însă cu siguranţă era foarte atent la cei din mulţime, la scenă şi la întreaga atmosferă.

— Da. E aşa greu de crezut că un sălbatic ca mine să găsească plăcere în muzică? Sau te surprinde rafinamentul muzicii care-mi place?

— Sunt surprinsă, da, spuse ea fascinată de profilul lui frumos, de fruntea lui, de nasul drept, de forma buzelor senzuale şi de aroganţa bărbiei.

Michael se întoarse şi-o surprinse privindu-l, iar zâmbetul îi pieri. Pupilele i se dilatară, pleoapele i se îngreunară, iar sprâncenele îi dădeau un aer aproape înspăimântător. Lui Silence i se păru atât de irezistibil, încât îşi duse fără să vrea mâna la piept. El îi urmări gestul. Un colţ al gurii i se arcui în sus, în timp ce-i admira sânii. Întinse o mână şi le urmări cu degetul curbele voluptoase.

— Habar n-ai cât am aşteptat să văd asta, îi spuse fascinat, în timp ce ea-i luă mâna cu degetele care tremurau, neştiind dacă de plăcere sau de spaimă. El nu încercă s-o retragă. Dacă aş îngenunchea acum la picioarele tale, nimeni nu ne-ar vedea.

— Eu… ezită ea, privind spre zidul jos din faţa ei. O ascundea de la talie în jos de orice privire curioasă. Apoi o imagine cu el la picioarele ei îi răsări în minte şi-i opri răsuflarea. Poftim?

— Aş putea îngenunchea să-ţi ridic fustele, şopti el. Ar trebui să stai nemişcată şi tăcută. Şi orice-aş face, orice-ai simţi, nu trebuie să laşi să ţi se vadă pe faţă.

Silence îl privi, ameţită de vocea lui adâncă, uşor răguşită, în timp ce-i dezvăluia gândurile necuviincioase. Clipi, fără să poată rezista tentaţiei de a-l întreba:

— Ce-ai face?

Cu un colţ al gurii arcuit în sus şi privirea aţâţătoare, Michael îşi desprinse degetele din mâna ei, începând să le plimbe peste pieptul ei, apoi coborî spre abdomen şi în poală.

— Ce-aş face, iubire? Ţi-aş ridica fustele cu grijă, puţin câte puţin, până ţi-aş descoperi locul acela dulce ascuns între coapse, spuse şi apăsă locul în timp ce-l descria, iar Silence simţi arsura palmei lui prin rochie.

Îşi muşcă buza, incapabilă să-şi ia privirea de la el. Nările lui fremătau de parcă ar fi simţit mireasma excitării ei.

— Ţi-aş depărta coapsele şi ţi-aş atinge locul acela catifelat, mi-aş trece degetul peste el până în punctul delicat din vârf, continuă el. Ştii punctul acela? întrebă el, înclinându-şi uşor capul în timp ce-o privea

— Eu… îngăimă ea înghiţind în sec, simţind cum se înfierbântă – ştia, fireşte.

— Spune-mi.

— Da, îi spuse închizând ochii.

— Şi te-ai atins vreodată acolo? întrebă, răsfirându-şi degetele în poala ei, ca şi când şi-ar fi revendicat posesia feminităţii ei. Spune-mi, Silence,

iubire! Te-ai atins gândindu-te la mine?

Silence nu mai ştia ce să facă şi ce să gândească, dacă să nege sau să confirme, când se auzi orchestra. Michael îi luă mâna şi îi sărută palma cu buze fierbinţi şi senzuale.

Silence făcu ochii mari, cu inima tresăltându-i în piept. El îi zâmbi, îi aşeză mâna la loc în poală şi-şi întoarse privirea către scenă.

— Gata, începe.

Mick zâmbi pentru sine în timp ce se întoarse spre scenă. Putea auzi respiraţia sacadată a lui Silence. Avea încă în minte imaginea sânilor ei. Jocul de mai devreme îl stârnise şi, dacă Silence ar fi fost una dintre târfuliţele lui, ar fi tras cortina şi ar fi avut-o chiar acolo.

Dar ea era o lady şi n-avea intenţia s-o sperie. Avea s-o ia încet, o va seduce şi atunci când, în cele din urmă, va ajunge în patul lui, victoria va fi mai dulce datorită aşteptării. Se aşeză mai comod şi trase uşor de pantaloni făcându-i mai confortabili în timp ce muzica creştea în intensitate.

Cântăreţul era italian, celebru, cu foarte mult succes în Londra. Era nefiresc de înalt şi cam gras, lipsit de graţie. Dar când deschise gura… ce încântare!

Mick închise ochii şi lăsă vocea tenorului să-l inunde. Începuse să vină la operă cu puţin mai mult de un an în urmă, dintr-o toană, şi fusese captivat pe loc. Faptul că un om este capabil să producă asemenea sunete minunate aproape că-l făcea să creadă în Dumnezeu.

Aproape, dar nu până la capăt.

Deschise ochii şi se întoarse s-o privească pe Silence. Stătea sprijinită de balustradă, vrăjită. Avea buzele întredeschise şi ochii larg deschişi, iar o buclă îi mângâia obrazul frumos. Îşi dădu seama că era fericit

privind-o pe ea şi ascultând muzica. Oare asta era într-adevăr fericirea? Ce gând ciudat. Nu se mai gândise până atunci la fericire. Viaţa aceea prozaică nu era pentru el, era conştient de asta. Dar aici, acum… avea parte de o privire asupra ceea ce ar fi putut fi fericirea.

La pauză, o lăsă singură şi îşi croi drum prin mulţime pentru a ajunge la un anume vânzător pe care-l văzuse când sosiseră.

— Ce e asta? îl întrebă ea când se întoarse cu mâinile pline.

— Prăjituri şi vin, îi arătă el, simţind cum căldura îi invadează trupul când ea gemu, plină de încântare.

O privi mâncând prăjiturile şi bând vinul cel dulce, iar satisfacţia-i fu atât de pură, încât rămase pe gânduri. Oare era o iluzie? Oare putea să aibă încredere în ea, cum avusese odată, demult? Atunci totul se terminase tragic. Aşa va fi şi de data asta?

— Ce-i? întrebă ea, încruntându-se, în timp ce lingea frişca de pe buzele ei dulci.

— Nimic, îi spuse, lăsându-se pe spate şi privind în altă parte. Ar muri dacă l-ar trata şi ea aşa cum o făcuse cealaltă.

Îi simţi privirea zăbovind asupra lui minute în şir, care păreau ore, dar apoi, slavă Domnului, orchestra începu să cânte.

Mick abia dacă se mai putu concentra să asculte partea a doua. Era timpul să se termine totul. În acea noapte avea s-o aibă şi va pune capăt acestei nelinişti. De îndată ce va fi a lui, nu va mai avea grija că-l va trăda. Decizia era luată, iar Mick aştepta nerăbdător să se sfârşească opera. Spre final, Silence îşi ascunse cu palma un căscat, aşa că Mick îi oferi braţul şi-o conduse în aerul nopţii.

Trăsura era după colţ, iar Mick îşi dădu seama, pe măsură ce ecoul paşilor lor răsuna, reverberând în

clădirile care mărgineau strada, că locul era foarte potrivit pentru o ambuscadă. Răsuflă uşurat şi făcu o grimasă când ajunseră la trăsură. Se părea că devenea o băbuţă speriată.

Se aşeză lângă Silence, foarte conştient de trupul ei mic şi delicat şi de gingăşia chipului ei. În seara aceea avea să fie a lui. Avea să-i descopere pielea catifelată şi femeia dinăuntru.

— Mulţumesc, îi spuse ea somnoroasă. A fost cel mai încântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Ţi-a plăcut, iubire?

— Da.

Michael zâmbi în umbră. Avea ani de experienţă în seducerea femeilor, dar acum era altfel. Era un sentiment corect şi final. După noaptea aceea nu va mai seduce pe nimeni.

— Ce ţi-a plăcut cel mai mult?

— O, nu ştiu. Mi-a plăcut cântăreaţa şi dansatoarea. Imaginează-ţi, să dansezi fără corset! Ce scandalos, dar ce incredibil de graţios. Ca şi cum ai privi lebedele plutind în vând. Trebuie să fie frumos să vii la operă de câte ori vrei…

— Poate am să te mai aduc, spuse, aşteptând, ca un şcolar îndrăgostit nebuneşte, o veşnicie ca ea să-i răspundă, apoi îşi dădu seama că adormise.

Zâmbi. Mai bine că se odihnea acum. Nu rezistă impulsului de a-şi trece mâna în jurul ei şi de a-i aşeza uşor capul pe umărul lui, pentru mai mult confort. Ea murmură ceva şi se cuibări. Merseră aşa prin noapte, cu ea adormită la pieptul lui, iar el mirosindu-i părul. Era excitat, dar, în mod straniu, mulţumit să stea aşa cu ea în braţe. Mai mult decât mulţumit.

Se apropiau de casă, iar trăsura se zgâlţâi la un hop. Silence se trezi şi-şi dădu seama de poziţia în care stătuse.

— O, îmi pare rău. Cred c-am fost o povară.

— Deloc, iubire, deloc, spuse el aplecându-şi capul spre ea, vrăjit de buzele cărnoase întredeschise.

Dar ajunseseră. Ea se îndepărtă repede, lăsându-l cu un oftat.

— Intră şi-ţi voi da să bei un vin bun spaniol.

— Nu ştiu ce să zic.

— Numai o gură, promit, îi şopti el în ureche.

Era atât de absorbit de ea, încât nu observă decât după câteva secunde ceea ce ar fi trebuit să observe imediat. Nu era niciun paznic în faţa palatului.

Capitolul 11

Era minunat să fie rege şi timp de mulţi ani Clever John fu fericit. Dar timpul se scurse şi începu să simtă monotonia. În fiecare dimineaţă, Clever John îşi lua micul dejun din farfurii de aur. Îşi inspecta grădinile, de zece ori mai mari decât ale unchiului său, iar apoi călărea. Până după-amiaza epuiza de obicei tot ce avea de făcut şi trăgea un pui de somn. Aşa că se simţi mai degrabă interesat decât îngrijorat la vestea că regatul îi fusese atacat...

din *Clever John*

— Ce se întâmplă? îl întrebă Silence, care, deşi era uşor ameţită, remarcase încremenirea bruscă a lui Michael şi intrase în alertă.

— Du-te-napoi în trăsură! îi ordonă el încet şi scoase un pumnal lung din mânecă.

— Michael? şopti ea.

Nu-şi dădea seama ce-ar fi putut să-l pună în gardă. Era linişte pe drum, luna era plină şi sus pe cer.

Trăsura se oprise chiar în faţa palatului. Totul arăta la fel ca de obicei, cu excepţia…

— Paznicii au dispărut, murmură Michael. Palatul a fost atacat.

— Dumnezeule! Mary Darling…!

— Nici să nu te gândeşti! zise el, întorcându-se uşor, cu ochii arzând. Am să ţi-o aduc vie şi nevătămată. Aşteaptă-mă aici, în trăsură!

— Dar… se simţi ea cuprinsă dintr-odată de frică, nu numai pentru ea şi Mary, ci şi pentru Michael.

Se credea invincibil, dar, la urma urmei, era şi el un om, muritor la fel ca toţi ceilalţi. Îşi muşcă buza, ştiind că nu-l poate convinge să renunţe la ce avea în minte, şi porni spre trăsură.

— Nu, aşteaptă, spuse el apucând-o de braţ. Poate fi o diversiune ca să te despartă de mine.

Silence ridică din sprâncene. De le le-ar păsa duşmanilor lui Michael de ea?

— Urmează-mă îndeaproape, dar ai grijă să nu stai în calea braţul meu drept, înţelegi? îi spuse; apoi către vizitiu: Stai în spatele ei şi păzeşte-o cu preţul vieţii, auzi?

— Da, Mick.

Apoi Michael deschise uşa palatului. Înăuntru era întuneric. Lumânările care ar fi trebuit să ardă fuseseră stinse. Vizitiul luase un felinar de la trăsură şi-l ţinea deasupra, în spatele lui Silence. Lumina felinarului arunca umbre ciudate pe pereţi. Holul de la intrare părea pustiu. Apoi Silence observă o urmă de sânge pe podeaua de marmură. Michael se aplecă asupra celor două corpuri care zăceau în întuneric, în spatele unei urne decorative, şi se ridică aproape imediat.

— Sunt morţi.

Silence îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt de teamă. Se gândea numai la Mary Darling.

Michael o luase deja spre hol, iar Silence se grăbi să-l ajungă din urmă, încercând să meargă cât putea de silenţios. În loc s-o ia pe scara principală, Michael o ocoli şi împinse un panou ascuns în perete. Acesta se deschise şi dădu la iveală nişte scări înguste. Urcă repede, iar Silence se strădui, gâfâind, să se ţină după el. Un minut mai târziu, ajunseră la o uşă.

— Nu uita să stai aproape, îi şopti el şi o sărută apăsat pe gură.

Înainte ca ea să poată răspunde, deschise uşa.

Intruşii erau acolo. Michael se mişcă rapid şi primul bărbat căzu. Doi alţii se întoarseră, cu bâtele în poziţie de atac, iar Michael făcu câteva mişcări şi lovi. Cineva gemu, iar Silence fu dată la o parte în timp ce vizitiul apăru pe scara din spatele ei. Văzu acum că erau într-un hol, chiar după colţul camerei în care ea şi Mary Darling stăteau. Erau câteva lumânări aprinse, iar holul era scena unor lupte violente. Silence ţipă când vizitiul fu împins peste ea, dar acesta reuşi să îndepărteze agresorul.

— Liniştiţi-vă, doamnă! mormăi el, dar fără să reuşească s-o calmeze.

Nu-l mai vedea pe Michael şi, din cauza încăierării, nu putea să se apropie de încăperea ei şi a lui Mary. Un uriaş cu privire sălbatică se năpusti asupra vizitiului cu un pumnal, dar cumva acesta reuşi să-l îndepărteze şi în acelaşi timp căzu peste ea. Pentru o clipă, simţi că nu poate respira, sub greutatea bărbatului.

Brusc, apăru Bert cu faţa plină de sânge. Cu o înjurătură crâncenă, îndepărtă uriaşul şi-l trase pe vizitiu de pe Silence.

— Sunteţi bine, doamnă? o întrebă Bert, şi pentru o clipă Silence fu uimită de sinceritatea îngrijorării ce se întipărise pe chipul lui urât.

Apoi se auzi un ţipăt din spatele lui Bert, iar Michael reapăru. Frumoasa lui haină de catifea era sfâşiată la ambii umeri şi o dâră de sânge îi curgea de la cap.

— Trebuie s-ajungem la copil! îi spuse şi-o apucă de mână.

Ea icni şi încercă să se ţină după el, în timp ce Michael îşi croia drum prin masa de corpuri contorsionate, lovind şi împingând tot ce întâlnea în cale. Pentru prima oară, ea îşi dădu seama ce fel de bărbat trebuia să fii ca să ajungi un pirat de soi. Era nemilos – un lup tot numai muşchi şi ferocitate. Nu ezita, acţiona rapid, pur şi simplu lupta cu sălbăticie, cu primitivism, ca o furtună cu fulgere. Şi, asemenea unei forţe a naturii, era în acelaşi timp plin de graţie, trupul lui mişcându-se cu brutalitate simplă şi sigură.

Ajunseră aproape de camera copilului, dar uşa se deschise brusc şi un uriaş ieşi în fugă. Michael urlă.

Omul aruncă o privire înspăimântată spre ei, apoi se întoarse şi-şi continuă goana. Michael vru să-l urmărească, dar Silence îl opri. Se întoarse spre ea, cu o privire sălbatică.

— Mary! spuse ea, auzind copila.

El clipi ca dezmeticit dintr-un vis şi dădu din cap.

Ceilalţi intruşi, deşi numeroşi, fuseseră învinşi de atacul lui Michael. Acum se retrăgeau, urmăriţi de Bert şi de vizitiu. Michael îi ignoră pe fugari şi încercă să deschidă uşa de la camera copilului. Era încuiată, iar el trebui să dea un pas înapoi şi s-o spargă.

Camera era luminată doar de o lumânare. În mijlocul ei, Harry era aplecat deasupra unui corp. Silence o auzea totuşi pe Mary Darling plângând, aşa că se năpusti pe lângă Michael.

— Silence! o strigă el.

Dar ea căuta copilul pe care nu-l vedea. Unde

era? Un scâncet se auzi de undeva de lângă ea. Silence privi în jos, dar nu văzu nimic. Se aplecă şi se uită sub pat. Doi ochi o priveau. Lad mârâi, iar Mary îşi întinse mânuţele, suspinând.

— O, puiule! strigă Silence.

Lad se opri din mârâit când o auzi. Silence o luă de subsuori pe Mary Darling de sub pat, în timp ce Lad ieşea şi el.

— O, draga mea! murmură Silence cu micuţa în braţe.

Mary era transpirată şi murdară de la praful de sub pat, dar nu era rănită. Silence începu să plângă uşurată, cu faţa ascunsă în buclele copilului.

— Ce câine bun ai fost, Lad! Ce câine bun de pază! îl lăudă ea, în timp ce patrupedul dădea mândru din coadă.

Se ridică şi se întoarse zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru imediat. Îl văzu pe Michael stând lângă uşă, privindu-l pe Harry şi trupul de pe podea. Silence văzu că era o femeie.

— Cine…

Se apropie şi apoi scăpă un ţipăt, întorcând copilul să nu vadă priveliştea. Corpul de pe podea nu mai avea faţă. Era o masă de sânge şi de carne. Ştiu cine era în clipa în care Michael le îmbrăţişă pe ea şi pe Mary.

— Mi-e teamă că e Fionnula, iubire. Îmi pare rău, dar e moartă.

*

Mick simţi fiorul care o traversă pe Silence. Închise ochii pentru o clipă şi doar o ţinu în braţe. Copila zbiera în urechea lui, dar lui nu-i păsa. Era vie. Erau amândouă vii şi nevătămate. Nu zăceau pe jos ca

Fionnula, cu chipul desfigurat. Îşi încleştă dinţii şi îşi dădu brusc seama că-i *era teamă.* Gheara asta groaznică, rece, care i se înfipsese în suflet, nevoia sălbatică de a urla pentru a opri gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte… toate astea erau *teamă.*

„Dacă…?”

Dacă ar fi întârziat zece minte la operă? Dacă s-ar fi gândit intruşii să-i atace de la intrare? Dacă ar fi fost înjunghiat? Dacă în acest moment Silence ar fi fost în mâinile *lui?*

Mick ar fi vrut să râdă. Îndoieli, griji şi teama de moarte – toate acelea erau probleme cu care se confruntau ceilalţi bărbaţi. Niciodată nu se mai gândise la aşa ceva. Şi de ce ar fi făcut-o? Dacă ar fi murit, ei bine, atunci ar fi murit şi gata. Dusese o viaţă bună – fusese un luptător. Nu ar fi lăsat niciun regret în urmă.

Dar asta fusese înainte. Acum o avea pe Silence pe care s-o protejeze şi pentru care să-şi facă griji şi – pentru numele lui Dumnezeu! — un copil. Dacă el cădea, cine i-ar fi luat locul pentru a le apăra? Cine mai era la fel de nemilos ca el?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Harry. Acesta dădu din cap cu o privire aspră către Bert, care stătea în uşă, gâfâind.

— Bert spune că oamenii Vicarului s-au cărat, fugind de mâncau pământu’.

— Bun, spuse Mick.

— Ce i-a f-făcut bărbatul ăla Fionnulei? întrebă Silence, cu chipul imobil, lipit de pieptul lui.

— Vitriol, răspunse el, brusc.

Nu trebuia să se mai uite la cadavrul fetei pentru a vedea efectele. Ştia foarte bine ce putea face vitriolul. Substanţa era folosită la producerea ginului şi se găsea peste tot în St. Giles. Ardea orice, cu excepţia sticlei.

— Doamne… murmură Silence. Auzisem ce efect poate avea vitriolul, dar asta… a omorât-o?

El o mângâie pe păr.

— S-a terminat repede, minţi el.

De fapt, probabil că Fionnula se sufocase în timp ce groaznicul lichid îi ardea nasul şi gura şi gâtul. Murise în agonie.

— Biata Fionnula, zise Silence. Fetiţa se liniştise, rămânând tăcută pe umărul ei. Crezi că Mary a văzut totul?

— Nu, n-a văzut. Fionnula probabil c-a salvat-o, spuse Harry, mohorât, aşezând o batistă peste faţa arsă a fetei. Copila era deja sub pat cu Lad, când am ajuns eu. Făcu un semn din cap către uşa de legătură cu camera lui Michael. Am intrat pe aici. L-am văzut pe omul Vicarului care stătea colo holbându-se. Apoi şi-a pus coada pe spinare şi-a tulit-o.

— Tu de ce nu erai deja aici-naintea lor, să-i opreşti? întrebă Mick cu răceală.

— Bucătăria luase foc. Ne-am dus să-l oprim înainte să cuprindă toată casa, se scuză Harry, roşind.

— O diversiune, bombăni Michael.

— Aşa e, întări Bert. O diversiune a naibii de bună, Mick.

— Da. Toată casa era acolo să ajute. Numai când am auzit ţipete de sus, ne-am dat seama ce se întâmpla. Erau deja la etaj şi-am trecut prin iad ca s-ajungem aci. Îşi mută privirea de la cadavrul Fionnulei de parcă n-ar fi suportat s-o vadă. Până am ajuns noi, ea era deja moartă.

— Cum a pornit focul? întrebă Mick.

Dar în acel moment apăru Bran, dându-l pe Bert la o parte din uşă. Avea faţa pământie şi părul vâlvoi. Văzu cadavrul de pe jos şi îngheţă,

— Nu!

— Bran… zise Harry, întorcându-se.

— Nu! se zbătu el în braţele lui Harry. Nu! Nu! Nu! urlă, prăbuşindu-se în genunchi şi ridicând încet batista de pe faţa Fionnulei.

Pentru câtva timp o privi fix, apoi icni şi vărsă.

— A fost o fată curajoasă, zise Bert răguşit, cu ochii înroşiţi. Probabil a reuşit să bage copila sub pat înainte ca ei să ajungă aici.

Bran îşi pusese o mână pe faţă şi se legăna de parcă ar fi fost prea uluit să se mişte de lângă Fionnula. Reacţia lui era mai puternică decât s-ar fi aşteptat Mick. Nu crezuse că băiatul fusese la fel de îndrăgostit de Fionnula cum fusese ea de el.

— O fată curajoasă, într-adevăr, spuse el, simţind-o pe Silence tremurând în braţele lui. O s-o îngropăm cum se cuvine, Bran, nu-ţi face griji.

— Du-te dracu’! izbucni Bran, alb ca varul. Vicarul a omorât-o din cauza nenorocitului tău de război, din cauza mândriei tale nenorocite! Fiu de căţea ce eşti! Ar fi trebuit să-l omori cu ani în urmă şi să fi terminat cu el! îi strigă el şi scuipă. Să te ia dracu’! Ai moartea ei pe conştiinţă!

Mick aşteptă ca Bran să termine, fără să se apere, deşi se aşeză între el şi Silence. Apoi dădu din cap către Harry.

— Haide, îl luă Harry de braţ pe Bran. În momente ca astea e bine să te îmbeţi pulbere.

— Du-te dracu’! încercă să se împotrivească Bran, dar părea să nu mai aibă vlagă.

Uriaşul îl ridică încet şi-l cără afară.

— Ai grijă să fie camera curăţată şi Fionnula dusă în pivniţă până o vom putea îngropa, îi spuse Mick lui Bert.

Acesta încuviinţă, mâhnirea citindu-se pe chipul lui urât.

Mick se întoarse şi ieşi din încăpere împreună cu Silence şi cu Mary. Le voia departe de miasma morţii şi a tragediei.

Dormitorul lui nu fusese atins. Mick îşi miji ochii, gândindu-se o clipă. Palatul era mare şi întortocheat. Pentru cei care nu erau familiarizaţi cu clădirea, era foarte greu să găsească o anumită cameră. Şi totuşi, oamenii Vicarului găsiseră încăperea lui Silence destul de repede. Cum…?

— De ce-au omorât-o cu vitriol? şopti ea.

— Din cauza mea.

Se întoarse brusc spre el, palidă şi epuizată. O îndrăgise pe Fionnula. Şi ea avea să fie în doliu, alături de Bran. Încruntă din sprâncene, uluită.

— Din cauza ta?

El încuviinţă. Nu era timpul şi nici locul, dar se săturase de minciuni şi înşelăciune.

— Cu mult timp în urmă, am atacat un om cu vitriol. I l-am aruncat pe faţă.

Silence se dădu în spate. Şi de ce n-ar fi făcut-o? se gândi el. Era un gest oribil, era firesc să fie îngrozită.

— De ce?

Simţi cum şi sprâncenele lui se arcuiesc de uimire. I se părea absurd să întrebi de ce un animal reacţionează precum îi e natura, dar îi răspunse.

— Pentru c-am vrut să-l omor, iar vitriolul a fost primul care mi-a căzut în mână.

Ea făcu ochii mari şi păru să o coste un mare efort până şi să clipească.

— Sunt foarte obosită, îi spuse ea tulburată. Dar sunt sigură că trebuie să fie mai multe de spus decât… Se opri, clătinând din cap de parcă ar fi fost prea vlăguită să continue. Nu-ţi pot pune întrebările potrivite în seara asta, dar spune-mi doar atât: De ce

atacul tău de atunci a condus la moartea Fionnulei din noaptea asta?

— Pentru că cel pe care l-am ars cu vitriol e Charlie Grady, Vicarul din Whitechapel.

*

Silence îl privi pe Michael O'Connor – pirat, hoţ, ucigaş – mărturisind un gest îngrozitor, o crimă care cerea pedeapsa cuvenită. Şi totuşi… Şi totuşi refuza să creadă ce era mai rău despre el. Tot ceea ce vedea în acel moment, în miez de noapte într-o cameră întunecată, era tristeţea din privirea lui.

— O, Michael! spuse şi-şi odihni palma pe obrazul lui.

Ochii lui negri scânteiară uluiţi, iar ea aproape că izbucni în râs. Oare compasiunea era ceva atât de străin pentru el? Dintr-un impuls, Silence se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

Căldura gurii lui fu ca un şoc. Ţinea copilul între ei şi intenţionase să-i dea un sărut rapid, nevinovat, dar cumva nimic nu era nevinovat când era vorba despre acest bărbat.

Michael deschise gura şi preluă controlul, aplecându-se asupra ei, înconjurându-le pe ea. Şi pe Mary într-un cerc protector. Avea gust de vin, din cel de care băuseră la operă – parcă trecuse o viaţă de atunci –, iar amintirea o făcu să suspine.

Se îndepărtă, vrând s-o pună pe Mary jos, să-i caute braţele fără să mai existe nimic între ei, să afle ce însemna să-l sărute aşa cum o femeie sărută un bărbat. Dar un braţ se încolăci în jurul gâtului lui Michael şi-l trase înapoi. Silence dădu să ţipe, dar o mână îi acoperi gura.

— Şşşt! îi şopti Winter în ureche. Nu te speria.

Am venit să te luăm de-aici.

Rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, deasupra mâinii fratelui ei. Nu! Nu o puteau lua de lângă el acum! Michael stătu nefiresc de calm, în timp ce Asa îi scoase pumnalul cel lung de pe mânecă.

— Nu te-ngrijora, iubire. Nu mă vor răni, îi spuse Michael, întâlnindu-i privirea speriată.

Din spate se auzi o voce:

— O, nu fi atât de sigur, O'Connor! Nu şi dacă i-ai făcut vreun rău cumnatei mele!

Silence se întoarse şi-l văzu pe proaspătul soţ al lui Temperance, Lord Caire. Era un bărbat intimidant, chiar şi în situaţii nepericuloase – avea părul de un alb strălucitor, lung şi prins la spate şi aproape întotdeauna era îmbrăcat în negru, într-un contrast dramatic. În această noapte însă, chipul îi era mai încruntat decât îl văzuse vreodată, iar inima lui Silence se strânse de groază. Trase de mâna lui Winter care-i acoperea buzele, fără să întâmpine oprelişti.

— Te rog, nu-l răni! Nu mi-a făcut niciun rău.

— Nu? întrebă Asa, ameninţător. Dar cum numeşti îmbrăţişarea de adineauri?

Lângă el, Concord se încruntă la Michael. Silence îşi simţea chipul înfierbântându-se, dar îşi ridică îndărătnică bărbia.

— Nu-i treaba voastră!

— Silence! începu Concord, ridicând tonul.

Lord Caire îşi drese glasul, întrerupându-l.

— Vezi tu, draga mea, de fapt e treaba noastră, interveni Lord Caire, bunăstarea ta fizică şi psihică. Am venit să vă luăm pe tine şi pe Mary Darling.

În urmă cu doar câteva zile, Silence ar fi fost fericită să-i vadă, dar acum era altceva. *Ea* era diferită. Nu o puteau lua de lângă Michael, nu-l putea trăda tocmai acum când fusese atacat în propriul palat. *Avea*

nevoie de ea.

— Du-te cu ei, iubire, spuse Michael, citindu-i suferinţa pe chip. E mai bine aşa. Palatul meu nu mai e sigur. Nu te mai pot proteja de unul singur.

Silence rămase şocată. Michael dădea înapoi. De dragul ei. Oare cât de dureros fusese pentru el să treacă peste mândrie şi să recunoască neputinţa de a-şi proteja propria casă? Îi dădură lacrimile, dar le îndepărtă imediat, cu înverşunare. Voia să-l mai vadă limpede, cât de mult mai putea

— Mulţumesc, domnule O'Connor, îi spuse Lord Caire, dând din cap, după ce-l cercetă cu atenţie şi păru să comunice din priviri cu el.

Michael încuviinţă la rândul său din cap, dar, în mod ciudat, i se adresă lui Winter:

— Va trebui să le păzeşti pe-amândouă zi şi noapte. Vicarul din Whitechapel este duşmanul meu şi le va considera un premiu demn de el.

Silence se uită în sus la Winter. Era evident că nu-l îndrăgea deloc pe Michael, dar dădu iute din cap şi el.

— Am înţeles.

Michael apăru deodată în faţa ei, după ce se mişcă atât de rapid, încât Asa fu luat prin surprindere. Îi cuprinse faţa în mâini şi-i spuse:

— Să nu mă uiţi, iar apoi o sărută adânc şi fierbinte, limba lui explorându-i pe îndelete gura, în ciuda prezenţei fraţilor ei.

Apoi se auzi un mârâit, iar el fu îndepărtat de lângă ea. Silence ajunse în grabă în hol. O ţinea pe Mary Darling aproape, în timp ce fraţii ei şi cumnatul o escortau afară din palatul lui Michael. Nu întâmpinară nicio rezistenţă fie pentru că oamenii lui erau ocupaţi cu altceva, fie pentru că aşa le poruncise el – ea nu ştia.

Apoi, o uşă se deschise dintr-odată, iar ea se pomeni iar în răcoarea nopţii. Privi peste umăr la conturul întunecat al clădirii, apoi fu ajutată – blând şi insistent – să urce într-o trăsură oprită în faţă.

Uşa se trânti, un bărbat strigă ceva, iar vehiculul porni brusc.

— Silence! spuse Temperance, iar Silence zări chipul drag al surorii sale pe scaunul din faţă.

Pentru a doua oară în viaţă, Silence izbucni în lacrimi în timp ce sora ei o lua din fortăreaţa lui Michael O'Connor.

Capitolul 12

Clever John îşi îmbrăcă armura şi se duse pe vârful muntelui, strigând:

— Tamara!

De îndată, pasărea-curcubeu coborî dintre nori şi se roti deasupra lui de câteva ori înainte să se aşeze şi să se transforme în femeie. Bătu din palme, fericită să-l vadă.

— Ce mai faci, Clever John? îl întrebă. Îţi place regatul? Ai înotat în lacurile sclipitoare?

Dar Clever John se încruntă, arătând înspre vest, de unde vecinul lui mărşăluia spre castelul lui.

— Îmi doresc o armată invincibilă!

Tamara îşi ridică braţele:

— Cum doreşti!...

din *Clever John*

— Avem un trădător printre noi, spuse Mick. Îl privi pe Harry ca să vadă reacţia celorlalţi. Era aproape sigur că nu era vorba de Harry, dar până în acea

noapte ar fi spus că niciunul dintre oamenii lui nu l-ar fi trădat, ceea ce se dovedise a fi fals.

Şi asta nu era tot. Fusese nevoit să-i lase pe fraţii lui Silence s-o ia pentru că palatul lui nu mai era sigur pentru ea şi fetiţă. Iar să cedeze în faţa cuiva nu era ceva obişnuit pentru Mick. Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu o lună că avea să lase patru oameni să iasă din palatul lui cu ceva – *cineva* – pe care-l considera al lui, i-ar fi râs în nas. Dar asta era înainte ca Silence şi copila să devină atât de importante pentru el. Mai importante decât demnitatea şi reputaţia lui. Dacă asta-l făcea un bărbat mai slab, atunci aşa să fie.

Harry se încruntă şi mutra lui urâtă se umplu de riduri. Păruse tulburat de anunţul despre trădător, dar nu foarte surprins.

— Crezi că trădătorul i-a lăsat înăuntru pe oamenii Vicarului? întrebă Harry.

Mick dădu din cap şi se lăsă pe spate în scaun. Erau cu toţii în camera lui de lucru, cel mai sigur loc din palat pentru o astfel de discuţie. Încăperea se afla lângă unul dintre zidurile exterioare, iar pereţii erau groşi, astfel că odaia era izolată, comunicând cu exteriorul doar printr-o singură uşă. Nimeni de pe hol nu i-ar fi putut auzi, căci biroul era aşezat în celălalt capăt al camerei.

Fusese întotdeauna un om suspicios, dar acum vedea clar că nu suficient de suspicios.

— Ai aflat cum a izbucnit focul din bucătărie? întrebă Mick.

Harry se scărpină în cap în timp ce privea grav spre tavan.

— A fost cam greu să-mi dau seama, cu tot dezastru' d-acolo. Archie a spus că a coborât în pivniţă să ia nişte napi şi alte de-alea, iar când s-a întors, bucătăria era plină de un fum negru.

— Coşul era înfundat?

— Nu, clătină Harry din cap. Acu’ se leagă lucrurile. Eu şi Bert am găsit o grămadă de cârpe pline de grăsime – sau ce-a mai rămas din ele – lângă uşa din spate. Or fi fost aprinse şi lăsate să ardă în timp ce trădătoru’ şi-a luat tălpăşiţa.

— Cine a dat alarma de foc?

Harry făcu o grimasă, cugetând o clipă.

— Bran. Sau poate Archie? Ridică din umeri. Ţipau toţi o dată.

— Şi când v-aţi dat seama că suntem atacaţi?

— Am auzit un ţipăt – probabil era Fionnula. Ne-au atacat în timp ce încercam să ajungem la camera copilului. Coridoru’ era plin, să tot fi fost peste fo douăzeci. Cre’ c-au ajuns la Fionnula imediat. Vitriolu’ nu e iute, dar ea era deja moartă când am ajuns noi.

Mick dădu din cap.

— Gărzile de afară au fost atacate din spate, din *interiorul* palatului.

— E un netrebnic, oricine-ar fi. Să lase oameni înăuntru ca să omoare un copil şi o fată nevinovată! Dacă nu era Fionnula, Mary ar fi fost moartă acum.

— Nu, nu moartă, spuse Mick absent. Vicarul o vrea în viaţă, e bună de ostatică pentru schimbul cu mine – doar e fiica mea. Şi faptul că ştie asta înseamnă că trădătorul îi spune secrete de ceva vreme. Vicarul ştia de Mary, ştia care era camera ei, ştia că n-o să fiu acasă în seara asta. Poate că tot aşa a aflat că era ascunsă la orfelinat, dacă stau să mă gândesc bine.

Mick îşi privi inelele în timp ce se gândea. Identitatea trădătorului era evidentă. Simţi ceva care semăna cu suferinţa, dar lăsă deoparte sentimentele, fără milă. Omul le pusese pe Mary Darling şi pe Silence în pericol. Singura hotărâre care trebuia luată era legată de cum avea să procedeze în continuare. Ar fi

putut demasca trădătorul, să-l ucidă ca un avertisment pentru ceilalţi oameni ai lui. Sau putea să-l lase să creadă că nu fusese descoperit şi să-l folosească împotriva Vicarului. Se uită spre Harry, care încă aştepta răbdător, în faţa biroului frumos sculptat.

— Vom acţiona rapid şi eficient. Vreau ca tu şi Bert să vă ocupaţi de reparaţiile de la bucătărie. Aveţi grijă ca Fionnula să fie îngropată aşa cum se cuvine, cu o piatră de mormânt frumos lucrată. Vestea că avem un trădător rămâne între noi, nu vreau să părăsească această cameră. S-a-nţeles?

— Da, răspunse Harry, dar tu unde o să fii?

— Mă duc după fetele mele – doamna Hollingbrook şi Mary Darling. Mick rânji. O să-l jucăm pe degete pe nenorocit... împrăştiaţi zvonul că ştiu că Vicarul aşteaptă atacul meu, aşa că îl mai întârzii un pic. Faptul că plec din Londra o să se potrivească la fix. Dar de îndată ce-am plecat, iar el se culcă pe-o ureche, vreau ca tu şi Bert să atacaţi distileriile Vicarului. Sar repede în aer frumuşelele-astea, de la gin... Şi-o să creadă că-l atac pe el, nu distileriile. Aşa că-i dăm unde-l arde mai tare, acolo unde-şi face banii, şi-o să-i slăbim puterea.

Mick se ridică şi îşi adună hârtiile de pe birou. Trebuia să mai aibă o întâlnire cu Pepper dacă urma să plece din Londra de dimineaţă. Investiţiile pe care le făcuse în numele lui erau acum mai importante ca niciodată.

Harry era tăcut şi, după un moment, Mick ridică privirea spre el, aproape aşteptându-se să-l audă protestând. În schimb, Harry părea doar trist.

— Mai bine ai lăsa-o în pace, îi spuse el.

Mick nu pretinse că nu înţelege.

— Da, şi dacă aş fi putut s-o las în pace pe Silence a mea, nimic din toate astea nu s-ar fi

întâmplat. Se opri o clipă, gustând ironia amară a vorbelor sale. Apoi se uită către Harry: Poţi să le faci pe toate cât o aduc pe Silence a mea de pe cine ştie unde a ascuns-o familia ei?

— Da, o să-l lovim pe nenorocitu' ăla bătrân, nu-ţi face griji, răspunse Harry încruntat.

*

— Patru oameni omorâţi şi nici măcar n-aţi putut lua copilul? spuse Charlie încet.

Se uită spre piatra de mormânt sculptată în marmură, dar se adresă bărbatului de lângă el.

Freddy stătea îndeajuns de aproape încât să audă cuvintele şoptite ale lui Charlie, dar destul de departe încât să poată evita loviturile bruşte, dacă era nevoie. Nu era prost Freddy.

— Ascunseseră copilul, spuse Freddy.

— Trebuia să-l găsiţi, bătu Charlie cu pumnul în marmura rece. Grace fusese o femeie bună, loială. Copilul ăla înseamnă enorm pentru mine, Freddy. Credeam că am fost clar în privinţa asta.

— Da, domnule.

— Şi femeia? Cea pe care trebuia s-o omori cu vitriolul?

— Era plecată cu Mickey Cuceritoru'. S-au dus undeva într-o trăsură elegantă, îmbrăcaţi în fineţuri.

— Asta-i interesant. Nu şi-a mai scos până acum târfuliţele-n lume, nu-i aşa?

— Stă şi la dreapta lui la masa de seară, aşa zice spionul nostru.

— Ahh. Atunci mă bucur că n-ai ucis-o până la urmă.

Charlie trase adânc aer în piept şi dădu capul pe spate, simţind razele soarelui pe partea dreaptă a

feţei. Nu simţi nimic pe partea stângă, fireşte. Îşi trecu degetele peste crestele şi brazdele şi craterele de pe faţă. Nu mai simţea nimic din acea zi, din urmă cu şaisprezece ani, când un băieţel frumos cu ochii negri plini de ură îi aruncase vitriol în faţă.

— Am aşteptat ani întregi pentru asta.

— Pentru ce?

Charlie îşi coborî bărbia şi zâmbi, privind în ochii îngroziţi ai lui Freddy.

— Să vină ziua în care Mickey O'Connor îşi alege femeia.

*

Era zi de-a binelea când Silence se trezi dintr-un somn neliniştit, plin de vise. Îşi ridică uşor capul şi tresări imediat, săgetată de o durere în ceafă. Pe fereastra trăsurii se vedeau razele soarelui strălucind deasupra câmpiilor cenuşii care se îndepărtau spre linia orizontului.

— Vom ajunge la Oxford diseară, spuse Temperance, care stătea în faţa ei şi o ţinea pe Mary Darling în poală.

Mary legăna o păpuşă nou-nouţă, dar o lăsă deoparte şi întinse mânuţele spre Silence când o văzu trează.

— Deja? murmură ea în timp ce o luă pe Mary în braţe.

Nu călătorise prea mult în afara Londrei până atunci, dar ştia că parcurseseră o distanţă considerabilă în timpul nopţii. Era din ce în ce mai departe de Michael.

— Am schimbat caii la Chepping Wycombe, îi povesti Temperance, dar nu te-ai trezit. Caire mi-a spus că ne vom opri din nou în curând, pentru prânz. E

un han drăguţ în oraşul următor. Ne-am oprit acolo în drum spre Shropshire, după nuntă.

— Deci acolo mergem? În Shropshire?

— Da. Credem că e cel mai sigur loc – departe de Londra – în care să avem grijă de tine şi de Mary cum trebuie.

Auzindu-şi numele, fetiţa se foi, nerăbdătoare. Coborî din braţele lui Silence şi se aşeză lângă ea, deşi cu siguranţă n-avea să stea locului prea multă vreme. Lui Mary nu-i plăcea să stea decât atunci când se uita pe cărticica ilustrată pe care Michael i-o dăduse lui Silence. Îi plăceau omuleţii în corăbiile caraghioase şi monştrii ciudaţi care se ridicau din marea de culoarea cobaltului…

Silence îşi aminti cu tristeţe că micuţa carte rămăsese la palat şi probabil nu avea să o mai vadă vreodată. Oftă şi îi arătă copilei păpuşa.

— Unde e Lord Caire?

— Călăreşte pe lângă trăsură. S-a gândit că poate am vrea să vorbim, zise Temperance, privind-o cu subînţeles.

Silence se îmbujoră, evitând privirea prea pătrunzătoare a surorii sale. Temperance fusese întotdeauna înnebunitor de îndatoritoare şi de empatică.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, ştiu.

— Dar n-o vei face… şopti Temperance, gânditoare.

— Nu, nu, îţi mulţumesc. Silence trase adânc aer în piept, încercând să-şi organizeze gândurile împrăştiate. Îţi mulţumesc, sincer.

— Dar?

— Dar n-aveam nevoie să fiu salvată.

Temperance nu făcu decât s-o privească, ridicând uşor din sprâncene.

— *Ştiu*, izbucni ea. Ştiu că este pirat şi… şi o persoană îngrozitoare care mi-a făcut extrem de mult rău în trecut şi că am fost în ghearele lui…

— Am înţeles că mai degrabă îţi plăcea în ghearele lui, spuse Temperance după ce-şi drese glasul delicat.

— Winter a dat din gură, nu? se încruntă Silence.

— De fapt, Aşa, zâmbi sora ei. Părea o fată bătrână ultragiată.

— Să înţeleg că şi el şi Concord călăresc pe lângă trăsură?

— Nu. Concord a trebuit să se întoarcă la fabrica de bere, iar Aşa a mers alături de noi până la Chepping Wycombe, noaptea trecută, dar apoi a mormăit ceva despre nu ştiu ce problemă urgentă şi a plecat.

— Hm. Silence nu ştia dacă să se simtă lezată că misiunea de i salvare nu fusese o sarcină prea importantă din agenda lui Aşa sau uşurată că nu era nevoită să-l înfrunte din nou la prânz. Şi Winter?

— A trebuit să rămână la orfelinat, fireşte, răspunse Temperance cu blândeţe. Au rămas foarte puţini acum.

Şi asta din vina ei, desigur. Încurcase totul şi stârnise un haos, ştia asta. Se dusese la Mickey O’Connor intenţionând să se chinuie să-l suporte şi sfârşise prin a-i spune Michael şi a-l săruta cu patimă în dormitor.

Dar asta era de fapt, nu? Nu mai era Mickey O’Connor Cuceritorul, groaznicul pirat, pentru ea. Îl găsise fermecător, într-adevăr, dar fermecător într-un mod mult mai intim, mai personal. Nu fusese niciodată atrasă de pirat. Dar era foarte ispitită de bărbat.

— Rochia e încântătoare, observă Temperance cu diplomaţie.

Lui Silence i se puse un nod în gât. Rochia ei

albastru intens *era* cu adevărat încântătoare – şi probabil nu va mai avea ocazia să o poarte vreodată. Îi promisese c-avea s-o mai ducă o dată la operă, iar acum asta n-avea să se mai întâmple vreodată.

— Te-a sedus, nu-i aşa? întrebă Temperance cu calm.

— Nu în sensul la care te gândeşti tu, răspunse Silence fără să-şi ferească privirea. Nu am fost a lui. Dar, da, presupun că sunt sedusă.

— Nu înţeleg.

Silence clătină din cap.

— E diferit de cum îl crede toată lumea. Diferit şi totuşi la fel. E mult… mult mai *mult* de-atât. Mult mai fermecător, mai puternic şi mai inteligent. Nu ştiu dacă are noţiunea de decenţă, dar ştiu că simte, şi simte profund. Şi… şi asta m-a fascinat – diferenţa dintre apariţia lui publică şi felul în care este în intimitate.

— Nu rezultă de nicăieri că ţine în vreun fel la tine, spuse Temperance.

— Nu? spuse Silence cu privirea în jos. De fapt, cred că ţine destul de mult la mine. N-ai văzut cum a avut grijă de mine. Dar nu cred că asta contează cu adevărat la urma urmei – dacă ţine sau nu la mine. N-are nicio influenţă asupra sentimentelor mele pentru el.

— Poate că nu, spuse Temperance, de data asta cu asprime, dar are de-a face foarte mult cu ce simt eu pentru domnul O’Connor. Nu vreau să te văd din nou suferind. Şi nu sunt singura. Nu l-am văzut niciodată pe Concord atât de tulburat.

— A fost foarte furios? tresări Silence.

— Cred că mai degrabă îngrijorat, dar, firește, s-a manifestat cu furie. I-a luat lui Winter jumătate de noapte să-l convingă să meargă acasă la familia lui. Altfel, domnul O’Connor al tău s-ar fi trezit cu un ochi

vânăt în dimineaţa asta.

— O, Doamne!

— Aşa a fost foarte supărat, cred, dar nu ştii niciodată ce-i trece de fapt prin minte. Iar Winter… Silence, Winter n-a fost niciodată atât de mohorât. Te iubeşte, să ştii, în felul lui tăcut, şi cred că şi-a făcut fără încetare griji pentru tine.

— Îmi pare rău, rosti Silence închizând ochii. N-am vrut să-l îngrijorez. Dar Michael a spus că eram în pericol, iar noaptea trecută a dovedit că avea dreptate. Buzele începură să-i tremure din nou, la amintirea chipului distrus al Fionnulei. Oamenii Vicarului au omorât-o pe fata care se ocupa de Mary.

— Îmi pare foarte rău, spuse Temperance cu sinceritate. Caire şi Aşa au supravegheat casa lui O'Connor în ultimele două zile, iar când au văzut fum, au trimis după Winter şi-au intrat.

— Paznicii de la uşa principală au fost ucişi. Altfel n-ar fi putut trece niciodată.

Tăcură un timp, Silence gândindu-se la Fionnula şi făcându-şi griji în legătură cu Michael, care era încă în pericol. Mary se jucă puţin, apoi îşi lăsă păpuşa pe podea şi se aşeză în genunchi pe banchetă, privind pe fereastră.

Silence oftă şi îşi privi sora. Temperance părea cumva mai tânără. Desigur, n-avea mai mult de douăzeci şi opt de ani, dar multă vreme Temperance fusese atât de serioasă, de matură… şi de *plictisitoare.*

— Îţi prieşte căsnicia.

Văzu cu satisfacţie cum sora ei mai mare se îmbujorează.

— O! Mulţumesc.

— E frumos, nu-i aşa? zise ea, zâmbind. Să iubeşti şi să fii iubită la rândul tău.

Lord Caire era poate un bărbat intimidant, dar

când o privea pe Temperance ceva părea că se potolea în privirea lui şi nu avea ochi decât pentru ea. Pe Silence o trecu un fior. Oare William o iubise cu asemenea pasiune? Îşi dădu seama cu tristeţe că nu. Poate că-şi construise o viaţă în jurul lui – şi a visului reprezentat de el –, dar fusese întotdeauna un bărbat independent.

— E pur şi simplu minunat, răspunse Temperance, întrerupându-i gândurile triste. Uneori mă surprind uitându-mă la el şi zâmbind. Iar el vede şi mă priveşte cu atâta nedumerire, încât nu mă pot abţine din râs, iar apoi el... Clătină din cap şi se opri. Căsătoria *este* minunată, într-adevăr. N-am ştiut niciodată.

— Nu l-ai iubit pe Benjamin ca pe Lord Caire, şopti Silence, căci Temperance fusese căsătorită pentru scurt timp pe când era foarte tânără.

— Nu, nu l-am iubit aşa, recunoscu Temperance. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea fi atât de apropiată de cineva. Pentru mine a fost o surpriză. Dar pentru tine nu. Ai avut acelaşi lucru cu William.

Vocea lui Temperance era blândă, dar Silence se îmbărbătă, aşteptând junghiul de durere ce însoţea de obicei pomenirea numelui lui William, dar, în mod straniu, nu se întâmplă chiar aşa. Durerea pierderii lui William era încă acolo şi poate că avea să rămână mereu. Dar era atenuată cumva, îndepărtată. Suferinţa puternică era dată de pierderea lui Michael. Silence rămase uimită dându-şi seama. Se apropiase de el, într-adevăr, dar nu crezuse că Michael ar putea să însemne ceva *definitiv* pentru ea. Descoperirea era tulburătoare. Iar după tot ce se întâmplase în acea dimineaţă nici măcar nu era sigură că avea să-l mai vadă vreodată.

— Silence? o întrebă uşor Temperance.

— O, am încurcat groaznic lucrurile! oftă ea, clătinând din cap.

— Nu poate fi chiar atât de rău, zâmbi sora ei.

— Cred că sunt îndrăgostită de un pirat.

— O! exclamă Temperance, clipind.

— Da, *o!* E persoana cea mai nepotrivită pentru mine, spuse, sprijinindu-şi capul de perne. Nu ca William, care era calm şi blând şi…

— Şi potrivit, sublinie sora ei sec.

— Ce-o să mă fac? zise Silence, privind spre ea, neajutorată. Nici măcar nu sunt sigură c-am să-l mai văd vreodată.

— N-o să vrei să auzi aşa ceva, răspunse Temperance cu blândeţe.

Silence strâmbă din nas şi se întoarse spre priveliştea mohorâtă de afară. Cu toate astea, nu putea ignora vorbele surorii sale:

— Dar poate că-i mai bine aşa.

Capitolul 13

O armată apăru de-ndată la poalele muntelui, călăreţi în armuri şi războinici, cu scuturi şi săbii. Clever John coborî de pe munte în grabă şi-şi conduse armata în bătălie pentru a-şi apăra regatul. Strigătele oamenilor şi nechezatul cailor se auzeau până departe. Când se lăsă seara, Clever John se uită în jur şi văzu că duşmanul fusese învins. Abia atunci zări pana albastră prinsă în zalele armurii care-i acoperea braţul drept…

din *Clever John*

Cum era de aşteptat, reşedinţa de la ţară a lui Lord Caire era extraordinar de elegantă. Silence cerceta lipsită de chef minunata bibliotecă, sperând să găsească ceva, orice, care să-i distragă gândurile de la

Michael. Soarele de după-amiază bătea în uşile de sticlă, luminând rafturile cu cărţi care ocupau trei pereţi din încăpere.

Nu mai ştia nimic de Michael de o săptămână, de când fusese scoasă din palatul lui.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Conacul Huntington era imens, mâncarea era din plin, şi la tot pasul erau servitori care aveau grijă să nu-i lipsească nimic. De fapt, nu prea se obişnuise cu servitorii. Majordomul era un bătrânel îngrozitor, iar Silence se enerva teribil de fiecare dată când trebuia să discute cu el. În mod straniu, Temperance părea să se simtă ca acasă acolo, în calitate de noua Lady Caire. Ai fi zis că fusese dintotdeauna soţie de baron. Naturaleţea cu care se consulta cu bucătarul despre meniu şi cu menajera despre decoraţiuni şi alte asemenea lucruri o uimea pe Silence.

Clătină din cap, trecându-şi degetele peste cotoarele volumelor aliniate ca nişte soldăţei. Asemenea oricărui lucru din conacul lui Caire, şi biblioteca era foarte bine dotată. Istorie, poezie, filosofie şi chiar câteva cărţi de ficţiune puteau fi găsite în extraordinara bibliotecă. Ar fi trebuit să fie mulţumită că avea posibilitatea să stea pur şi simplu şi să citească. N-avea nicio muncă de făcut, nicio sarcină de îndeplinit, nicio grijă.

Mary gânguri, mângâind uşile franţuzeşti din sticlă, care dădeau înspre terasa mărginită de o peluză atent tunsă. Mary păşea cu grijă pe lângă geam, admirând peisajul şi ciorile de pe peluză.

Silence se întoarse la rafturile cu cărţi şi scoase o carte la întâmplare. Era un tratat despre istoria popoarelor latine sau ceva asemănător. Nu ştia foarte bine latina. Strâmbă din nas şi o puse la loc.

O săptămână şi nicio veste de la Michael. Ar fi

fost o prostie să se aştepte la altceva, nu-i aşa? O trimisese cu Caire şi fraţii ei şi, cu toate că făcuse atâtea pentru a o proteja, poate că era de fapt uşurat că plecase. Fără ea prin preajmă, ar fi putut să-şi aducă iar în palat femei – câte două deodată dacă şi-ar fi dorit! — şi se putea întoarce la viaţa lui de pirat pierde-vară. Silence lovi cu piciorul în raftul de jos.

— Cuţuuu! spuse Mary Darling din spate ei.

— Nu, iubito, acelea sunt ciori.

— Cuţu!

Se auzi o buşitură dinspre uşile din sticlă. Silence se întoarse, îngrijorată ca nu cumva Mary să fi căzut, dar micuţa stătea în continuare liniştită la geam. Iar de partea cealaltă a ferestrei, un câine foarte familiar dădea înnebunit din coadă.

— Lad? şopti Silence.

Traversă iute încăperea şi privi afară. Se lăsase seara, dar i se păru că vede ceva strălucind în copacul din faţa peluzei.

— O, Doamne!

Existau paznici, evident. Primul lucru pe care Caire îl făcuse când ajunseseră fusese să angajeze câţiva oameni vânjoşi din sat, care să patruleze prin zonă. Silence îşi întinse gâtul şi zări doi oameni dispărând pe după colţul îndepărtat al casei. Ştia, fiindcă îi urmărise, că n-aveau să se mai întoarcă decât peste zece minute sau mai mult. Asta dacă nu se întorceau din drum.

Găsi în grabă un creion şi răsfoi tratatul pe care-l găsise mai devreme până când găsi o pagină goală. Îi scrise un bilet scurt lui Temperance şi lăsă cartea pe masă, deschisă la pagina pe care notase ea. Apoi o luă pe Mary în braţe şi ieşi. Lad începu imediat să sară de colo-colo, ca un iepure turbat, dar, din fericire, avu intuiţia să nu latre.

— Unde e? şuieră către câine, simţindu-se caraghios.

Lad îşi ciuli urechile şi îşi întoarse privirea către copaci. Era limpede.

Silence traversă peluza, ajungând în dreptul copacilor aproape fără suflare, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Scrută crângul întunecat, dar nu văzu nimic. Dezamăgirea i se strecură în suflet. Poate că nu fusese nicio sclipire mai devreme. Poate că Lad îi urmărise cumva de la Londra. Poate că... O mână îi acoperi gura.

— Şşt, spuse încet Michael, iar ea dădu din cap.

Îşi îndepărtă mâna şi apoi doar o privi. Era diferit. Avea veşminte închise la culoare şi mai simple decât ştia ea că purta: haina era maro, iar pălăria – un tricorn simplu negru. Îşi acoperise părul extravagant cu o perucă simplă albă care-l subţia la faţă şi-i scotea pometii în evidenţă. Sprâncenele negre, arcuite atât de categoric, în contrast cu peruca albă îi dădeau o înfăţişare şi mai diavolească, mai feroce ca niciodată.

— Vrei să vii cu mine? şopti el.

— Da, răspunse fără nicio urmă de ezitare.

*

Winter oftă uşor în timp ce privea o altă doamnă îmbrăcată elegant îndreptându-se spre orfelinat. Lady Penelope purta o rochie foarte elegantă din mătase galbenă cu o jachetă brodată şi o pelerină din catifea. Îşi ţinea fustele în timp ce păşea cu atenţie, iar bijuteriile de la pantofi străluceau în lumina soarelui. În spatele ei, domnişoara Greaves era mult mai simplu îmbrăcată şi ţinea un căţeluş alb în braţe. Winter privi cu dispreţ bijuteriile de la pantofi. Preţul unor astfel de conduri ar fi fost suficient pentru a plăti căldura şi

lumina în orfelinat timp de un an întreg.

Măcar nu mai avea grija lui Silence, acum că Temperance şi Caire o ţineau în siguranţă la ei.

— O, arată într-adevăr splendid, nu-i aşa? comentă Nell Jones de lângă el.

— Aşa e.

— Copiii sunt atât de nerăbdători să le cânte doamnelor. Şi a început să le şi iasă.

Winter ridică din sprânceană. Ultima oară când trecuse pe lângă clasă când copiii exersau, nu i se păruse prea melodios.

— Iar Joseph Timbox a învăţat psalmul pe care trebuie să-l recite. Sper să avem destui biscuiţi pentru toate doamnele. Ultima tură n-a ieşit tocmai bine, continuă Nell să pălăvrăgească.

Winter, care-şi petrecuse ani întregi mâncând din produsele fetelor, neexperimentate într-ale bucătăriei, nici nu mai întrebă ce se întâmplase cu ultima tură de biscuiţi.

— Sunt sigur că biscuiţii vor fi suficienţi.

— Sper, îi zâmbi Nell. N-aş vrea să vă dezamăgesc, domnule.

— Nu o să mă dezamăgeşti, sunt sigur, o linişti Winter şi porni să o întâmpine pe Lady Penelope Chadwicke şi pantofii ei revoltător de scumpi.

— O, vă mulţumesc, domnule Makepeace! exclamă Lady Penelope. Încreţi din nas şi dădu drumul rochiei. Cred că ar trebui să faceţi ceva cu străzile astea murdare. Poate ar trebui să vă îngrijiţi să fie pavate?

— Orfelinatul funcţionează doar temporar pe strada aceasta, draga mea Penelope, spuse domnişoara Greaves. Poate că ar fi mai bine să păstrăm proiectele mai ample, cum este pavarea străzii, pentru reşedinţa definitivă.

Winter îi aruncă o privire recunoscătoare domnişoarei Greaves. Ea-i zâmbi timid, iar el observă culoarea ochilor ei – un gri-închis.

— O, presupun că aşa ar fi cel mai practic, se bosumflă Penelope, dar cred că lucrurile practice sunt atât de plictisitoare. Ce ziceţi, domnule Makepeace?

Winter dădu să răspundă, nu tocmai amuzat de frivolitatea ei, dar fu salvat de zgomotul unor copite pe pavaj. Trei soldaţi se opriră în faţa orfelinatului. Conducătorul lor, călare pe un cal negru imens, dădu din cap într-o manieră formală.

— Domnule, doamnelor. Am onoarea să vorbesc cu domnul Winter Makepeace?

Winter avu sentimentul că totul în el încremenise. Privi spre ofiţerul care purta peruca albă obişnuită, la fel ca şi oamenii lui. Avea ochi albaştri, inteligenţi, faţă prelungă şi riduri în jurul gurii, dând impresia unui om atât de greu încercat de viaţă, încât n-avea de gând să mai facă nicio concesie.

— Eu sunt Winter Makepeace.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Căpitanul Jonathan Trevillion din Regimentul 4 Dragoni.

— Încântat, murmură Winter.

Doamnele se strânseseră lângă el, privindu-i curioase pe soldaţi, dar Winter nu avea de gând să le prezinte căpitanului Trevillion, care observă impoliteţea şi strânse din buze.

— Eu şi oamenii mei avem ordine stricte să arestăm orice criminal din St. Giles, şi mai ales pe asasinul numit Fantoma din St. Giles.

— Criminal? se miră Nell. Dar niciodată nu a existat vreo dovadă că ar fi ucis pe cineva!

— Se poate apăra în tribunal, răspunse căpitanul, întorcându-şi privirea sfredelitoare spre slujitoare.

Winter pufni în barbă. Fantoma şi-ar putea

„apăra” nevinovăţia, dar numai dacă şi-ar putea permite să plătească magistraţii. Tribunalele Londrei erau celebre pentru corupţie.

— Sper să vă alăturaţi efortului nostru, domnule Makepeace, rosti căpitanul Trevillion cu răceală. Aceeaşi solicitare o am şi faţă de vânzătorii din St. Giles şi de ceilalţi negustori. Dar, de la un om educat ca dumneavoastră, mă aştept în mod deosebit să colaboreze. Ne putem baza pe dumneavoastră?

— Fireşte, răspunse Winter, punându-şi mâna pe braţul lui Nell pentru a o linişti. Vom face tot ce ne va sta în putinţă să ajutăm oamenii regelui.

— Bun, dădu căpitanul din cap, mulţumit. Orice zvonuri sau informaţii ne-aţi putea furniza ne-ar fi de mare ajutor în prinderea Fantomei din St. Giles şi a altor ticăloşi…

— Ce bărbat curajos! se auzi o voce pătrunzătoare de femeie.

Să anunţe că vânează Fantoma! i

Winter ştiu încă înainte de a se întoarce să o vadă că era Lady Beckinhall. Fusese atât de absorbit de confruntarea cu căpitanul Trevillion, încât nu-şi dăduse seama când se apropiase. Fu uimit să constate că fu invadat de un fel de bucurie nepotrivită la vederea ei.

Lady Beckinhall purta o rochie de un roşu aprins, acoperită de broderii cusute cu fir argintiu. Winter simţi un muşchi al obrazului zvâcnind. Rochia ei era poate chiar mai minunată decât a lui Penelope, scoţându-i excelent în evidenţă părul de culoarea mahonului. Şi totuşi, nu ţinuta luxoasă îl tulbura la ea. Nu. Era femeia însăşi.

Lady Beckinhall zâmbi fermecător şi-şi întinse mâna fină către ofiţerul călare.

— Nu cred că ne-am cunoscut, căpitane.

Ofiţerul îi luă mâna şi se aplecă.

— Căpitanul Trevillion, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Într-adevăr? accentuă ea. Încântător.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, doamnă, roşi uşor bărbatul.

— O, dar e adevărat! continuă ea jocul, privind ostentativ în jur la lumea adunată în faţa orfelinatului. Să urmăreşti un criminal sângeros? E, într-adevăr, încântător.

Lady Penelope scăpă un ţipăt la auzul cuvântului „sângeros”.

— Doamne, Dumnezeule, ne-aţi spus că Fantoma din St. Giles e inofensivă, domnule Makepeace.

— Aţi avut de-a face cu Fantoma, domnule Makepeace? se întoarse căpitanul spre el.

— Puţin. Aşa cum v-am spus, mie nu mi s-a părut în mod deosebit periculos.

— A fost acuzat de câteva crime sângeroase, spuse Trevillion.

Lady Penelope ţipă din nou. Winter tresări.

— Nu te teme, draga mea! continuă Lady Beckinhall pe un ton afectat. Căpitanul Trevillion e aici să ne protejeze! Nu-i aşa, domnule căpitan?

— Da, doamnă.

— Ceea ce e un lucru minunat, din moment ce se pare că nu mai avem alt gentleman la fel de viteaz ca domnul Trevillion prin preajmă, spuse insinuant Lady Beckinhall privindu-l pe Winter.

Winter îşi încordă maxilarul, rănit în orgoliu, dar se strădui să ascundă ca să nu-i dea satisfacţie. În schimb, se întoarse către ofiţer.

— Dacă asta e tot, domnule, am să vă urez o zi bună şi-mi voi conduce oaspeţii în casă.

— Asemenea. Domnule, doamnelor, salută

căpitanul, strunindu-şi calul şi îndepărtându-se la trap urmat de oamenii lui.

— Sunt cu nervii la pământ, declară Lady Penelope. Şi sunt sigură că şi Zăhărel, făcu ea cu mâna căţelului care de fapt dormea foarte liniştit în braţele însoţitoarei ei. Sper că putem găsi la dumneavoastră nişte ceai şi gustări, chiar dacă e vorba de un aşezământ burlăcesc, domnule Makepeace.

„Aşezământ burlăcesc”? Ce sintagmă ciudată, se gândea Winter, mascându-şi uimirea cu un zâmbet politicos şi o plecăciune:

— Desigur, Lady Penelope.

Deschise uşa, conducându-le pe ea şi pe domnişoara Greaves înăuntru. Lady Beckinhall era în urma lor, iar Winter îşi drese glasul când ea trecu pe lângă el:

— Am crezut că nu o să vă mai întoarceţi, milady.

— Aşa credeaţi? Îşi arcui ea sprâncenele într-o expresie răutăcioasă. Dar eu am decis că orfelinatul are nevoie de ajutorul meu, chiar dacă *dumneavoastră* nu credeţi, domnule Makepeace.

Apoi se strecură înăuntru, lăsându-l s-o urmeze, în timp ce o contempla cu ochii mijiţi.

*

După aproape o săptămână, Silence tricota încruntată, concentrată asupra ciorapilor pe care-i făcea. Îi fusese întotdeauna greu la călcâie, dar acela părea să-i dea de furcă în mod deosebit.

Trăsura lui Michael se zdruncină şi încetini. Silence privi pe fereastră şi văzu că întorceau pe o cărare îngustă de ţară, mărginită de copaci. Lad, care stătuse întins în trăsură ocupând cam prea mult loc, se ridică şi el.

— De ce ne-am oprit? Nu văd niciun han.

Ultima săptămână fusese o amestecătură plictisitoare de peisaje şi hârtoape, întrerupte ici-colo de opriri la hanuri cu mâncare când mai bună, când necomestibilă. În fiecare noapte se prăbuşea într-un pat străin, extenuată, cu Mary Darling ghemuită lângă ea. Se scula dimineaţa, găsindu-l pe Michael deja trezit din cine ştie ce pat în care-şi petrecuse noaptea, cu ceaiul pregătit pentru ea. Fusese bun, atent şi mai degrabă distant, acum că se gândea la asta.

— Suntem în Greenwich, spuse Michael, suntem acasă.

Se uită la el, cum stătea în faţa ei în trăsură, cu copila în poală, şi ca de obicei…

— Acasă?

El zâmbi misterios, dar nu răspunse. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care venise să o ia de la conacul lui Lord Caire – uzate şi simple. Silence aproape că se obişnuise cu acest Michael mai potolit, acest Michael care ar putut foarte bine trece drept negustor sau fermier înstărit.

Ce gând ciudat. Silence privi pe fereastră şi încerca să desluşească ce însemna „acasă” pentru Michael.

Cărarea mărginită de pomi se deschidea într-o alee mică, circulară, în faţa unui conac din cărămidă roşie. Unul dintre colţurile conacului era acoperit de iederă încă neînfrunzită. Şase coşuri erau răspândite pe acoperiş. Lăstari de un verde crud începuseră să răsară de jur împrejurul casei.

Silence îl privi surprinsă. Conacul era splendid, arătând într-adevăr ca un cămin – dar cu siguranţă nu căminul unui pirat.

— Hai să intrăm.

Michael o ridică pe Mary Darling în braţe –

antrenat acum după o săptămână de muncă asiduă s-o ţină ocupată într-o trăsură hurducăită. Coborî şi o ajută şi pe Silence. Lad fu ultimul care sări din trăsură, pornind apoi să alerge în cercuri largi. Un majordom robust şi scund apăru pe scările din faţa casei, încadrat de două slujnice tinere şi o femeie mai în vârstă.

— Bună seara, Bittner, salută Michael în timp ce se apropiau.

— Bună seara, domnule Rivers, răspunse majordomul cu faţa rotundă şi roşie exprimând bucuria sub peruca albă. Sper că aţi călătorit bine, domnule.

Silence îi aruncă o privire uimită lui Michael, care, în loc să-l corecteze pe bărbat, dădu din cap şi răspunse:

— Destul de bine. Ai rânduit totul după cum te-am rugat?

— Sigur că da, domnule. Doamna Bittner a găsit cele mai bune dădace din sat. Ea e Rose şi sora ei mai mică, Annie.

Fetele făcură o reverenţă timidă. Cea mai mare avea poate puţin peste douăzeci de ani, în timp ce sora ei era încă adolescentă. Amândouă erau curăţele şi drăguţe şi aveau ochii de un albastru uimitor.

— Rose a fost dădacă timp de cinci ani la familia Johnson, interveni doamna Bittner nerăbdătoare, care era cu puţin mai înaltă decât soţul ei, dar la fel de roşie în obraji.

— Într-adevăr? spuse Michael.

— Familia Johnson are şapte copii, vă vine să credeţi? povesti doamna Bittner, întărindu-şi spusele cu o încuviinţare viguroasă din cap.

— Atunci ar trebui să se descurce cu un singur copil mic, răspunse Michael, privind-o pe Mary, care-şi ascundea timidă faţa în reverele hainei lui. Îşi ridică din nou privirea şi-o trase mai aproape pe Silence. Aceasta

este prietena mea, doamna Hollingbrook şi este oaspete în casa mea, aşa că vă rog să fiţi la dispoziţia ei.

Silence simţi cum se îmbujorează. Numai un anumit tip de femeie stătea neînsoţită în casa unui burlac, dar nu sesiză nicio urmă de dezaprobare din partea lor. Se arătară foarte respectuoşi şi îndatoritori.

— Desigur, domnule Rivers, răspunde doamna Bittner. Să o conduc pe doamna Hollingbrook în camera ei?

— Te rog, spuse Michael.

— Poftiţi cu mine, doamnă.

Doamna Bittner o conduse înăuntru. Holul de la intrare era bine aranjat, cu podele şi lambriuri din lemn frecate cu ceară. Ferestrele plasate de-o parte şi de alta a uşii de la intrare şi deasupra ei lăsau să pătrundă în casă razele domoale ale zilei ce se îndrepta spre amurg, iar casa părea caldă şi primitoare. O scară masivă din lemn ducea la etaj.

— Pe aici, doamnă, spuse doamna Bittner urcând scările.

Silence o urmă, privind în jur plină de curiozitate. Pe pereţi erau tablouri în ulei, dar nu în ceea ce Silence îşi imagina că ar fi fost stilul lui Michael – erau şi câteva peisaje, dar majoritatea înfăţişau corăbii de tot felul.

— Doamnă? o strigă doamna Bittner.

Silence se oprise lângă o pânză uriaşă înfăţişând un vapor în port.

— Vin imediat.

Se grăbi s-o ajungă din urmă şi-o găsi pe menajeră stând în pragul unei încăperi micuţe şi luminoase. Silence intră, cercetând-o cu privirea. Era o odaie frumoasă, zugrăvită în mai multe tonuri de albastru. De fapt, îi amintea de camera ei din palatul

lui Michael. Se întoarse să admire pereţii şi aproape imediat văzu o uşă despărţitoare între camera ei şi o alta. Nu încăpea nicio îndoială cui îi aparţinea aceea.

— O să le pun pe fete să aducă nişte apă fierbinte. Cina este la şapte, aşa că vă puteţi reîmprospăta şi odihni puţin.

— Mulţumesc, spuse Silence, apoi, după un moment de ezitare, îşi luă inima în dinţi şi întrebă: De cât timp îl cunoaşteţi pe domnul Rivers?

Doamna Bittner trăgea draperiile. Se opri şi o privi peste umăr:

— Să tot fie cinci, drăguţa mea, dacă nu mai mulţi, ani de când domnul Rivers ne-a angajat pe mine şi pe Bittner să ne ocupăm de Windward House.

— Windward House? Silence fu fermecată pe loc. „în contra vântului”, aşa i se spune?

— Dintotdeauna, zâmbi doamna Bittner, formând riduri la colţul ochilor. Am crezut că domnul Rivers va vrea să-i schimbe numele în Rivers House, dar a spus că Windward i se potriveşte de minune.

— Şi a locuit aici de-atunci? întrebă Silence doar ca să vadă ce răspundea doamna Bittner.

— Păi, când poate. Afacerile îi răpesc aproape tot timpul, bietul stăpân.

— Ce afaceri are domnul Rivers?

— Cum, nu ştiţi? ridică ea din sprâncene. Construieşte corăbii, cele mai bune care pleacă din Londra.

— O, murmură Silence, neştiind ce altceva să zică.

Constructor de corăbii? Ce idee! Şi totuşi, aşa cum fusese îmbrăcat în ultima săptămână, atât de conformist, ascuns sub banala perucă albă, Michael putea foarte bine trece drept un prosper constructor de corăbii.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă doamna Bittner.

— Nu, mulţumesc, zâmbi Silence cu gândurile aiurea.

Uşa se închise în spatele slujnicei, iar Silence dădu perdelele la o parte şi privi pe fereastră. Ce alte secrete mai avea Michael, ascunse atât de bine de ea?

Silence avu timp cât să vadă priveliştea minunată pe care-o avea din camera ei – a grădinii din spatele casei – înainte ca apa să-i fie adusă. Apa era numai bună, iar Silence îşi spălă mâinile şi faţa, apoi se întinse în patul moale. Însă după câteva minute se ridică din nou, căci era pur şi simplu prea curioasă şi prea agitată ca să stea în pat, când putea explora casa secretă a lui Michael.

Cum ieşi din cameră, dădu într-un hol. Ştia a cui cameră era chiar lângă a ei şi, după ce deschise alte câteva uşi, îşi dădu seama că restul încăperilor erau dormitoare goale. Silence se plictisi repede de etajul la care stătea, aşa că se îndreptă spre scările care duceau şi în sus, şi în jos. Sus, cel mai probabil, era camera copilului. Urcă. Etajul de deasupra avea ferestre care dădeau spre sud, aşa că era luminat de soarele după-amiezii. La capătul holului inundat de lumină era o uşă. O deschise şi o văzu pe Mary Darling stând în mijlocul unei frumoase camere spaţioase, situate într-un colţ al casei, cu ferestre pe două laturi, cu gratii noi, care făceau camera sigură pentru copil.

În cameră mai erau un pătuţ şi o măsuţă de toaletă şi, deşi erau puţine jucării, păpuşa nouă a lui Mary trona deja deasupra pernelor de pe pat. Anne îi arăta lui Mary o căruţă mică din lemn, cu căluţi, dar când Silence intră, Mary se opri.

— Mamu! Copila sări în picioare şi porni spre ea.

— Ce mai faceţi, domnişoară Mary? zâmbi

Silence.

Copila era proaspăt spălată şi purta o rochiţă nouă, trandafirie, care-i venea de minune, scoţându-i în evidenţă părul negru strălucitor. Silence privi spre dădaca tânără care sărise în picioare.

— Te deranjează dacă o iau pe Mary la plimbare, Anne? o întrebă Silence.

— O, nu, doamnă!

O luă pe Mary în braţe şi ieşi, vorbind cu ea:

— Ia să vedem ce găsim jos!

Coborî cu ea în braţe. Jos, luară prin surprindere o slujnică micuţă, care ştergea de praf tablourile din hol. Se opriră pentru un moment să privească portretul unui câine de vânătoare nostim, apoi îşi continuară explorarea. Salonul dădea, printr-o uşă din dreapta, într-un birou. Silence intră în vârful picioarelor şi, după mobilierul masculin şi masa de scris imensă, deduse că era biroul lui Michael. Îşi petrecu câteva minute privind schiţele navelor şi velierelor de pe pereţi, apoi Mary Darling se arătă plictisită.

— Foarte bine, şopti Silence. Hai să vedem ce mai descoperim!

Vizavi de birou, găsi o uşă. Silence o împinse încetişor, aşteptându-se să dea într-un mic salon.

Camera ocupa însă întreaga latură de sud a casei, fiind încadrată de uşi franţuzeşti, care permiteau soarelui să pătrundă în interior. Un covor mare acoperea podeaua, în nuanţe pastelate de crem, roz-gălbui şi verde crud. Împrăştiate la întâmplare, se aflau acolo diverse fotolii confortabile din pluş şi mese lăcuite. Pereţii erau acoperiţi cu lemn de culoarea mierii şi peste tot erau cărţi: cărţi mari, cărţi mici, aşezate pe mese sau lăsate deschise, ca şi când cineva tocmai ar fi citit din ele. Unele erau vechi, cu cotoarele uzate, altele atât de noi, încât probabil nu

fuseseră deschise vreodată, şi toate erau ilustrate.

— Jos! comandă Mary, iar Silence se supuse, cu un aer absent.

Încăperea era atât de elegantă şi, în acelaşi timp, confortabilă. Era ca şi când Michael luase biblioteca de la palat şi o transformase într-un loc în care cineva şi-ar fi dorit cu adevărat să-şi petreacă timpul. Ai fi putut petrece zile întregi acolo.

Silence privi în jur, uimită. Lângă fereastră era o bancă simplă din lemn, cu o carte enormă deschisă pe ea. Se îndreptă într-acolo şi văzu un fluture azuriu, înfăţişat în tuşe delicate şi tremurătoare, aproape viu. Întoarse pagina cu grijă şi descoperi un fluture exotic, în dungi albe şi negre. Aceasta era cartea lui cu fluturi, îşi dădu ea seama, prima carte pe care o păstrase. Cartea care îl învăţase că exista frumuseţe în lume. Găsise comoara lui Michael, inima pe care şi-o ţinea ascunsă.

Privi în sus: de jur împrejurul camerei, la îmbinarea peretelui cu tavanul, lemnul era sculptat cu fluturi înfăţişaţi în zbor.

— Îţi place?

Se întoarse şi nu fu surprinsă să-l vadă pe Michael în pragul uşii, cu Lad lângă el.

— Da. E... minunat.

El zâmbi şi dădu din cap spre fereastra la care stătea Mary.

— Mary vrea să vadă grădina, zâmbi el şi-i arătă spre fereastra lângă care se găsea fetiţa.

— Există şi o grădină?

Cumva, vestea o făcu şi ei poftă să zâmbească.

— Vara da. Acum nu e decât pământul golit.

— O, putem s-o vedem?

Drept răspuns, Michael traversă încăperea şi deschise una dintre uşile din sticlă. Afară, o terasă

pavată separa casa de grădină, în majoritatea răzoarelor demarcate printr-un gard viu scund încă nu răsărise nimic.

— Priveşte, se aplecă Silence asupra celui mai apropiat răzor.

Cineva plantase irişi, care se răspândiseră ca un covor viu peste tot. Petalele lor mov, delicate, tremurau în vânticelul primăvăratic.

— ’Turaş! spuse Mary, ghemuită lângă Silence şi arătând cu degeţelul spre un fluture mic, albastru, aşezat pe un iris.

Fluturele se sperie de gestul ei şi-şi luă zborul, plutind în vânt, strălucind albăstrui în soarele după-amiezii târzii. Silence îl urmări fascinată, iar privirea ei o întâlni pe a lui Michael. El îi zâmbi.

— Bine-ai venit acasă, iubire!

*

Mick îşi aranjă lavaliera şi se privi încruntat în oglinda de pe masa de toaletă. Camerele de la Windward House nu erau nici pe departe atât de somptuoase ca acelea de la palat, dar măcar păstrase un singur lucru la fel: patul era la fel de uriaş. Îşi aruncă privirea prin cameră. Îi luase ani întregi să aranjeze această ascunzătoare, refugiul lui, locul unde nimeni nu-l cunoştea ca Mickey O’Connor Cuceritorul şi în care la început se simţise ca un străin.

De fapt, purta haine diferite, vorbea cu alt accent. Chiar era un alt om aici. Dar cumva, de-a lungul anilor, acest om diferit devenise pur şi simplu o altă faţă a lui. Acum se simţea aproape la fel de bine purtând hainele obişnuite ale lui Michael Rivers, ca şi atunci când le purta pe cele extravagante ale lui Mickey O’Connor.

Dacă nu din cauză că-i arătase lui Silence cealaltă identitate a lui era nervos, atunci de ce? În ultima săptămână, cinase în fiecare seară cu Silence. Nu era deci niciun motiv pentru această timiditate pe care o simţea. Înjură şi plecă de la oglindă. Nu era niciun motiv, şi totuşi iată-l stăruind să-şi aranjeze o lavalieră de pânză simplă, el care de obicei purta mătăsuri şi catifea.

Mick ieşi din cameră şi o luă spre salon. Bittner anunţase deja cina, iar bucătarul nu suporta ca el să întârzie. Dar nu asta îl făcea să grăbească pasul, ci gândul de a o vedea pe Silence din nou. Mick pufni. O, nu era a bună! Era ca un băieţandru cu tuleiele abia mijite, la prima lui târfă. Doar că, dacă Silence ar fi fost o târfă, ar fi ştiut mai bine cum să procedeze cu ea. Dar nu, el a trebuit să se îndrăgostească de o doamnă respectabilă! O doamnă cu ochi căprui ameţitori şi misterioşi, pe care voia să-şi petreacă întreaga viaţă explorându-i. Mick se opri în faţa salonului, ca să-şi recapete suflul. Iar acum o adusese în ascunzătoarea lui, despre care ştia numai Harry, dintre toţi oamenii lui. Se expunea pericolului, era conştient de asta, şi totuşi nu regreta. Ea şi copilul trebuiau ascunşi în timp ce Harry îi conducea treburile în Londra, iar aici era cel mai sigur loc. Cu acest gând în minte, deschise uşa. Silence era deja acolo, stând sfioasă pe locul din dreapta lui. Purta o rochie simplă cu un imprimeu în albastru şi alb, pe care i-o trimisese el, căci plecase din casa cumnatului ei doar cu hainele de pe ea. Se simţea mulţumit s-o vadă în hainele pe care el i le dăduse şi zâmbi, în timp ce se îndreptă spre ea.

Ea îi întâlni calmă privirea, deşi obrajii i se îmbujorară.

— Începusem să mă-ntreb dacă o să mi te alături la masă, domnule Rivers.

— Şi să las o doamnă drăguţă ca tine singură? îi răspunse el, întrebându-se dacă doar i se păruse că Silence îi rostise numele ostentativ. N-aş fi făcut aşa ceva.

— Hm.

— Ce face Mary Darling? El se aşeză în capul mesei, privind-o.

— A adormit buştean după ce s-a jucat şi a făcut baie. Camera ei e foarte frumoasă.

— Mă bucur că-ţi place.

— Se vede că Rose şi Annie se pricep şi, mai mult, par s-o placă pe Mary şi ea pe ele.

— Ar trebui să fii de piatră ca să n-o placi pe Mary a mea, murmură el, făcând-o pe Silence să zâmbească.

— Nu păreai aşa îndrăgostit de ea când ai întâlnit-o, rosti ea, zâmbind.

— Are o personalitate puternică, la fel ca mine. Ne-a luat un pic să ajungem să ne cunoaştem.

— Am impresia că accentul irlandez ţi s-a evaporat în mod misterios, domnule *Rivers,* spuse ea privindu-l cu suspiciune.

Deci nu i se păruse mai devreme. O avertiză din priviri, în timp ce doamna Bittner tocmai intra, cu un vas aburind.

Femeia nu pridideа în jurul mesei, servindu-le pui fript, legume fierte, jeleuri şi fructe. O slujnică tânără o ajuta.

— Gata! exclamă doamna Bittner când masa fu pusă. Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Mick doamnei Bittner, care dădu satisfăcută din cap şi apoi plecă, împreună cu fata care o ajutase. Vrei nişte pui? o întrebă Mick pe Silence.

— Da, te rog, răspunse ea politicoasă. Eşti

incognito aici?

Trebuia să-şi dea seama că n-avea de gând să renunţe, îşi spuse

Michael, în timp ce o servea cu o aripioară şi puţin piept de pui.

— Nu chiar, dar cred că e mai bine să am un loc în care să nu fiu cunoscut drept piratul Mickey O'Connor.

— Deci eşti un simplu gentleman englez când te afli la Windward House, continuă ea, aşteptând să se servească şi el întâi şi apoi gustând puiul.

— Mai mult sau mai puţin.

— Şi chiar construieşti corăbii?

— Da.

— Cum?

— Cum am ajuns să fiu constructor de corăbii, vrei să zici? întrebă el, tăind carnea. Acum câţiva ani, l-am angajat pe Pepper să-mi administreze banii. El m-a sfătuit că ar fi înţelept să investesc o parte din ei într-o afacere care să n-aibă legătură cu pirateria.

— Dar de ce construcţia de nave? Ai fi putut alege orice, nu?

— Presupun că da, răspunse el luând o bucăţică de pui şi mestecând-o gânditor. Am admirat întotdeauna navele din portul Londrei. Obişnuiam să stau şi să le privesc ore întregi în copilărie. Mi s-a părut pur şi simplu firesc să investesc în aşa ceva. Şi s-a ivit ocazia când un constructor a cărui afacere era în familie de trei generaţii avea nevoie de finanţare. Şi-atunci am intrat în afacere.

— Şi investiţia a mers bine?

— Scot aproape la fel de mult cât din pirateriе, ridică el din umeri.

Silence se încruntă puţin, luă o gură de vin, apoi aşeză cu grijă paharul pe masă, iar el se încordă,

presimţind că avea să-i vorbească din nou despre renunţarea la piraterie. În schimb, ea schimbă complet subiectul:

— În noaptea cu atacul de la palat, mi-ai spus că ai aruncat vitriol pe faţa Vicarului din Whitechapel, dar nu mi-ai spus şi de ce, continuă ea, ochii de culoarea alunei părând întunecaţi în lumina lumânării. Poţi să-mi spui acum?

El încremeni, căci îl luase prin surprindere. Toată săptămâna aceea lungă aşteptase întrebarea, dar ea alesese să deschidă subiectul numai când, în sfârşit, ajunsese acasă. Măcar pentru asta, se gândi el, ar fi trebuit să fie recunoscător.

Bău din vinul vechi franţuzesc, pentru că descoperi că i se uscase gura, dar în acea clipă simţi gust de oţet.

— Eram copil… începu el şi apoi se opri.

Cum putea să-i spună? Fusese cea mai mizerabilă parte din viaţa lui, cea mai mizerabilă parte din el. Cum putea să i-o arate?

Ea aştepta tăcută, cu spatele drept, cu ochii limpezi şi inocenţi, iar el nu era în stare decât s-o privească, cu vorbele oprindu-i-se în gât.

— Michael? şopti ea în cele din urmă. Michael, poţi să-mi spui?

Vocea ei fu ca o gură de apă dulce stingându-i setea, potolindu-i durerea.

— Eram copil, spuse din nou, continuând s-o privească pentru că numai aşa părea că poate să vorbească despre acel rău îngrozitor. Eu şi maică-mea trăiam cu el, cu Charlie Grady – Vicarul din Whitechapel, deşi pe-atunci era numai Charlie Grady. Făcea gin în St. Giles şi ne trimitea pe străzi, noaptea.

Silence nu spuse nimic, dar ochii ei păreau plini de tristeţe, îi părea rău pentru el – copilul inocent,

demult dispărut.

— Uneori, mama îşi aducea clienţii acasă, dar de cele mai multe ori se vindea pe stradă şi nu-mi zicea niciodată nimic despre nopţile acelea. Doar că, din când în când, o mai auzeam plângând… spuse, privindu-şi degetele atingând paharul.

Nu suporta să se gândească la perioada aceea. De cele mai multe ori reuşea să-şi alunge amintirile undeva în adâncurile minţii, încerca să le uite, deşi niciodată nu reuşise asta cu adevărat. Adevărul era că nici acum n-ar fi vrut să se gândească la ele, dar ea dorise să afle şi, pentru ea, avea să scoată la suprafaţă mizeria.

Bău pentru a-şi spăla gustul răului din gură.

— Îmi cânta seara înainte de a ieşi, cu o voce dulce şi şoptită. Făcea tot ce putea să mă ferească de el, căci avea crize îngrozitoare de furie şi atunci mă bătea. Nu prea i-a plăcut niciodată de mine, dădu el din umeri, fiindcă partea aceasta a vieţii lui era destul comună în St. Giles. Dar când aveam vreo treisprezece ani, s-a îmbolnăvit. Era iarnă şi nu prea se mai găseau cereale. Preţurile crescuseră şi nu-şi permitea să cumpere, iar fără cereale nu putea face gin. Iar ea… ea era prea bolnavă că să mai iasă pe stradă.

Michael se opri, iar tăcerea se aşternu în încăpere. De undeva din bucătărie se auzeau vag râsete. Îşi ridică privirea spre ea. Nu era un laş şi nu voia mila ei.

— Eram frumuşel ca o fată şi sunt unii cărora le plac lucrurile astea, înţelegi?

Ea se făcuse albă ca varul, dar îl privea în ochi şi dădu din cap că înţelegea. Nici Silence a lui nu era o laşă.

— A spus că avea pe cineva pentru mine şi că trebuia să fac ce-mi cerea, altfel m-ar fi nenorocit în

bătaie.

Mick trase aer în piept, fără să-şi dezlipească privirea de ochii aceia căprui.

— Eram un copil nevinovat, nu atinsesem vreo fată până atunci, dar mi-am dat seama ce voia de la mine. Şi mi-am dat seama că nu ar fi fost doar de data aia. După ce-aş fi făcut-o, Charlie m-ar fi pus s-o fac iar şi iar, până când aş fi ajuns o târfă, dispreţuit de toată lumea. Nu aveam să devin aşa ceva. Eram în distileria lui şi avea vitriolul într-un vas pentru gin. Ştiam ce putea face, văzusem cum arsese lemnul. Aşa că am luat vasul şi am aruncat vitriolul pe faţa lui Charlie Grady. Apoi am fugit cât mă ţineau picioarele. Silence scoase un oftat cutremurat şi-i spuse:

— N-ai avut de ales. Ceea ce te pusese să faci era revoltător.

— Poate, dădu el din umeri, dar maică-mea nu m-a iertat niciodată pentru asta. N-a mai vorbit niciodată cu mine după asta

— De ce? strigă Silence, iar furia din vocea ei îl unse pe suflet. De ce i-a luat lui partea împotriva ta?

— Pentru că, spuse el cu voce joasă, Charlie Grady e tatăl meu.

Capitolul 14

Acum regatul lui Clever John era în siguranţă în faţa oricărui atac. Cu o armată invincibilă, oamenii trăiau în pace şi prosperitate. Iar când Clever John îşi găsea zilele puţin monotone, îi făcea plăcere să urce în vârful muntelui şi să-şi contemple avuţiile. Dar o armată însemna multe guri de hrănit şi, într-o bună zi, Clever John se trezi cu vistieriile goale. Cu paşi uşori se

îndreptă spre grădină şi strigă:

— Tamara!...

din *Clever John*

Duşmanul de moarte al lui Michael era propriul tată. În acea noapte, Silence se aşează în pat, fără să poată dormi şi gândindu-se la lucrurile pe care Michael i le povestise la cină. Atunci fusese prea şocată şi prea scârbită de ceea ce aflase, de ce le făcuse şi cum se purtase tatăl lui cu el şi cu mama lui – pe care se vedea în mod clar cât o iubea Michael – încât nu mai putuse să-l întrebe nimic. Terminaseră de mâncat în tăcere. Acum, întinsă în pat, cu privirea fixată la baldachinul scăldat în întuneric, gândurile şi întrebările îi năvăleau în minte. Cum putuse o mamă să lase pe cineva, chiar şi tatăl fiind, să-i facă asemenea lucruri unui copil? Şi când băiatul se apărase, cum putuse să fie de partea bărbatului căruia nu-i păsase câtuşi de puţin de sufletul lui?

Se cutremură în întuneric. Atâtea lucruri din felul de-a fi al lui Michael puteau fi explicate de viaţa îngrozitoare pe care o avusese. Se întrebase cum putea cineva să devină atât de cinic, atât de nemilos, iar acum avea răspunsul. Monstrul acela care-i era tată omorâse în el orice sentiment de milă şi de compasiune. Charlie Grady avea cicatrici pe trup, dar ce erau ele pe lângă cicatricele din sufletul său?

Îşi dădu seama că erau o grămadă de întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună: Cum se descurcase de unul singur la treisprezece ani? Ce se întâmplase cu mama lui după aceea?

Îşi dădu seama că nu avea cum să adoarmă cu toate gândurile şi întrebările care o frământau. Silence privi spre uşa care despărţea camerele lor şi văzu o dâră de lumină pe sub ea.

Dintr-un impuls, se ridică şi merse în vârful picioarelor spre uşă. O deschise cât putu de încet. Poate că adormise deja…

Michael stătea cu pieptul dezgolit în patul imens din lemn de culoarea mierii. Avea nişte hârtii împrăştiate pe pătură şi un sfeşnic lângă pat. Îşi ridică privirea când ea intră şi, pentru o clipă, o privi înmărmurit. Apoi lăsă deoparte hârtia din mână.

— Silence.

— Vreau să te întreb două lucruri, spuse ea tulburată, strângându-şi cămaşa de noapte cu o mână.

— Ce? o întrebă el pe un ton grav, încuviinţând.

Nu o poftise înăuntru, dar ea intră oricum şi se aşeză pe un scaun lângă pat.

— Ce s-a întâmplat cu tine după ce ai fugit de tatăl tău?

— Am făcut ceea face orice băiat care se trezeşte singur în Londra, spuse el începând să-şi strângă hârtiile. Am muncit.

Ea aştepta. Michael îşi puse hârtiile în ordine pe masa de lângă pat şi apoi o privi.

— Am fugit din St. Giles. Aflasem că Charlie supravieţuise vitriolului şi că eram în pericol. Aşa că am cerşit o vreme şi am furat, dar era greu pentru mine de unul singur. Există găşti de hoţi de buzunare şi de tâlhari care nu acceptă să le încâlci teritoriul, ca să nu mai zic de pericolul de a fi prins. După un timp, m-am orientat spre râu şi m-am angajat pe timpul zilei la un barcagiu, ajutându-l să încarce şi să descarce marfa. Noaptea, eu şi barcagiul furam ce puteam de pe vase.

Povestea pur şi simplu, fără emoţie, despre viaţa periculoasă pe care o dusese. Aşa cum era acum, în deplinătatea forţelor, un om conştient de propria putere şi de puterea pe care o avea asupra altora,

părea că nimeni şi nimic nu-l putea atinge.

Dar nu fusese aşa pe vremea aceea. Atunci nu era decât un băieţel de treisprezece ani. Silence ştia cum erau băieţii la vârsta aceea, căci îşi petrecuse ultimul an având grijă de unii dintre ei. Erau încăpăţânaţi şi nesăbuiţi, dar în acelaşi timp atât de drăguţi şi de vulnerabili. Aveau obrajii delicaţi şi li se citeau scuzele în ochi chiar şi atunci când luptau în gura mare să-şi afirme independenţa.

La acea vârstă, pieptul acum lat al lui Michael probabil că fusese îngust şi slăbuţ, mâinile – lungi şi firave, iar ochii lui la fel de întunecaţi dominaseră cu siguranţă o faţă mai subţire şi mai copilăroasă. Aproape că putea vedea cu ochii minţii umbra aceea de băiat, pierdut şi singur, hotărât să-şi croiască drumul prin propriile puteri, pentru că nu era nimeni alături de el să-l sprijine. I se rupea sufletul imaginându-şi-l.

— Unde locuiai?

— Pe râu, dădu el din umeri. Noaptea dormeam oriunde găseam un locşor să-mi aşez capul. Sunt aziluri unde poţi închiria un pat pentru o noapte sau pentru câteva ore, dar pot fi şi ele periculoase pentru un băiat mic. Adesea dormeam în barcă dacă vremea era bună.

Silence îl privi. Stătea ca un rege în patul acela imens. Pielea lui măslinie satinată strălucea în lumina lumânării. Pătura îl acoperea neglijent până la brâu şi, pentru prima dată, Silence se întrebă dacă purta ceva pe dedesubt. Îşi îndepărtă privirea imediat.

— Şi apoi?

— Apoi, într-o noapte, eu şi stăpânul meu am fost atacaţi de o bandă mai mare de piraţi. Ne-au bătut şi ne-au luat captura din noaptea aceea. Mi-am dat seama atunci, în timp ce stăteam ghemuit într-un colţ,

lingându-mi rănile, că n-aveam cum să mai supravieţuiesc mult aşa.

— Ce vrei să spui?

Michael întinse palmele, cântărind posibilităţile de atunci.

— Puteam să fiu ori lup, ori iepure. Doar astea erau opţiunile. Am ales să fiu lup. În noaptea următoare m-am dus la cei care ne atacaseră şi le-am cerut să mă primească în gaşca lor. M-au bătut iar doar ca să-mi arate că eram cel mai slab, dar am început să prad cu ei, continuă el să povestească, privind-o în ochi şi încleştându-şi pumnii. Iar când m-am înzdrăvenit, când nu mai eram cel mai slab dintre ei şi învăţasem să mânuiesc cuţitul, l-am provocat pe şeful găştii şi l-am bătut atât de rău că n-a mai fost om de-atunci. Aveam cinşpe ani şi devenisem şeful găştii.

Îşi lăsă pumnii jos şi-i privi, apoi continuă:

— După încă vreo doi ani ajunsesem cel mai temut pirat de pe Tamisa. Mi-am mutat oamenii în St. Giles şi l-am întâlnit din nou pe Charlie. Îşi revenise, dar nu mai era nici pe departe cine fusese. L-aş fi putut ucide atunci, dar n-am făcut-o.

— De ce? murmură Silence.

Michael îşi ridică privirea spre ea, dar Silence ştiu că nu pe ea o vedea. Ochii lui întunecaţi păreau să vadă un spectru.

— *Ea...* ea m-a implorat. Nu o mai văzusem de şapte ani, iar ea a căzut în genunchi cerşind pentru viaţa lui ticăloasă.

Silence trase aer în piept. Oare cum se simţise s-o vadă la picioarele lui, implorând pentru viaţa celui care le făcuse existenţa un calvar, ei şi lui Michael?

— L-am lăsat în pace, prostul de mine, pentru ea. S-a instalat în Whitechapel, unde a uneltit şi şi-a urzit planul, sporindu-şi puterea până a devenit Vicarul din

Whitechapel, povesti Michael mai departe, scuturând din cap dezgustat. Ar fi trebuit să-l strivesc ca pe un gândac.

— Mama ta nu te-ar fi iertat niciodată, spuse Silence cuprinsă de duioşie.

— Oricum nu m-a iertat, răspunse, ridicând privirea. N-am mai văzut-o niciodată de-atunci, cât a trăit.

— Ai încercat s-o vezi? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Nu o dată, pufni el cu amărăciune. Nu m-a lăsat s-o văd şi ştiam că aş fi necăjit-o dacă aş fi întâlnit-o în secret. L-a iubit pe nenorocit până la sfârşit.

„L-a iubit pe Charlie mai mult decât pe propriul fiu.” Michael n-o spuse cu voce tare, dar Silence ştia că asta gândea.

Silence îşi coborî privirea şi-şi descoperi pumnii strângând neajutoraţi cămaşa de noapte. Îşi descleştă încet mâinile şi netezi materialul.

— Când a murit?

— Acum patru săptămâni.

— Atât de curând? tresări ea.

— De-aia a trebuit să vă aduc pe Mary şi pe tine la palat, spuse el. Acum că mama nu mai este, nimic nu-l mai poate reţine să mă facă să plătesc. Ştiam că va încerca să-şi ia preţul de sânge de la cineva apropiat mie, mai ales o femeie. Întotdeauna i-a plăcut să rănească femeile.

— Ea l-a făcut să nu te atace până acum?

El îşi feri privirea şi încuviinţă mut.

— Înseamnă că mama ta a ţinut la tine! Nu-şi putu ea reţine vorbele entuziaste, iar el se încruntă. Sunt sigură, şopti Silence. Chiar dacă nu v-aţi mai văzut, tot te-a iubit într-atât încât să-l oprească pe tatăl tău să-ţi facă rău din nou, îi spuse ea, dar îl văzu

pe Michael clătinând din cap, plin de neîncredere.

Era greu ca, după ce o viaţă întreagă văzuse numai o parte din adevăr, să accepte acum şi cealaltă parte. Vocea lui profundă îi întrerupse gândul:

— Ai spus că ai două întrebări.

Silence îl surprinse privind-o intens, cu ochi scăpărători, şi simţi cum i se încing obrajii. Oare el ştia la ce se gândea?

— Da, spuse ea împreunându-şi mâinile în poală şi încercând să pară calmă, pentru că răspunsul lui era atât de important încât ar fi putut schimba totul. De ce mi-ai povestit toate astea?

El clipi surprins, pentru că nu se aşteptase la acea întrebare. Gura lui cărnoasă şi senzuală păru să schiţeze un zâmbet abia perceptibil.

— O, iubire, cred că ştii destul de bine răspunsul.

Oare voia să spună ceea ce credea ea că spune? Că voia să-i dezvăluie totul? Că voia s-o lase să intre în viaţa lui? Gândul acesta – că amândoi voiau acelaşi lucru unul de la celălalt – o lăsă fără suflare.

Michael se dădu jos din pat, iar ea îşi primi răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese mai devreme, când intrase în camera lui: nu, nu purta nimic pe dedesubt, era gol-puşcă. Era înalt şi bine făcut – bărbat din cap până-n picioare. Iar membrul lui trezit la viaţă şi mândru nu-l făcea de ruşine.

— Acum am eu o întrebare pentru tine, spuse el rar, cu voce joasă şi incitant de periculoasă. O să fii a mea în noaptea asta, Silence Hollingbrook?

Silence îl înfruntă, refuzând să dea înapoi în timp ce Michael se apropia de ea ca de o pradă, mare, gol şi dezarmant de masculin.

— Da.

— Da? îşi ridică el capul, de parcă n-ar fi fost sigur că auzise bine.

Ea înghiţi în sec. Michael era la un pas de ea acum şi putea să-i simtă ardoarea. Şi în acelaşi timp îşi simţea trezindu-se propria dorinţă.

— Da, voi fi.

Dintr-o mişcare, fu lângă ea, copleşitor în goliciunea lui.

— Eşti sigură, Silence a mea? Pentru că n-o să mă opresc dacă o să-ţi descoperi vreun scrupul puritan. Acum încă mai poţi ieşi pe uşa aia, dar doar acum.

Ea se apropie şi făcu ceea ce dorise să facă de săptămâni întregi – îşi trecu palma peste pieptul lui gol. Pielea lui era fină şi atât de fierbinte, încât parcă ar fi însemnat-o cu fierul roşu. Avea să poarte semnul cărnii lui pentru totdeauna.

— S-ar putea să am scrupule, dar nu puritane, te asigur. Vreau să fiu a ta.

Michael scoase un sunet ca un mârâit de fiară în timp ce se aruncă iute şi decisiv. Silence se trezi brusc ridicată de braţele lui puternice şi purtată spre pat. O întinse pe salteaua moale şi-şi puse un genunchi lângă ea. Apoi rămase nemişcat ca într-o pândă, cu muşchii încordaţi şi gata să atace. Se abţinea cu greu.

— Te-am speriat?

Ea clătină încet din cap, cu inima încremenită de privirea lui pătimaşă.

— Simt fiori, dar nu de spaimă.

Michael închise ochii, şi ea observă că trupul lui uriaş tremura. El îşi încleştă pumnii în pătură.

— Să-mi spui dacă te sperie ceva din ce fac. Nu vreau să te rănesc, nu…

Silence îi acoperi gura cu degetele, iar el încremeni. Ochii lui negri deveniră tăioşi, sălbatici şi periculoşi. Dar nu şi pentru ea. Niciodată pentru ea. N-avea idee cum, dar cumva ştia acum că Michael

O’Connor nu ar răni-o fizic. Era posibil s-o rănească emoţional, dar nici asta n-ar fi fost înadins. Nu poţi învinovăţi fiara pentru instinctele cu care s-a născut.

Gândul acesta o întristă puţin, aşa că-l alungă şi reveni la bărbatul pe care-l redusese la tăcere. Buzele lui erau moi. Ea îşi trecu mâna uşor peste şi ele se întredeschiseră, limba lui lingându-i vârfurile degetelor. Zâmbi şi-i mângâie conturul maxilarului puternic şi aspru de la barba de-o zi. El stătea nemişcat, privind-o încordat. Îşi lăsă mâna pe gâtul lui în jos, simţindu-i tendoanele şi ajunse la locul ei preferat – pieptul. Îşi opri mâna acolo şi apăsă. Erau numai muşchi tari şi puternici. Curioasă, se lăsă mai mult pe spate, ajungând aproape sub el, ca să-l poată atinge cu ambele mâini. De ce stătea atât de nemişcat şi-o lăsa pur şi simplu să exploreze, nu ştia, dar se bucura din plin. Fusese întotdeauna indecent de interesată de ce se afla sub hainele unui bărbat. William fusese un bărbat timid, aşa că nu-şi putuse satisface această curiozitate.

Însă aici, acum, Michael părea dispus să o lase să exploreze cât poftea şi era hotărâtă să descopere, în sfârşit, tot ce se putea la acest bărbat – minte şi trup împreună.

Urcă încet cu mâinile spre umeri, conturând muşchii arcuiţi care duceau spre gât. Femeile nu aveau astfel de muşchi, şi îi găsea fascinaţi. Îi mângâie în continuare braţele – şi râse de încântare când el şi le încordă sub palmele ei şi simţi muşchii zvâcnind. Michael nu-şi schimbă expresia, dar cumva ochii lui râdeau – părea un prădător îngăduitor.

Ea-l privi pe sub gene în timp ce-i atinse încheieturile. Cât de departe o va lăsa să exploreze? Continuă, trecând cu degetele peste coaste. Un vârtej de păr îi înconjura buricul, iar ea-l urmări cu degetele,

uimită că bărbaţii au păr în alte locuri decât femeile. Îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui deveniseră aproape sălbatici acum, pe jumătate închişi. Privirea lui o făcu să respire tot mai repede.

Îşi coborî repede ochii, continuându-şi cercetările. Sub buric, părul se îngusta într-o linie care ducea la cârlionţii negri din jurul mădularului. Urmă acea linie cu degetele şi simţi cum gura i se usca, uimită de propria îndrăzneală. Părul fin se înfăşură în jurul degetelor ei ca şi cum ar fi atras-o într-acolo. Mădularul deveni şi mai tare aproape de mâinile ei, dar nu-l atinse încă. Îşi plimbă degetele de-a lungul coapselor, întorcându-se mereu spre bărbăţia lui, prelungind aşteptarea. Respiraţia lui deveni sacadată, iar ei i se păru că aude un mârâit slab.

Abia atunci îşi împreună mâinile şi-şi apucă premiul meritat. Zâmbi căci premiul ei era mădularul lui Michael O’Connor. O, trecuse atât de mult şi i se părea minunat să ţină în mână membrul unui bărbat. Era fin ca o mănuşă din piele căprioară, dar dacă îl strângea puţin se întărea uluitor de mult. Degetele ei nu-l înfăşuraseră complet şi ceva profund feminin în interiorul ei se înfioră. Această parte a trupului lui va fi în interiorul ei curând, mare şi străin şi viril.

Trase aer în piept şi mângâie delicat capul mădularului – fin, mare şi umflat. Chiar în capăt descoperi o picătură de lichid pe care o culese cu vârful degetului, aducând-o spre gură şi vrând, curioasă, să afle ce gust avea un bărbat.

Michael slobozi o înjurătură, prinzându-i mâna, şi ajunse deasupra ei.

Silence îl privi uimită, întrebându-se ce lucru interzis în dormitor comisese. Privirea ei îl făcu să geamă.

— O să te las să te joci cât oi pofti… *apoi.* Acum

am nevoie, spuse şi-i trase cămaşa de noapte până în talie, depărtându-i coapsele şi aşezându-se între ele, să fiu înlăuntrul tău.

Se înroşise şi gura lui era ameninţătoare. Îi putea simţi membrul încordat zvâcnind în coapsa ei. O atinse şi o desfăcu. Pupilele ei se micşorară sub privirea lui şi îl simţi atingând-o acolo unde nu se mai aflaseră vreodată degetele vreunui bărbat. Simţea cum i se încinseseră obrajii şi voia să-şi ferească privirea, căci ştia că era deja stânjenitor şi naiv de umedă. Asta făceau oare amanţii în pat? Cu siguranţă ea nu făcuse aşa ceva cu soţul ei. Oare celelalte femei pe care le avusese primeau aceste atingeri ca pe ceva obişnuit, poate cu un zâmbet atotcunoscător?

Gândul la celelalte femei o făcu să tremure, iar el înţelese greşit.

— Te-am rănit? o întrebă cu o voce ca din altă lume.

Îşi îndepărtă mâna şi se întoarse cu tot cu ea, aşa încât Silence se trezi brusc deasupra lui, cu faţa la câţiva centimetri de a lui. Michael se încruntă:

— Să-mi spui dacă-s prea dur, dacă-ţi fac rău. La dracu', nu vreau să te doară, iubire!

— Şşşşşt! Îşi apăsă palma peste gura lui pentru a opri vocea tulburată. Nu mi-ai făcut niciun rău.

— Atunci de ce te-ai încruntat?

— Eu nu… îşi lăsă privirea în jos.

Oare chiar avea discuţia aceea? Ea? Oare chiar era ea cu cămaşa ridicată, udă peste coapsa lui păroasă, cu mădularul lui stârnit apăsându-i pe abdomen? Era un vis absurd!

— Nu sunt obişnuită să fac dragoste aşa, spuse dintr-o suflare, înainte să apuce să se gândească.

El rămase tăcut pentru o clipă, apoi ea îi simţi mâna pe bărbie în timp ce-i înclina capul pentru a o

putea privi. Gura lui avea încă o expresie nemiloasă, faţa lui căpătase o expresie şi mai dură, dacă mai era posibil aşa ceva, dar cuvintele lui fură calme, ba chiar blânde.

— Iartă-mă c-am fost un bădăran. Ca să fiu sincer, nici eu nu-s obişnuit cu aşa ceva.

— Dar… ridică ea din sprâncene, uimită.

Doar avusese atâtea iubite.

— Taci! îi acoperi gura cu mâna uriaşă. Dă-mi voie…

Îi cuprinse posteriorul cu o mână şi-i aşeză picioarele sus, de-o parte şi de alta a şoldurilor lui, desfăcându-le. În acea poziţie, membrul lui se lipea intim de pliurile ei.

— O! exclamă ea înăbuşit sub palma lui şi cum gura ei tot era deschisă, îl gustă cu vârful limbii.

— La dracu’! şuieră el.

Nu era sigură, dar i se păru că fusese un compliment.

El îşi luă palma de pe gura ei şi-i apucă şoldurile cu ambele mâini, arcuindu-se sub ea. În mişcare, mădularul lui îi mângâie uşor mugurele intim. Senzaţia fu minunată şi, nemaiputându-se controla, eliberă un geamăt de dorinţă. El zâmbi, deşi faţa-i rămase încordată:

— Asta-i, iubire, foloseşte-mă să-ţi faci plăcere!

Ea roşi. Cu siguranţă nu zisese să…?

Dar el se mişcă din nou, iar ea-şi pierdu capul. O înnebunea, devenise sălbatică. O ajută să se susţinu şi-i puse mâinile pe pieptul lui, iar ea se dezlănţui, mişcându-se peste el într-o senzuală pierdere de sine. Mădularul lui mare îi masa mugurele umed, iar mişcările lui erau conştiente, cunoscătoare, ducând-o spre apogeu. Cu siguranţă aşa ceva nu putea fi cuviincios. Trebuia să fie un fel de păcat să simţi atâta

plăcere. Dar în acele momente pur şi simplu nu-i mai păsa. Îşi muşcă buza şi se prăbuşi peste el, cu mâinile lui fierbinţi peste fesele ei, şi…

Şi brusc ajunsese acolo. Trecuse linia, zburând cu o viteză ameţitoare. Icni, trupul cutremurându-i-se. Urmară o convulsie, două, trei – una după alta, într-o plăcere incredibilă.

Deschise ochii, ameţită, şi-l descoperi urmărind-o cu cea mai virilă şi satisfăcută privire din câte văzuse vreodată. Dar buzele-i erau strânse, iar ea îşi dădu seama că membrul lui umflat era încă extrem de tare şi lipit de pliurile sale.

Broboane de sudoare se adunaseră deasupra buzei lui superioare.

— E rândul meu! spuse şi o ridică, rostind pe un ton gutural: Pune-mă înăuntru.

Ochii ei se deschiseră larg, şi întinse mâna între ei, simţindu-l fierbinte şi umed de la ea. Şi foarte mare. Îl privi şi ştiu că va trebui măcar să încerce. Îl mişcă, împingând numai capul înăuntru. Icniră amândoi. Găsi locul potrivit şi-l ghidă. Michael gemu, tare şi masculin, cu ochii îngustaţi ca ai unei feline. Ea îşi arcui şoldurile şi-l simţi pătrunzând-o. Nu era nicio durere, însă simţi o întindere când el intră.

— Michael! gâfâi ea.

— Dumnezeule! exclamă el cu capul arcuit spre spate şi gâtul cu venele umflate.

Ea se trase mai jos, rotindu-şi un pic şoldurile. El avea ochii închişi, gura deschisă şi nările dilatate. Silence se retrase puţin, iar el tresări, cuprinzându-i fesele. Reveni imediat, simţind penetrarea mai adâncă. Michael arăta de parcă ar fi fost în suferinţă, iar ea simţi o putere nebănuită ştiind că numai ea putea să-i uşureze suferinţa. Se aplecă şi-i sărută delicat bărbia, împingând şi lăsându-l să intre şi mai mult. El şopti

ceva, iar ea se ridică, primindu-l cu totul înăuntrul ei. Era plină de el. Michael era nemişcat, gâfâind şi gemând, cu mâinile pe posteriorul ei.

Silence se ridică încet, cu atenţie, în genunchi, iar mădularul lui alunecă afară. Se aplecă şi-l primi înapoi înăuntrul ei. Michael înghiţi şi gâtul i se încordă. Era un bărbat atât de frumos! Şi era tot numai al ei!

Poate că nu făcea ea ceva bine, poate că-l durea cu adevărat… Silence se aplecă şi-l sărută uşor, aproape cast, pe buze.

Michael parcă atâta aşteptase şi se dezlănţui. Limba lui se împlântă în gura ei, şoldurile i se arcuiră, iar mâinile lui o traseră spre el în timp ce membrul lui o invada din nou şi din nou. Pasiunea lui era atât de intensă, de copleşitoare, dar Silence rezistă, hotărâtă să-i provoace tot atâta plăcere pe cât îi oferise el.

Brusc, el se retrase din acel sărut, scrâşnind din dinţi, cu capul pe spate şi urlă. În acelaşi timp, ea simţi cum sămânţa lui o inundă năvalnic.

Silence privi uimită. Nu mai trăise niciodată acest moment. Michael părea posedat de un demon, sau poate de un înger – o creatură din altă lume, aducând cu sine agonia şi extazul, poate unul şi acelaşi lucru.

Presără o ploaie de sărutări pe faţa lui umedă, bucurându-se de intimitatea momentului.

În cele din urmă, mâna lui se ridică şi-o mângâie pe spate cu atingere de fluture. Atingerea lui era atât de tandră, aproape iubitoare, încât lacrimile o podidiră.

Michael o privi. Ea clipi. Era încă deasupra lui, încă plină de el, deşi îl simţea retrăgându-se dinăuntrul ei. Oare ce făceau amanţii acum?

— Vino aici, mormăi el întinzând-o peste el.

— Ar trebui… să merg în patul meu, protestă ea slab. Sunt prea grea.

— Nu, atâta spuse el, punându-şi un braţ peste

posteriorul ei, iar pe celălalt pe propria frunte.

Silence îşi aşează capul pe pieptul lui, simţindu-se uimitor de confortabil să stea aşa deasupra lui. Era cald şi îi putea asculta bătăile inimii, puternice şi regulate. Pentru o vreme, îi ascultă respiraţia devenind tot mai profundă şi bătăile inimii potolindu-se.

Îi plăcuse întotdeauna să împartă dormitorul cu William, dar ce făceau ei în pat nu-i produsese niciodată acea plăcere pe care Michael i-o oferise. Să facă dragoste cu el fusese minunat şi sălbatic, şi foarte senzual. Fusese tot ce visase, şi mai mult.

De aceea păru cu totul ciudat când începu să plângă, o jumătate de oră mai târziu.

*

Ochii ei căprui se înecau în lacrimi, curgând în valuri peste mâinile şi faţa lui, înecându-l într-o tristeţe sărată. Mama suspina în timp ce Charlie stătea lângă ea, ocărând-o, plesnind-o cu cuvintele şi cu pumnii, iar Mick era prea mic şi prea slab să-l oprească.

Apoi Charlie dispăru şi ea-şi ridică privirea. Mick văzu că era Silence cea care plângea, iar el nu putea face nimic s-o consoleze, să-i aline durerea teribilă fără margini. Căci el fusese aducătorul de rău şi de moarte – izvorul lacrimilor ei. Înşfăcase cu mâini lacome şi zdrobise chiar lucrul pe care credea c-avea să-l păstreze.

Dar asta ar fi vrut, doar s-o păstreze. Era a lui, suspinând sau nu, zguduită de durere sau nu. Şi dacă nu putea s-o aline, poate că lacrimile ei fierbinţi aveau să spele veninul din sufletul său…

*

Mick se trezi din coşmar asudat şi, pentru un moment, crezu că încă visa. Silence plângea. Plângea după ce făcuse dragoste cu ea. Dacă ar fi avut o inimă, s-ar fi chircit de durere, dar cum îi lipsea un asemenea organ, se întinse după ea. Silence era în patul lui, în sfârşit, iar el nu regreta nicio secundă. Dacă era incapabil de dragoste sau de alinare, atunci fie. Dar putea măcar s-o ţină în braţe şi să-i simtă lacrimile pe faţă. Să-i împărtăşească durerea.

— Ce s-a-ntâmplat, draga mea? întrebă el cu vocea răguşită de somn, sau poate de o nouă emoţie.

Ea încremeni când o atinse şi se aplecă peste umărul ei, dar Michael era nemilos. Era pirat la urma urmei şi ce lua păstra, iar ea era a lui acum – chiar dacă ea ştia sau nu încă asta. O trase în braţele lui.

— Dulcea mea Silence, spune-mi.

Trupul ei se relaxă dintr-odată, ca şi când ar fi acceptat înfrângerea.

— Am minţit. În tot timpul ăsta, am minţit!

Mick habar n-avea despre ce vorbea, dar încercă s-o liniştească, sărutând-o pe gât.

— Ce vrei să spui?

Când ea clătină din nou din cap şi nu răspunse, el îi întoarse încet faţa spre el ca să o poată vedea. Imaginea îi dădu un junghi în inimă. Era exact ca în vis: ochii ei căprui sclipeau, încărcaţi de lacrimi de cristal, iar obrajii îi erau uzi şi înroşiţi.

— Scumpa mea.

Ea suspină şi spuse:

— Am zis că eu şi William ne iubeam cu adevărat, iar căsnicia noastră era perfectă. Dar, Michael, nu *era.*

El oftă şi-şi lipi obrazul de al ei. Normal că nu fusese o căsnicie perfectă. Din ce-şi dăduse seama, soţul ei fusese un nătărău. Dar era, totuşi, un nătărău *mort.* Ştia foarte bine că doliul n-are nimic de-a face cu

ceea ce a fost persoana când era în viaţă.

— Cred că doar… doar mi-am dorit să fi fost căsnicia perfectă, şopti ea, iar el îi simţi tremurai vocii. Era plecat atât de mult timp, iar eu îl aşteptam mereu… Nu am fost un cuplu zi de zi, ca într-o căsnicie adevărată. Şi când a intervenit o greutate, oftă ea, n-am ştiut ce să facem, cum să vorbim unul cu celălalt.

— Îmi pare rău, murmură el cu buzele lipite de părul ei.

— Şi să fac asta… scânci ea, ce-am făcut noi… cred că m-a făcut să-mi dau seama că între mine şi William se terminase totul. Căsnicia noastră, viaţa noastră. Nici măcar pe mine însămi nu mă mai pot minţi că a fost perfect.

O mângâie pe spate, aşteptând. Ea îşi ridică privirea cu ochii ei superbi încă strălucind.

— Probabil că mă crezi o proastă.

El îi zâmbi cu tandreţe, pentru că ceva în pieptul lui se înfiorase.

— Nu, iubire, cred că ai un suflet gingaş, şi asta n-are cum să nu-mi placă.

Ea zâmbi cu buze tremurânde. Michael îşi trecu degetele prin părul ei castaniu mătăsos.

— Şi-mi pare rău că amintirile te-au întristat, dar mă tem că nu-mi pare rău pentru ce-am făcut noi.

— O, clipi ea, dar nu-mi pare rău.

— Mă bucur, murmură el, sărutând-o pe colţul gurii.

Ea suspină, apoi îşi deschise timidă gura, iar el profită imediat. O sărută adânc, explorând-o fierbinte, gustându-i urmele tristeţii.

Lui Michael nu-i plăcea de obicei să se gândească la amintirile altora, dar găsi o modalitate să le alunge pe ale ei. Întorcând-o, Mick o trase aproape până când posteriorul ei voluptuos se lipi de coapsele lui.

Mădularul lui era deja stârnit. O cuprinse de umeri şi prinse în palmă un sân delicios.

Nu avusese timp să-i aprecieze pe îndelete sânii mai devreme – pofta lui fusese aproape de nestăpânit de-ndată ce ea îl acceptase. La lumina zilei o va dezbrăca şi va examina noua lui pradă, dar aici, în întuneric, pur şi simplu o va simţi. Îi cântări moliciunea. Sânul ei plin era făcut pentru mâna lui. Sfârcul era tare şi nerăbdător. Îl mângâie şi apoi îl ciupi uşor prin ţesătura cămăşii, simţind trupul lipit de al lui tremurând. Se jucă pe îndelete, leneş, cu sfârcurile ei câteva minute, apoi mâna lui coborî. Cămaşa era ridicată sus peste şolduri, ceea ce lui îi convenea de minune. Îşi lăsă palma peste pliurile ei. Era a lui acum, o grădină de încântare numai pentru el. Respiraţia i se înteţi când îşi el îşi afundă degetele în mierea dinlăuntrul ei. Plânsese şi acolo, iar descoperirea aceasta îl bucura. Măcar atât putea face pentru ea. Descoperi mugurele fraged din vârf şi îşi mişcă uşor degetul în jurul lui, fără să-l atingă pe de-a-ntregul, mai mult anticipând. De jur împrejur, degetul lui mângâie, până când ea oftă fremătând şi-i gemu numele – Michael – singura care-i spunea aşa.

Dar îi dăduse voie, căci era o pradă bună această femeie cu suflet delicat. Şi fiindcă era femeia lui, ei bine, într-un fel trebuia să fie şi el bărbatul ei.

— Taci, iubire, îi şopti, lingându-i gâtul şi savurând ispitit gustul sărat şi intim feminin.

Plină de dorinţă, ea îşi lovi şoldurile de ale lui, iar el gemu profund. O atinse în sfârşit unde dorea. Apăsă ferm, frecând şi înconjurând, până când ea gemu ascuţit. Sunetul acela fu ca un balsam pentru sufletul lui pustiit.

Silence se smuci, dar el îi prinse şoldurile şi o imobiliză în cel mai primitiv mod posibil. Îi ridică

piciorul, aducându-l peste propriul şold şi pătrunse în umezeala ei caldă şi primitoare.

Apoi se întoarse la joacă. O muşcă de umăr în timp ce-i mângâie mugurele, iar el rămase nemişcat, adânc înăuntrul ei. Avea ce voia: pe ea legată de el, incapabilă să se mişte. Îşi strecură degetele printre pliurile ei delicioase, până atinse locul în care trupurile lor se împreunau. Mădularul îi era îngropat în trupul ei, în timp ce mâna lui îi mângâia carnea delicată. Ea gemu adânc, iar el linse locul unde muşcase umărul, apoi îi prinse lobul urechii. Silence încercă să se frece de el, dar era puternic şi o ţinu cu uşurinţă. Apoi iar se jucă cu degetele, mângâind uşor. Era umflată acum, şi mâna lui umedă ştia că era pregătită. O simţi pulsând în jurul mădularului său, iar senzaţia era o tortură rafinată. O preţuia, îi preţuia lacrimile, preţuia altruismul ei. Inima ei ar putea fi chiar suficient de mare încât să umple spaţiul acela pustiu din propriul lui piept.

— Michael, şopti – o sirenă care cânta fără s-o ştie.

— Da, iubire?

— Michael, te rog!

— Uită-te la mine iubire.

Ea făcu întocmai, şi el îi devoră gura, lingând lacrimi sărate de pe buzele ei, adâncindu-şi limba în adâncurile ei. Un pirat care-şi cerea prada.

Ea se arcui, iar el nu se mai putu reţine. O pătrunse adânc, şi în acelaşi timp continuă s-o mângâie. Porni atacul în valea ei strâmtă, jefuind tot ce era mai dulce acolo. Ea îşi deschise larg buzele într-un strigăt mut, iar el se eliberă puternic şi năvalnic în timp ce-i săruta gura deschisă. Apoi se îndepărtă şi-şi strigă triumful. Era a lui, acum şi pe vecie, până la capătul timpului, până când mările se vor usca şi omul

nu va mai cutreiera pământul, amin! A lui şi numai a lui.

Ea se prăbuşi peste el, parfumul dulce al pasiunii lor răspândindu-se în aerul nopţii.

— Dormi, murmură el şi o lipi de el, fără să iasă dinlăuntrul ei.

O prinsese şi nu avea nicio intenţie să-i mai dea vreodată drumul.

Capitolul 15

Pasărea-curcubeu coborî încet din văzduh şi se roti veselă deasupra capului lui Clever John înainte de a se aşeza şi a se preface în Tamara. Îşi dădu pe spate capul-curcubeu şi râse veselă.

— Clever John, ai încărunţit şi spatele tău puternic a început să se aplece! Au trecut atâţia ani, prietene?

Dar Clever John privea spre castel, îngrijorat.

— Îmi doresc un cufăr plin cu aur şi giuvaere care să rămână mereu plin.

Tamara zâmbi puţin tristă şi-şi ridică braţele spre cer:

— Cum doreşti!...

din *Clever John*

Silence se trezi simţind trupul unui bărbat în jurul ei. Era o senzaţie atât de voluptuoasă, că oftă de plăcere. Umerii lui largi îi adăposteau pe ai ei, încălzind-o din cap până-n picioare. Tălpile ei erau peste gambele lui. Îşi îndoi degetele şi simţi părul de pe picioarele lui.

Abia atunci, prin acea mică mişcare, îşi dădu

seama că el era încă în ea. Silence înmărmuri, făcând ochii mari. Dormise legată de Michael. Chiar şi acum îi putea simţi mădularul zvâcnind în adâncul ei. Senzaţia era incredibil de decadentă. Incredibil de minunată.

Într-o singură noapte, împărtăşise mai multe cu Michael decât o făcuse vreodată cu William. Mai mult decât faptul că Michael era un amant dedicat şi *minuţios,* ascultase suspinul ei fără jena tipic masculină. O mângâiase şi a alinase. Gândul acesta îi dădu speranţă. Dacă putuse să-i asculte lacrimile şi dezamăgirea, atunci cu siguranţă, dacă s-ar certa sau a avea păreri diferite, ar vorbi cu ea despre asta, nu i-ar întoarce spatele, cum făcuse William. Şi dacă Michael putea vorbi cu ea…

Ei bine, puteau avea un viitor împreună. Presupunând, desigur, că el ar vrea un viitor împreună cu ea. Silence se încruntă.

Nu vorbise despre căsătorie, nici măcar despre statutul ei de amantă. Oare avea vreun plan cu ea, sau…

Michael respirase zgomotos până atunci, iar ea îşi dădu dintr-odată seama că nu se mai auzea atât de tare. Stătu nemişcată şi precaută. Oare ce crezuse despre lacrimile ei de azi-noapte? Cu siguranţă nu era obişnuit cu astfel de sensibilităţi. Abundenţa ei de emoţii era stângace, ştia, dar nu prea avea ce face în privinţa asta. Trăise atâta vreme cu fantasma unei iubiri perfecte alături de William, încât îi fusese greu s-o îndepărteze.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— De ce? întrebă el, cu vocea somnoroasă.

— Pentru c-am plâns. Ştiu că trebuie să te fi enervat, doar că…

— Nu m-am enervat, îi şopti el lipit de gâtul ei. Să nu îţi ceri niciodată iertare pentru ce facem noi doi aici.

Mormăi şi se foi, ieşind din ea. Silence fu dezamăgită numai pentru o clipă, fiindcă el o întoarse pe spate şi veni deasupra ei, puternic şi viril. Îi depărtă cu nonşalanţă picioarele cu genunchii şi se avântă din nou în ea, fierbinte şi tare.

Gemu la asaltul rapid, urmă o senzaţie minunată, iar apoi faţa lui era lângă a ei şi obrajii ei în palmele lui.

— Ceea ce vreau, spuse el încet, eşti tu. Nimic altceva.

Ea deschise buzele să întrebe ce voia să spună, dar gura lui i le acoperi şi toate gândurile i se evaporară din minte.

O sărută lung, apoi se ridică şi o pătrunse adânc. Poziţia era una veche, cunoscută, şi totuşi nu şi cu Michael. Cumva, cu el se simţea mult mai vulnerabilă, mult mai intimă. El o privea în timp ce intra şi ieşea din ea, deţinând complet controlul, arogant şi dominant.

— Eşti a mea acum, îi şopti, cu ochii pe jumătate închişi. Înţelegi, Silence, iubire?

Nu prea înţelegea. Voia să-l roage să-i spună mai mult, să-i explice ce însemna mai exact „a lui”, şi dacă avea să dureze o săptămână sau era pentru tot restul vieţilor lor. Voia detalii şi explicaţii, dar el se mişca peste ea şi în ea în cel mai minunat mod, iar ea pur şi simplu nu putea articula un cuvânt.

Aşa că îşi întinse braţele deasupra capului, bucurându-se de mişcările şoldurilor lui. Sânii îi tresăltau în ritmul mişcărilor, iar privirea lui coborî poftcioasă spre pieptul ei.

— Am vrut să-i văd dintotdeauna, murmură el şi, înfigându-şi degetele în decolteul cămăşii de noapte, o sfâşie de pe ea.

Ea gemu, găsind violenţa lui nepăsătoare cumva extraordinar de erotică.

— Da, mormăi el.

îşi lăsă capul în jos şi linse sfârcul fremătând, şoldurile sale încă mişcându-se ritmic.

Ea simţi o dorinţă disperată pentru ceva care nu era neapărat fizic. Felul acesta de a face dragoste era minunat, dar nu era dragoste. Era oare suficient? Dacă nu va găsi niciodată puterea în el să o iubească, avea să fie mulţumită?

Îndepărtă gândul şi îşi afundă degetele în părul lui, care aluneca atât de mătăsos peste umăr. Atingerea ei păru să-l dezlănţuie. Dintr-odată, se împlânta în ea din ce în ce mai repede. Ea vru să-i ridice capul, să-l privească în ochi şi să vadă dacă exista ceva dincolo de dorinţa pură.

Dar propriul extaz o surprinse şi o înălţă. Îşi închise ochii, gemând, simţindu-se precum zeiţa unui ritual păgân care-şi primea ofranda. Îşi desfăcu picioarele larg şi acceptă tot ce avu el să-i ofere.

El gemu peste sânii ei, iar corpul lui masiv se opri brusc, cuprins de spasme. Îşi lăsă mâinile peste umerii lui, şi simţi zvâcnirile, în timp ce muşchii lui se încordau.

Când îşi deschise ochii, aerul părea poleit cu speranţe.

Pentru un moment, el se lăsă greu peste ea. Apoi se rostogoli într-o parte şi se propti într-un cot. Maxilarele lui Michael erau umbrite de barba abia mijită, iar ochii lui erau încă leneşi după dezlănţuirea pasiunii, în timp ce-o priveau cu tandreţe. Să fi fost oare dragoste în ochii lui sau ceva aproape de dragoste? Dar nu avu curajul să-l întrebe.

Michael era atât de seducător, încât o făcu să se gândească la ea însăşi. Cu siguranţă părul îi era ciufulit după somn, iar faţa umflată de la plâns. Îşi trase pătura peste sâni.

El zâmbi din colţul buzelor:

— De obicei, Bittner îmi pregăteşte baia dimineaţa, îmi ştie tabieturile. Vrei să pun să ţi se aducă şi ţie o vană în cameră?

— O, da, te rog, spuse ea timidă.

Baia era un lux rar, mai ales dimineaţa devreme.

Zâmbetul lui abia schiţat se transformă într-unul larg, la replica ei entuziasmată. Se aplecă şi o sărută, lung şi pe-ndelete.

Se auzi o bătaie în uşă. Silence icni, stingherită.

— Servitorii…

— Servitorii ştiu că nu trebuie să mă deranjeze, clătină el din cap ridicându-se din pat, decât dacă e important.

Se îndreptă spre uşă şi o crăpă, fără să se sinchisească să se îmbrace. Silence nu putea vedea cine era la uşă, dar auzi vocea lui Harry:

— Am o vorbă cu tine, Mick.

Şi cumva, Silence îşi dădu seama că idila lor imperfectă se *destrăma.*

*

— A fugit azi-noapte, aproape de miezul nopţii, spuse Harry, încercând să ţină ritmul cu Mick, în timp ce se îndreptau către grajdul din spatele casei. L-am urmărit cum ne-ai ordonat, dar nu aveam nicio idee despre locul unde se îndrepta, până când am ajuns aici în dimineaţa asta. N-am crezut că ai vrea să apară neanunţat, aşa că am pus mâna pe el şi am venit după tine.

Mick îşi simţii muşchii încordaţi, mărind pasul pe măsură ce se apropia de trădător.

— Ai procedat bine.

Ieşiră prin bucătărie, ignorând ţipătul scurt de uimire al unei spălătorese, aplecată peste un morman

de vase. Afară ziua era cenuşie, ca şi cum cerul ar fi fost în acord cu ceea ce se întâmplase. Grajdul era în faţa unei curţi pavate, iar cizmele lor răsunau pe pietrele din pavaj. Înăuntru, unul dintre caii de trăsură necheză în semn de salut. Bran stătea într-o boxă goală, iar Bert îl păzea atent.

Mick îşi privi fostul locotenent. Bran nu mai putea fi luat drept un copil, în câteva zile barba îi crescuse. La colţurile gurii îi apăruseră riduri, iar ochii păreau înfundaţi în orbite. Bran îi aruncă o privire, apoi se feri, de parcă s-ar fi ruşinat să-l privească pe Mick în ochi.

— Aşteptaţi-mă afară, le spuse Mick lui Bert şi Harry fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Bran.

Cei doi ieşiră. Mick făcu un pas uriaş înainte şi-l lovi pe Bran în falcă, cu toată forţa braţului – şi a durerii sale. Bran se clătină, lovi peretele boxei şi căzu brusc la pământ.

— De ce? îl întrebă Mick scrâşnind din dinţi.

Bran îşi dusese mâna la faţă. O asemenea lovitură ar fi putut rupe un maxilar, făcând pe cineva incapabil să mai mănânce cum trebuie sau să mai vorbească vreodată. Lui Mick însă nu-i pasa.

— Te-am adus în casa mea, ţi-am dat mâncarea mea, te-am îmbrăcat. Şi *aşa* mă răsplăteşti? Trădându-mă duşmanului meu? Lăsând oamenii lui să-mi pătrundă în casă şi să ucidă o fetişcană nevinovată?

Bran îşi supse un firicel de sânge ce începuse să curgă din buza spartă.

— Nu ştiam că aveau s-o omoare pe Fionnula, spuse şi vocea i se frânse când îi pronunţă numele.

Mick dădu din cap.

— Şi ce credeai că voiau să facă?

Bran se ridică, uitându-se evaziv în jur:

— Să te doboare.

— Tu voiai să-mi iei oamenii.

Bran se uită într-un final către el, şi Mick fu uimit să găsească sfidare în ochii lui.

— Mi-ai povestit, de nenumărate ori, despre cum ţi-ai câştigat locul. Despre cum l-ai doborât pe căpitanul unui echipaj de piraţi când erai încă un copilandru. Ce te-ai fi aşteptat de la mine?

Mick se lăsă pe vine, simţindu-şi sufletul împovărat.

— M-aş fi aşteptat să îmi fii loial.

— Loial? Bran scutură din cap, crispându-se. Mi-ai spus să nu am niciodată încredere în nimeni. Mi-ai spus că oricine face asta e un neghiob. M-ai învăţat că nu trebuie să mă iau la întrecere decât cu mine însumi. Că trebuie să am grijă de mine şi numai de mine. Ţi-aş putea recita şi în somn lecţiile. Şi chiar niciodată nu ai pomenit de loialitate, şi acum de aştepţi la asta din partea mea?

— Ah…

Mick îşi aminti remarcile pe care le făcea în pripă, lecţiile pe care le dădea ocazional atunci când atacau corăbii şi analizau punctele forte şi slăbiciunile oamenilor lui şi ale duşmanilor.

Dar îl considerase pe Bran unul dintre ai lui – omul lui de încredere, la naiba! Prietenul lui. Cum putuse Bran să-i ia cuvintele şi să i le întoarcă împotrivă?

— M-am aşteptat la loialitate din partea ta şi a tuturor oamenilor de sub comanda mea.

— De sub comanda ta, exact, spuse Bran. Nu aveam nicio cale să devin mai bun. Trebuia să devin ca tine.

— Eşti ca mine, urlă Mick. Am avut încredere în tine, te-am făcut om. La ce dracu’ te-ai gândit, Bran?

— M-am gândit la libertate! exclamă Bran. Ne-ai ţinut la degetul tău mic, ne-ai făcut să trăim în casa ta,

să mâncăm la masa ta. Ai împărţit prăzile cum ai crezut de cuviinţă şi n-ai cerut nimănui părerea. Nu ai dat niciodată atenţie sugestiilor sau planurilor mele. Nu îţi eram decât un lacheu, în timp ce eu doream să îţi fiu egal.

Mick rămase cu privirea neclintită. Ani întregi din viaţa lui aşteptase următoarea masă, fără să ştie când are să vină. Îşi transformase palatul în fortăreaţă nu numai ca să îşi păzească averile, ci şi ca să îşi protejeze oamenii. Şi acum Bran îi arunca generozitatea în faţă?

Mick îşi întoarse dezgustat capul, apoi rămase nemişcat.

— Poţi să încerci să arunci toată vina trădării tale asupra mea, dar n-o să meargă. Fionnula a murit din cauza ta – şi doar a ta.

— O, Doamne! Bran îşi închise ochii, strângând din pleoape. Gemu atât de slab încât Mick trebui să se apropie ca să-i audă cuvintele: O, Doamne, crezi că nu ştiu asta? Faţa ei era carne vie. Mă bântuie în vise, nu mai pot dormi noaptea.

Mick mârâi:

— Şi cum ai găsit casa asta?

Bran scutură din cap.

— Am tras cu ochiul prin registrul lui Pepper.

— Şi i-ai spus Vicarului unde sunt? întrebă Mick, cu o voce joasă, înverşunată.

— Nu!

— De ce-ai venit aici?

Bran îşi deschise ochii, şi lacrimi îi inundară faţa.

— Am vrut să te previn în legătură cu Vicarul. O vrea pe doamna Hollingbrook. Nu vorbeşte decât despre asta.

Mick râse, deşi nu era deloc vesel.

— Şi tu crezi că nu ştiu asta foarte bine? De ce ai

venit de fapt, Bran?

— Îmi pare rău, Mick, şopti Bran, nu ştiam cu cine aveam de-a face. Dacă mi-ai fi spus…

— Ce? oftă Mick. Dacă ţi-aş fi spus că e un descreierat nu m-ai fi trădat tatălui meu?

Bran încremeni, cu chipul alb ca varul.

— Tatăl tău? Vicarul este *tatăl* tău?

— Da. Mick înclină din cap, iar buzele i se strânseră cu amărăciune. S-a completat cercul, nu-i aşa? Trădat de tatăl meu, şi acum trădat tatălui meu. Cred că bătrânul e tare mulţumit.

— Mick…

Mick ridică brusc mâna, oprindu-i vorbele.

— Ieşi din faţa mea, înainte să te ucid!

Bran se ridică, vlăguit.

— O să mă poţi ierta vreodată, Mick?

Cuvintele lui îi atinseră o coardă sensibilă, dezlănţuindu-i mânia. Îşi scoase pumnalul şi, înainte ca Bran să poată face vreo mişcare, i-l duse la beregată.

Bran îngheţă când lama făcu să i se prelingă pe gât o picătură de sânge. Mick privi în ochii băiatului care odinioară îi fusese drag ca un prieten.

— Nu te pot ierta, Bran, nu. Ai ucis orice urmă de speranţă să te iert în clipa în care le-ai pus pe Silence şi pe Mary Darling în pericol. Ar fi putut să moară din cauza neghiobiei tale. Pentru asta, pentru că le-ai pus sub ameninţarea lui, ar trebui să-ţi despic beregata aici şi acum şi să-ţi arunc cadavrul împuţit în Tamisa.

Pentru o clipă, rămase nemişcat cu pumnalul la gâtul lui Bran, uitându-se în ochii lui albastru-deschis. Odinioară râseseră împreună, băuseră coniac împreună, plănuiseră atacuri. Bran îi fusese la fel de apropiat ca un frate… sau ca un fiu.

„Ar fi putut fi Silence în locul ei, cu faţa aceea distrusă.”

Brusc, Mick se îndepărtă de Bran, retrăgându-se cu repeziciune în colţul celălalt al boxei, lângă uşă.

— Harry! urlă.

Acesta apăru într-o secundă. Privi înăuntru şi clipi, neînţelegând de ce îl vede pe Bran încă în viaţă.

Doar Mick ucisese până acum pentru motive mult mai puţin importante decât ceea ce îi făcuse Bran.

— Ia-l! arătă Mick spre Bran, cu o smucitură din cap.

— Să-l iau?… întrebă Harry prudent.

Mick se crispă. Nu putea să arunce povara uciderii lui Bran asupra lui Harry. Nu, Bran era doar responsabilitatea sa şi îl va alunga el însuşi din Anglia. Oftă şi îşi întinse gâtul.

— Du-l în pivniţă şi închide-l bine. Îl voi duce înapoi la Londra şi îl voi pune într-unul din vasele care se îndreaptă spre ţărmuri îndepărtate.

Văzu pe faţa lui Harry o expresie rapidă, dar evidentă, de uşurare. Când uriaşul se întoarse spre Bran, faţa lui avea o mină rece, mai rece decât văzuse Mick vreodată.

— Hai, atunci.

Harry îi imobiliză braţele şi ieşi cu el din grajd. Bran aruncă peste umăr o privire neajutorată, dar Mick o ignoră. Decizia fusese luată.

Mick aşteptă ca toată lumea să se retragă, apoi mai stătu un timp, încercând să îşi înăbuşe furia. Nu voia ca ea să îl vadă astfel. Nu ar fi înţeles. Ea aparţinea unei lumi ciudate, unde oamenii se puteau ierta unul pe celălalt, unde nu era o slăbiciune să îl laşi să trăiască pe copilul pe care l-ai învăţat cum să devină bărbat.

Mick îşi dădu capul pe spate, stăruind neatent cu privirea pe grinzile grajdului. Nu putea să se schimbe. El se trăgea din coastele unui diavol cu formă umană şi

asta era toată umanitatea de care era capabil.

— Michael?

Vocea ei răsună dulce şi molatic în aerul nemişcat al grajdului. Pentru o clipă, îi veni să se ascundă. Ca să nu lase boala din inima lui să o atingă. Se simţea murdărit de păcat.

Dar nu exista om mai hotărât decât Silence a lui. Îşi vârâse capul pe uşa boxei.

— Iată-te.

El se dezlipi de lângă perete.

— Da, iată-mă.

Ea rămase şovăind în uşă, de parcă ar fi simţit întunericul din inima sa. Poate că oamenii cu adevărat buni au un fel de busolă în ei, care începe să se mişte atunci când sunt în prezenţa răului.

— Ce a venit să îţi spună Harry? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nimic despre care să-ţi faci griji.

El se îndreptă către uşă, dar ea nu se dădu deoparte. Îşi încrucişase braţele pe piept şi îl privea cu acei ochi minunaţi, năucitori.

— Şi dacă vreau să-mi fac griji? Dacă vreau să-ţi împărtăşeşti şi necazurile cu mine?

O privi perplex şi nu putu să nu-i treacă prin minte că niciodată nu avusese probleme de genul acesta cu vreuna dintre târfele pe care le adusese în patul său. Îi venea să se strecoare pe lângă ea, să o lase naibii cu toate întrebările ei, dar avea un sentiment visceral că, dacă ar fi făcut aşa ceva, ar fi fost o greşeală foarte greu de remediat.

Mick oftă.

— Harry l-a adus pe Bran să mă vadă.

Ea rămase neclintită, ridicând din sprâncene.

— La naiba, şuieră el, luând-o de umerii subţiri. De ce nu o laşi baltă? Asta e o problemă de bărbaţi, nu

e problema ta!

— Cred că e şi a mea, replică ea, ridicând capul curajoasă şi privindu-l în ochi, cu îndărătnicie. Ţi-am oferit trupul meu şi nu numai. Cred că, în schimb, ai putea să îmi arăţi puţină încredere.

— Asta e ceea ce pare? Un test? spuse el, simţind cum îl cuprinde din nou furia şi căutând o victimă – chiar dacă ea nu era vinovată de nicio crimă în faţa lui.

— Poate că este, spuse ea rar. Trebuie să aflu dacă sunt mai mult pentru tine decât una dintre femeile care ţi-au trecut prin pat, Michael.

— Ştii prea bine că reprezinţi mult mai mult decât asta pentru mine! răcni el furios. Ce vrei de la mine?

— Adevărul, şopti ea, dar şoapta îi păru hotărâtă. Onestitate, prietenie. Şi poate dragoste.

Cuvintele ei îi treziră fiori de gheaţă în vintre. Putea să atace vase, putea omorî un om, putea să conducă o hoardă de piraţi aproape sălbăticiţi, dar ceea ce voia ea de la el îi era imposibil. Era fiul lui Charlie Grady, un bărbat care nu simţise niciodată compasiune, care neglijase dragostea întreaga lui viaţă. Toată bunătatea pe care o avusese Mick în el fusese spulberată cu şaisprezece ani în urmă, şi asta era la fel de sigur ca faptul că faţa lui Charlie Grady fusese distrusă. Se protejase purtând o armură cu straturi de granit, ca să poată supravieţui, să poată război în lume şi să ajungă unde se afla în acel moment. Şi ea? Ea voia pur şi simplu să-şi desfacă armura asta – să o lase să cadă şi să rămână dezgolit şi vulnerabil în plină lumină.

Privirea ei era clară, directă, şi prea teribilă ca să o poată descrie, cum stătea aşteptând ceva de la el – ceva ce nu era sigur că *avea* în el.

— La naiba, scrâşni, şi îşi lipi gura de a ei.

Se culcase cu femei încă de când avea 14 ani. Le

cunoştea foarte bine toate locurile dulci, suspinele şoptite. Asta putea să facă. Iar ea trebuia să înveţe să se mulţumească cu asta. Nu ştia altă cale prin care să o ţină aproape de el.

*

Sărutul lui Michael era copleşitor. Silence se străduia să-şi amintească faptul că el de fapt nu îi răspunsese la întrebări. Dar trupul ei părea că devenise sensibil sub vraja lui, noaptea trecută. Se surprinse arcuindu-se spre el, trecându-şi mâinile prin părul lui minunat. Deja devenise mai receptivă, anticipându-i gesturile.

Dar nu îi spusese pentru ce venise Bran. Refuzase să-i împărtăşească asta şi, mai important, şi alte lucruri minore din viaţa lui de zi cu zi. Dacă avea să fie pentru el mai mult decât un trup în patul său, trebuia să înveţe să se deschidă, trebuia…

Michael începu să-i ridice fustele cu mâinile lui mari şi nu se mai putu gândi la nimic.

Se desprinse din sărut.

— O, dacă vine cineva?

— Şşşt, murmură el şi vocea i se stinse într-un scrâşnet. Nimeni n-o să ne întrerupă.

îi dezgolise picioarele şi o împingea spre peretele grajdului. Se rezemă de perete şi-l văzu, ameţită, cum se aşeza în genunchi.

— Michael!

însă el îi ignoră protestul:

— Ţine-ţi fustele.

— Oh, Doamne!

Îl ascultă, în timp ce îşi întinse gâtul uitându-se după intruşi. Dacă se întorcea Harry? Sau Bran? Sau poate vreun grăjdar?

Michael o prinsese cu ambele mâini acum, dezmierdându-i gambele şi continuând până la genunchi, mângâindu-i delicat coapsele. Ea se înfioră. Ce-avea de gând să-i facă? Simţea cum se înfierbântă în locul intim dintre picioare şi dacă ajungea acolo… Ţipă când el se aplecă să o sărute pe interiorul coapselor.

— Trage-ţi fustele mai sus, iubire, şopti el.

Ea bombăni în barbă. Dacă-şi trăgea fustele mai mult, locurile ei cele mai intime ar fi ieşit la iveală. Una era să te zbengui gol în întuneric şi cu totul altceva pe lumină.

Dar vocea lui era păcatul întruchipat, întunecată şi periculos de seducătoare. Făcu aşa cum îi poruncise, cu degete tremurânde de dorinţă şi simţi aerul rece mângâindu-i locul în care coapsele se uneau.

— Aşa, spuse el mulţumit, ţine-le aşa, iubire, şi desfă coapsele un pic mai mult.

Ea înghiţi în sec şi făcu ce-i spusese.

— Bravo, şopti el peste pielea ei şi înfiorând-o.

Gura lui îi urmări formele, în jurul pulpelor, gustând şi sărutând, dar foarte încet şi minuţios, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. Silence îşi întoarse capul îngrijorată, agitată, înfricoşată. Michael se apropia de centru, continuând să guste. Silence îşi muşcă buza, încercând să nu scoată niciun sunet, căci cu siguranţă ar fost descoperiţi. Simţi cum Michael îşi trecu degetul prin părul de acolo în jos, spre pliurile sensibile şi cărnoase. Le depărtă, explorându-i interiorul.

— Michael! şopti ea cât îndrăzni de tare.

Dar el o ignoră. Suflă peste cârlionţii uzi, iar ea se cutremură, mai mult din cauza senzaţiei decât a răcorii. Apoi el se aplecă şi-i atinse centrul cu limba fierbinte.

Silence sări, aproape lovindu-se cu capul de scândura peretelui. O, Doamne Dumnezeule!

— Ce faci?

El scoase un sunet gutural şi-i imobiliză cu mâinile trupul cuprins de tremur, apoi îşi mişcă limba, încet, pe îndelete, în cel mai intim contact pe care îl ea îl avusese vreodată. Limba lui era udă şi fierbinte, şi-i dădea o senzaţie de nedescris.

Lui Michael nu părea să-i pese că erau într-un grajd cu uşa deschisă, că ea se contorsiona la fiecare atingere, că tot ceea ce-i făcea era cu siguranţă cel mai neruşinat lucru posibil. Lui Michael O'Connor nu-i păsa câtuşi de puţin. Continua s-o guste şi s-o atingă până când ea se simţi aproape înnebunită de intensitatea trăirilor pe care el i le provoca. Fiecare mişcare a limbii lui o simţea explodând grandios în fiecare nerv al trupului ei. Fiecare sărut adânc o aducea din ce în ce mai aproape de climax. Tremura, gâfâia, udă de dorinţă, iar el pur şi simplu nu se oprea.

Îşi desfăcu aproape inconştientă genunchii, arcuindu-şi şoldurile ca să-i înlesnească accesul. Putea să moară din cauza acestei torturi, dar ar fi murit în extaz. Îşi dădu capul pe spate şi privi spre grinzile vechiului grajd, fără să le vadă, gândindu-se că n-ar mai putea intra vreodată într-un grajd fără să roşească.

Apoi el îi apucă micul mugure de carne între buze şi-l supse cu sârg, aşa cum făcuse în acea dimineaţă cu sfârcurile ei. Dumnezeule! Nu se mai putea abţine. Se cutremură sub adânca, dulcea inconştienţă a eliberării glorioase. Spatele i se arcui, picioarele i se chirciră şi trebui să-şi vâre pumnul în gură ca să nu ţipe.

Încă tremura când el se ridică şi o luă în braţe. Se lăsă moale şi recunoscătoare, nefiind sigură că putea

să se ţină pe picioare. Iar când vru să-şi lase în jos fustele, el îşi puse palma între coapsele ei, posesiv.

— Ţi-a plăcut, draga mea? o întrebă cu voce senzuală.

— Ştii bine că mi-a plăcut, spuse ea încet, simţindu-şi limba grea, dar ai făcut-o ca să-mi distragi atenţia.

— Tu nu renunţi niciodată, aşa-i? spuse el trăgându-se puţin înapoi şi privind-o îngrijorat.

— Îmi spui, Michael?

Michael clătină din cap, mutându-şi privirea şi pătrunzând-o cu degetele – mângâind cu blândeţe. Ea gemu, agăţându-se de haina lui.

Respiraţia lui se acceleră când îi simţi umezeala.

— Eşti atât de udă, de fierbinte şi de umflată!

Îşi trecu degetul de-a lungul posteriorului ei, iar ea tresări.

— Michael…!

— Intenţionasem să te bucuri singură. Am încercat s-o fac pe domnul cu tine, dar se pare că nu se poate, îi spuse, începând să-şi desfacă pantalonii. Trebuie să te am.

Îl privi cu ochii pe jumătate închişi. Ar fi trebuit să se împotrivească, să îi spună că trebuia să se întoarcă şi să vorbească despre privirea lui plină de tristeţe de după întâlnirea cu Bran, dar descoperi că nu putea. Pur şi simplu nu putea să i se împotrivească atunci când o voia.

Mădularul lui era tare şi pregătit.

— Vino, îi spuse, ridicându-i un picior şi petrecându-şi-l în jurul taliei.

Şoldurile lui erau acum lipite de ea. Silence îl simţi, doar un pic mai sus decât ar fi trebuit. Ea gemu, frustrată.

— Taci, iubire, o să o fac mai bine, promit, doar…

Îi ridică şi celălalt picior şi Silence se trezi lipită de perete cu ambele picioare în jurul taliei lui. Avea mâinile pe fesele ei, susţinându-i întreaga greutate. Ea se simţea în siguranţă, dar, mai important, mădularul lui era acum la înălţimea potrivită.

— Pune-mă unde vrei, iubire, şopti el.

Silence întinse mâna între ei şi-l apucă, iar Michael înjură. Nu se putu abţine să nu-l mângâie puţin, plimbându-şi mâna de-a lungul lui în sus şi-n jos. Era tare şi frumos.

— Silence… o avertiză el.

Nu mai putea aştepta. Îl aşeză la intrare şi-şi muşcă buza simţindu-l fierbinte. Îi era atât de bine, încât pentru un moment rămase nemişcată. Apoi se gândi dacă şi-ar mai putea reveni vreodată, dacă el ar părăsi-o într-o zi. Simţea că-i dădea o parte din ea însăşi, o parte care nu mai putea fi luată înapoi.

Michael se răsuci şi împinse, apoi începu să se mişte, iar ea îşi ridică privirea.

Michael, Michael al ei, o privea cu nările dilatate, cu dinţii albi dezveliţi. Ea nu se feri de privirea lui fioroasă, ridicând mâna şi mângâindu-i obrazul.

— Fă dragoste cu mine.

El expiră puternic în timp ce aproape ieşi din ea, pentru ca imediat să se năpustească înăuntrul ei. Ritmul era rapid, aproape nebunesc, iar ea se ţinea de umerii lui, luptându-se să nu ţipe.

Oh, Dumnezeule, ce puternic era! Îl privea. O dâră de sudoare alunecă pe faţa lui. Pe chipul încrâncenat de efort. Voia să-l sărute, să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că era totul pentru ea, dar tot ce putu face fu să se ţină bine când explozia veni. Căci era la fel de dezlănţuită ca şi el – valuri fierbinţi care rupeau zăgazurile plăcerii – pe cât de violentă, pe atât de superbă. Silence simţi că lumea ei sărise în aer, căzând

înapoi în bucăţi. Era cutremurător. Era dragoste.

Gemu în timp ce avea această revelaţie şi-l privi. Avea capul arcuit pe spate. Strigase când se eliberase. Corpul lui zvâcnea lipit de al ei. Era magnific, o uimea, dar simţi un junghi de tristeţe. Ce însemna acest act pentru el, dacă într-adevăr însemna ceva?

Michael îşi puse capul pe umărul ei, gâfâind, iar la început nu-l putu auzi. Apoi cuvintele deveniră clare:

— M-a trădat, iubire. Bran m-a trădat.

Capitolul 16

Un cufăr mare apăru în faţa lui Clever John, lung cam cătun cal şi aproape la fel de înalt. Când deschise capacul, găsi monede de aur, şiraguri lungi de perle mari cât degetul lui şi nestemate strălucitoare de toate felurile. Pentru o clipă rămase pur şi simplu uluit. În cele din urmă, îşi aminti de Tamara. Îşi ridică privirea să-i mulţumească, dar fata dispăruse. Clever John rămase singur în grădina lui cu toate bogăţiile pământului. O singură pană portocalie plutea graţioasă în vânt...

din *Clever John*

— Am distrus patru dintre distileriile Vicarului în Whitechapel, îi spuse Harry lui Mick mai târziu în acea după-amiază. Şi am răsturnat una dintre căruţele pline cu butoaie cu gin.

— O privelişte frumoasă, mormăi Bert sprijinindu-se de perete. Ginu’ se revărsa şi bieţii nătărăi alergau în mijlocul străzii să-l lipăie din şanţuri înainte ca soldaţii să ajungă şi să-i ia.

Mick se strâmbă. Nu-i avusese niciodată la inimă

pe băutorii de gin, dar gândul la cineva încercând cu adevărat să bea gin vărsat într-un şanţ împuţit era grotesc.

— Ce soldaţi?

— Au apărut soldaţi care patrulează prin St. Giles în ultimele câteva săptămâni, spuse Harry scărpinându-se în cap.

— Cine-i comandă? se încruntă Mick, căci soldaţii nu apar pur şi simplu din senin, cineva trebuia să-i conducă.

— Căpitanul Trevillion, răspunse Bert.

— Şi de la cine primeşte ordine căpitanul?

— Asta n-am aflat, recunoscu Harry. Nimeni nu ştie, se pare. Da' Trevillion e un imbecil. Arestează orice vânzător de gin pe care-l găseşte, deşi majoritatea-s numa' nişte cotoroanţe.

— Vicarului probabil nu-i prea place treaba asta, pufni Mick.

— Aşa-i. Oamenii lui au fost şi ei arestaţi, povesti Harry.

Mick se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se. Chiar dacă Vicarul era hăituit de acest Trevillion, se mai descurcase cu soldaţi şi înainte, cel mai adesea mituindu-i. Nu aveau să-l încurce prea mult.

— V-aţi descurcat bine, băieţi. Dar mai am o treabă foarte importantă pentru voi, îi privi Mick în ochi. Am nevoie să le păziţi pe doamna Hollingbrook şi pe Mary. Cu preţul vieţii.

Harry şi Bert se uitară alarmaţi unul la altul.

— Desigur, spuse Harry. Dar tu unde vei fi, Mick?

— Merg la Londra să-l pun pe Bran pe o navă spre cel mai îndepărtat colţ al pământului, spuse el calm. Şi apoi o să-l omor pe Vicar.

— Nu poţi trimite pe altcineva să se ocupe de asta? spuse Bert, încruntându-se.

— Nu. Asta-i o treabă care trebuie făcută ca la carte, răspunse Mick sumbru. Mă voi ocupa eu de ea.

— De ce? întrebă Harry agitat.

— Bran a spus că Vicarul n-o să se oprească până când n-o să le ucidă pe doamna Hollingbrook sau pe Mary Darling, şi-l cred.

— Bran e un nenorocit de trădător, scuipă Bert. Mai poţi să crezi ceva din ce zice? Poate că-i o capcană.

Mick studia hârtiile de pe birou, fără ca de fapt să le vadă. Bran era palid şi transpirat, cuprins de remuşcări, dacă-şi dădea bine seama Mick.

— Ne-a trădat pe toţi, da, însă cred că asta-i adevărat. Nu uitaţi că Fionnula a murit din cauza Vicarului, aşa că nu cred să-l mai asculte acum.

Bert şi Harry îşi amintiră tulburaţi ce se întâmplase. Dar cel care vorbi fu Harry:

— Te poţi baza pe noi, Mick.

— Bun, pentru că vă încredinţez cele preţioase lucruri pe care le am.

— Da, încuviinţă Harry.

— Sunt sus, le spuse Mick, în camera copilului. Nu vreau să le scăpaţi din ochi după ce plec, aţi înţeles? Voi pleca în seara asta după cină.

Uriaşul dădu din cap şi ieşi, urmat de Bert.

Mick oftă şi se întoarse la hârtiile din faţa lui. Fără Bran şi cu Harry şi Bert care rămâneau de pază, nu avea să fie uşor să intre în casa Vicarului. Se lăsă în scaun şi cugetă.

*

Când Mick ieşi din birou era deja după-amiază. Îşi făcuse un plan care ar fi trebuit să meargă, dar era în continuare preocupat de faptul că nu avea oameni în

care să se încreadă cu adevărat. Intră în salon.

Silence era deja la masă şi, pentru o secundă, toate grijile lui dispărură. Îşi aminti expresia ei de îngrijorare în clipa când îi spusese despre trădarea lui Bran. Femeia asta îi alina sufletul.

Purta o rochie verde-deschis pe care el o comandase pentru ea şi asta îl mulţumea profund. Rochia era mult mai modestă decât şi-ar fi dorit el – îşi pusese o eşarfă din dantelă peste umeri, acoperindu-şi decolteul – dar el i-o luase, iar ea o purta. Îşi îngustă ochii, studiind imaginea ei stând la masă. Va trebui să comande mai multe rochii – câteva rochii pentru dimineaţă şi cel puţin încă una mai elegantă, pe care s-o poarte la operă.

Ea-i zâmbi, iar el simţi un junghi fierbinte prin inimă.

— De ce mă priveşti aşa? Ar trebui să mă îngrijorez?

— Mă gândesc la rochiile pe care o să ţi le iau, spuse el trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă ea.

— Da? răspunse ea încă zâmbitoare, dar cu o umbră de tristeţe pe chip.

— Te îndoieşti cumva? rămase el uimit, cu paharul de vin în aer.

— N-am discutat despre asta, dădu ea din umeri, şi nu ştiu ce intenţionezi. Eşti un om foarte greu de descifrat, domnule Rivers.

Michael luă o gură de vin, gândindu-se la cuvintele ei. Silence nu spusese că n-ar vrea să trăiască împreună cu el, ci pur şi simplu că nu ştia ce intenţiona el.

— Îmi doresc cu adevărat să rămâi, spuse încet, lăsând paharul din mână. Pot să-ţi aduc o grămadă de rochii frumoase, camere întregi, dacă vrei…

— E foarte generos din partea ta, spuse ea blând.

O privi cu atenţie. I se părea că îi scăpa ceva în discuţia asta.

— Poţi locui aici cu micuţa Mary Darling şi să faci tot ce vrei în fiecare zi. O să-ţi cumpăr o trăsură şi ai şi grădina de care să te ocupi.

— Eşti foarte amabil.

El strânse din buze. Îl provoca. Mereu îl provoca. De la cearta din după-amiaza aceea din cauza lui Bran la asta. O lăsase deja în viaţa lui, îi oferise casa şi pe el însuşi.

— Ce vrei mai mult? E mai mult decât ţi-a oferit vreodată soţul tău, trebuie să recunoşti.

— Da, răspunse ea cu răceală, dar William m-a luat de nevastă. Michael tresări de parcă l-ar fi lovit cu ceva în figură. Vru să spună ceva, dar doamna Bittner intră chiar atunci cu cina. Aşteptă să plece servitorii, gândindu-se bine la replica lui. Când uşa se închise în cele din urmă, spuse:

— Nu vreau să mă cert cu tine din pricina amintirii soţului tău. Ştiu cât a însemnat pentru tine.

— Mulţumesc, dădu ea din cap.

— Dacă doreşti ceva mai mult de la mine, spuse el cu grijă, cărţi sau haine sau chiar o servitoare personală, nu trebuie decât să ceri. Îţi voi îndeplini orice dorinţă cât voi putea de bine.

— Da, ştiu asta, Michael, spuse ea cu infinită tristeţe în ochi.

— Vei fi stăpână la Windward House. Vei putea face ce vrei, ţi-o dau ţie, dacă vrei, simţi el panică, o disperare pe care nu o mai întâlnise până atunci. Voi veni să te văd cât de des voi putea, poate trei-patru zile pe săptămână.

— Nu o să locuieşti aici permanent? întrebă ea, punând cu atenţie furculiţa în farfurie.

— Ştii că mi-e imposibil. Afacerile mele sunt în

oraş.

— Te referi la piraterie.

— Da! o privi el uimit şi mânios.

— Vei continua să jefuieşti oameni, spuse ea cu faţa atât de neclintită încât ai fi zis că era sculptată în marmură, dar ochii ei superbi parcă ardeau.

Ardeau exact ca ai mamei lui. Nu-i putea oferi ce avea ea nevoie. Nu era demn de ea.

Michael îşi ridică mândru capul.

— Da, sunt pirat! Nu am ascuns niciodată asta.

— Nu, nu ţi-ai ascuns niciodată păcatele, nu-i aşa, Michael? spuse ea cu buzele subţiate şi faţa încordată. Am sperat, totuşi, că avându-ne pe mine şi pe Mary Darling, te-ai putea gândi să renunţi. Pentru noi. Pentru *mine.*

— Nu m-am schimbat destul pentru tine? Râse scurt şi puternic. De unde crezi că vin banii cu care am plătit casa, mâncarea pe care-o mâncăm, hainele de pe tine? Din piraterie!

— Dar n-am nevoie de banii tăi, Michael, spuse ea ridicând din umeri şi cuprinzând cu privirea frumosul salon. E foarte frumos, dar nu e necesar.

— Bogăţia n-o fi necesară pentru tine, dar pentru mine e. Am trăit în şanţ, îţi aminteşti? Şi n-o să întorc acolo, nici măcar pentru tine.

— Dar n-ai putea ajunge niciodată în şanţ, spuse ea, de data asta ridicând tonul. Ţi-am văzut camera tronului. Ai putea trăi ca un rege din comorile de acolo. Ai putea trăi din afacerea cu construcţia de corăbii.

— Nu! spuse el tremurând, imaginea copilăriei înfometate deschizându-şi aripile zdrenţăroase în faţa ochilor lui. Chiar şi cu afacerea cu nave şi tot nu erau suficienţi bani. *Nu erau niciodată suficienţi bani!* Nu, nu înţelegi! Nu poţi înţelege. Banii – faptul că sunt pirat… — ăsta-s eu. E puterea mea, nu pot renunţa pur şi

simplu.

— De ce nu? Ce faci tu înseamnă jaf, aşa cum l-ai jefuit pe soţul meu, strigă ea, ridicându-se de la masă. Ai măcar vreo idee câtă suferinţă produci unor oameni nevinovaţi?

— Majoritatea sunt departe de-a fi nevinovaţi, râse el, indiferent de ce iluzii ţi-ai face tu.

— William era nevinovat, zise ea punându-şi palmele pe masă şi aplecându-se spre el. Eu eram nevinovată. William ar fi mers la închisoare dacă nu veneam la tine. Nu pretinde că nu faci victime, pentru că eu ştiu că nu-i aşa. Ne-ai făcut rău, Michael, foarte mult rău. Nu pot trăi cu un om care alege să facă rău oamenilor pentru bani.

O privea – atât de pasională, de mânioasă. Îi venea s-o pună acolo, pe masă, şi să rezolve cearta în cel mai primitiv mod.

— Îmi pare rău, spuse el în schimb.

Silence încerca să-şi ţină emoţiile sub control.

— Ce vrei să fac? întrebă el, stăpânindu-şi cu greu tonul vocii.

— Să devii omul care ştiu că poţi fi, îl ţintui ea cu privirea – femeia lui curajoasă. Fii tată pentru Mary şi soţ pentru mine.

— O să-mi tai boaşele, nu-i aşa? întrebă el încet. O să-mi pui piciorul pe cap? O să mă faci să sorb ceaiuri cu degetul mic ridicat?

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu mă interesează dacă-o să bei vreodată ceai, cu degetul ridicat sau nu. Vreau să faci ceva mult mai simplu. Mult mai uşor. Doar să te opreşti. Să nu mai fii pirat. Te rog, te rog, Michael! Pentru mine. Am putea trăi aici împreună, să ne căsătorim, să avem o familie. Nu vezi? Trebuie doar să înţelegi. Tot ce ai de făcut e să alegi. Alege-mă pe mine!

Michael simţi că îngheaţă. Poate pentru ea era simplu, dar banii lui – ce făcea el – ăsta fusese singurul lucru care-l scosese din sărăcie, din înfometare. Pirateria îl salvase când fusese părăsit, îl hrănise când nu avusese ce mânca, îi dăduse ceva de care să se agaţe şi un viitor când fusese distrus. Mama lui îl abandonase, Bran îl trădase, poate şi Silence avea să-l părăsească într-o bună zi, dar măcar rămânea cu asta. Măcar avea bani.

Banii erau puterea lui. Nici măcar pentru această femeie nu va accepta să devină slab. O privi în faţă, aşa hotărâtă şi frumoasă cum era.

— Nu.

Ea rămase cu privirea în ochii lui, iar lui i se păru că citeşte disperare în ei. Apoi Silence se întoarse şi ieşi.

*

Lacrimile se uscaseră deja pe obrajii lui Silence când Michael apăru în camera ei. Stătea întinsă în pat şi îl văzu aşezând un set de cuţite şi un pistol pe măsuţa din faţa toaletei şi cum începu să se înarmeze.

— Ce faci? îl întrebă ea, iar el rămase nemişcat ca şi când n-ar fi ştiut că era trează.

— Îl duc pe Bran la Londra, spuse, şi apoi am o treabă de care trebuie să mă ocup. Nu o să lipsesc mult. Harry şi Bert vă vor păzi pe tine şi pe Mary până mă întorc.

Era puţin înainte de miezul nopţii. Dacă pleca acum spre Londra, ar fi ajuns la „treaba” de care trebuia să se ocupe până în zori. Probabil s-ar întoarce a doua zi după apus.

— Ce treabă?

El se opri o fracţiune de secundă, aproape

imperceptibil, apoi clătină din cap o dată, iar Silence îşi dădu seama că nu avea să-i spună. I se strânse inima.

— N-am vrut să plec fără să-mi iau la revedere. Se apropie de pat cu un cuţit mic în mână. Şi am ceva pentru tine.

Îl privi, apoi privi cuţitaşul, clipind ca trezită din somn. Voia să devină şi ea pirat acum?

— Trebuie să ştii să te aperi şi s-o aperi pe Mary Darling. Hai să-ţi arăt, spuse el cu blândeţe.

Nu-i spuse că Harry şi Bert ar trebuit să fie morţi ca ea să ajungă să se apere, dar nici nu era nevoie.

— Trebuie să ataci rapid şi precis, o instrui el. Să nu dai cu putere, pentru că aşa cuţitul va fi mai greu de scos, o sfătui, arătându-i o lovitură fulgerătoare.

— Eu nu sunt atât de rapidă.

— Vei fi dacă exersezi. Mâine am să aduc nişte veste căptuşite şi vei exersa pe mine.

— Vrei să te înjunghii? întrebă ea uimită.

— Da, răspunse el serios. Trebuie să înveţi să ucizi.

— Chiar dacă o să mă înveţi cum, tot n-aş face aşa ceva vreodată, îşi încrucişă ea braţele, înfrigurată.

— Atunci răneşte. Ţinteşte ochii, gâtul şi abdomenul. Asta ar trebui să îndepărteze chiar şi-un nebun, continuă el.

Ea se cutremură. Oare Vicarul era nebun? Probabil că era, dacă-l urmărea pe Michael atât de stăruitor, dacă trimisese pe cineva să omoare o femeie cu vitriol. Dacă numai aşa o putea apăra pe Mary Darling de această bestie, atunci, da, va învăţa să mânuiască şi cuţitul.

— Uite, spuse Michael, simte-i greutatea. Ăsta e un cuţit spaniol făcut de un mare fierar.

Nu-l întrebă de unde avea micuţa armă mortală. Luă pumnalul şi văzu că era o capodoperă. Lama

fusese gravată cu tot felul de flori. Mânerul era curbat şi potrivit pentru mâna ei. Îl cântări. Era greu pentru mărimea lui.

Michael se aşeză în spatele ei şi-o cuprinse cu braţul drept, ţinându-i mâna, şi-i arătă cum să lovească. Cu mâna stângă o ţinea de talie, coordonându-i mişcările. După câteva minute, Silence obosise deja, în schimb nici n-ai fi zis că el făcuse vreun efort.

— Poţi să-l ţii într-un buzunar sub fustă sau la jartieră.

— Nu mă va răni? strâmbă ea din nas.

— Ar face bine să nu te rănească. N-aş vrea pentru nimic în lume ca pielea ta fină să păţească ceva, spuse el coborându-şi uşor genele.

Se învârti în braţele sale, ca să-l privească, iar pumnalul ajunse pe podea. Ochii lui erau întunecaţi, şi îi putea citi pe faţă îngrijorarea pentru ea. Perii negri-albăstrui ai bărbii nerase îi umbreau maxilarele, şi buzele lui groase, senzuale, erau întredeschise. Se întinse să-i dezmierde părul, simţindu-i şuviţele curbându-se în jurul degetelor, de parcă ar fi aşteptat-o. Nu îi spusese ce treburi avea la Londra, dar simţea din refuzul lui de a-i spune că avea legătură cu viaţa lui de pirat – era fără îndoială ceva periculos. Dacă era rănit sau, şi mai grav, dacă era ucis la noapte? Ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Acel gând îi stârni un tremur îngrozitor. O lume fără Michael în ea ar fi fost foarte tristă. Chiar dacă ea ar fi trăit departe de el, voia – întotdeauna – să îl ştie în viaţă.

Se ridică în vârful picioarelor şi îşi lipi buzele de gura lui fierbinte, simţind aroma vinului pe care îl băuseră la cină.

Îl auzi cum murmură o înjurătură, apoi o luă în

braţe, o duse în pat şi o aşeză uşor.

— De ce? şopti el în timp ce se apleca spre ea, sprijinindu-se într-o mână. De ce trebuie să îmi tulburi visele? Te vedeam plângând noapte după noapte, de când te-am scos din palatul meu, cu rochia pe jumătate desfăcută. Dacă ar trebui să îţi fac asta din nou, mai bine mi-aş tăia mâna dreaptă decât să te fac să suferi. Ai putea să mă ierţi vreodată, iubire?

— Deja te-am iertat, spuse ea, mângâindu-i obrazul. Acum mult, mult timp.

Şi era adevărat. Acum ea îl înţelegea pe omul care fusese el în acea zi, şi îl înţelegea pe omul care era azi. Cei doi oameni erau de fapt unul şi acelaşi – Michael al ei, crud şi blând, despotic şi binevoitor. Dacă îl iubea pentru părţile lui bune, trebuia la fel de bine să-l iubească şi pentru cele rele.

— Draga mea, îi spuse el trecându-şi uşor buzele fierbinţi peste obrajii ei, către bărbia ei.

— Michael, şopti ea înfierbântată, tânjind. Ai putea să nu…

— Şşştt, spuse el întorcându-şi capul şi lăsându-şi obrazul peste al ei. Să nu ne certăm.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Deja trecuseră prin aşa ceva la cină şi ajunseseră într-un impas: el refuza să renunţe la viaţa de pirat. Nu mai era nimic de spus – orice discuţie ar fi dus la o ceartă şi nu voia să-i facă asta chiar înainte ca el să plece undeva unde avea să fie în primejdie.

Aşa că ea zâmbi – sau cel puţin încercă să zâmbească, cu buzele tremurătoare – şi îşi trecu degetele prin părul său minunat.

— Vrei să faci dragoste cu mine, Michael O’Connor?

El se ridică s-o privească şi ei i se păru că vede în ochii negri ceva ce semăna cu dragostea.

— Şi dacă aş fi pe patul de moarte m-aş ridica şi aş veni la tine.

Ea avea să-l iubească pe acest om pentru tot restul vieţii.

Silence se ridică şi îşi trase cămaşa peste cap, dezvăluindu-i-se lui pe de-a-ntregul. Apoi se întinse în pat şi îşi deschise braţele:

— Atunci vino la mine.

El nu mai avea nevoie de vreun îndemn. O sărută ca un pirat pus pe pradă. Ea deschise gura, vrăjită, acceptându-l, prinzându-i limba şi savurând-o. El mormăi şi se întinse peste ea, ţintuind-o în pat. Senzaţia pe care i-o dădeau haina şi pantalonii lui pe pielea goală era intensă. Ea se răsuci puţin, ca să guste atingerea coapselor şi trupului lui, în timp ce încerca să-şi alunge din minte supărarea. La urma urmei, nu putea să îl schimbe, doar el însuşi putea s-o facă. Şi dacă refuza, trebuia pur şi simplu să accepte asta. Să accepte şi să îşi alunge mâhnirea.

El coborâse acum, trecând de la un sfârc la altul, gustându-le şi muşcându-le uşor. Ea strânse cearşafurile în pumn, respirând sacadat sub asaltul său aprig.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, iubire! spuse el răguşit în timp ce se ridică în genunchi, ca să îşi descheie cămaşa.

Îl ascultă, depărtă coapsele şi privi cum se pregătea să o pătrundă.

El îşi atinse mădularul întărit.

— Îl vrei, doamnă?

— Da, te rog, şopti ea.

Ar fi vrut să-şi întipărească priveliştea asta în minte: pe el chiar înainte să facă dragoste cu ea.

El încuviinţă din cap şi o trase mai aproape, ţinând-o de şolduri. O aşează în poală şi îşi împinse

membrul spre intrarea ei.

Ea scânci de plăcere, în aşteptarea a ce avea să urmeze: să-şi unească trupul cu a lui Michael. Să i se ofere lui.

Foarte încet, el o pătrunse. Din cauza poziţiei, mădularul său alunecă mai greu înăuntru, însă mişcarea o incită şi mai tare. Se simţi gata să explodeze. Iar el nici nu intrase cu totul.

— E bine, iubire? întrebă el, gâfâind.

Ea îi răspunse cu un oftat, căci i se părea foarte greu să articuleze vorbele.

Brusc, el se aşeză peste ea, greutatea lui împingând-o în saltea, iar membrul lui implântându-se în ea până la capăt. Era peste ea, *în* ea, puternic şi viril.

— Răspunde-mi, iubire, asta vrei?

Ah, ea ştia foarte bine ce întrebase de fapt. Îşi ridică pleoapele languros, în timp ce el se mişca înainte şi-napoi, dominând-o.

— Da, asta vreau!

— Şi asta? o întrebă el, cu chipul înfierbântat şi o expresie necruţătoare. Îţi face plăcere asta?

El îşi încordă şoldurile, lovindu-şi bazinul de al ei, depărtându-i picioare până fu complet deschisă, complet vulnerabilă.

Ea înghiţi, inundată de o mare de plăcere, aproape gata să izbucnească în plâns.

— Ştii că da.

— Mă bucur, spuse, în timp ce pieptul lui se ridica şi cobora tot mai repede, pentru că nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât să fiu înăuntrul tău. Asta este cel mai bun şi mai potrivit lucru din lume, pentru asta am fost făcuţi noi doi.

Ea îşi îndepărtă lacrimile, pentru că îl auzea spunându-i în felul lui că ţinea la ea.

— E de-ajuns? întrebă el răguşit, înteţindu-şi asaltul.

Ea închise ochii, abandonându-se plăcerii, îndepărtând orice alt gând.

— Silence, insistă el. E de ajuns?

Silence deschise ochii, cu un efort uriaş şi îi zâmbi:

— Te iubesc.

La cuvintele ei, pupilele lui se dilatară şi scoase un geamăt puternic, continuând acel dute-vino. Simţindu-l cum îşi pierde controlul, în vâltoarea emoţiilor, îşi găsi şi ea eliberarea, brusc şi puternic. Plăcerea se reverberă fierbinte în interiorul ei, urcând spre abdomen, piept, spre braţe, până-n degete, cutremurând-o de dragoste şi împlinire, până crezu că avea să moară în extaz şi durere.

El se prăbuşi peste ea, gâfâind, iar atingerea hainei lui peste sfârcurile ei sensibile provocă o nouă undă de şoc în interiorul ei.

— Mulţumesc, spuse el, mângâindu-i părul. Mulţumesc.

Dar ea îşi întoarse capul într-o parte, de teamă ca el să nu vadă durerea care creştea în ochii ei.

O clipă mai târziu, el se ridică şi îşi aranjă hainele, în timp ce ea rămăsese acolo, trupul ei umed răcorindu-se în aerul nopţii.

— Mă întorc mâine după-amiază, iubire, murmură el şi se aplecă să o sărute.

Ea se strădui să zâmbească, cel mai greu lucru pe care-l făcuse până atunci în viaţa ei, dar nu voia ca el să şi-o amintească tristă şi îndureratã.

— Eşti bine? se încruntă el.

— Să fac dragoste cu tine poate fi devastator, spuse ea uşor.

El zâmbi satisfăcut, iar Silence îl privi lacomă,

încercând să-şi întipărească în minte această imagine.

— Voi purta parfumul tău pe corp, în noaptea asta, zise el, zâmbind necuviincios. Şi de fiecare dată când îl voi mirosi, voi şti că eşti aici, aşteptându-mă, zise el apoi se întoarse, îndepărtându-se grăbit.

Silence rămase întinsă pe pat, simţind sămânţa lui prelingându-se din ea şi numără până la o sută.

Apoi se ridică şi se spălă repede. Se îmbrăcă în rochia simplă, maro, pe care o avusese atunci când el venise după ea la conacul lui Caire. I se părea că trecuse de-atunci o veşnicie. Avea puţine lucruri de adunat – pumnalul spaniol şi câteva lucruri de-ale lui Mary. Ezită puţin, privind cartea cu marinarii curajoşi şi până la urmă o luă. La urma urmei, i-o dăduse lui Mary.

Intră puţin în camera lui Michael, apoi deschise uşa către coridor şi îl găsi pe Harry moţăind într-un scaun. Nu făcuse niciun pas, când Harry se trezi.

— O plimbare nocturnă? întrebă el amabil, dar nu putu s-o păcălească.

Harry se uita la geanta ei micuţă, în care-şi căra lucrurile. Silence se îndreptă de umeri şi spuse:

— Mă duc acasă, Harry.

*

Zorile se iviră când Mick se întorcea călare la Windward House, cu mintea şi trupul obosite. Găsise destul de uşor o corabie pentru Bran, cu destinaţia Indiile de Vest – o călătorie lungă. Băiatul nu-i spusese un cuvânt, tot drumul până la Londra. Părea amărât, iar Mick n-avusese inimă să încerce să-i vorbească.

Acesta fusese cel mai simplu lucru. Mituind, folosind tertipuri şi minciuni, reuşise să intre în casa Vicarului, ca să descopere că Charlie Grady plecase.

Fie fusese avertizat, fie avusese noroc chior, cert e că-l ratase. Mick fusese forţat astfel să renunţe, sperând într-o altă ocazie.

Aşa că se întorcea cu o uşurare bine-venită spre casă.

Se opri un moment, doar să admire priveliştea. Soarele dimineţii dădea o strălucire roz-portocalie cărămizilor. Lăstarii verzi din jurul casei se înălţaseră şi erau presăraţi cu muguri galbeni. În curând, narcisele aveau să înflorească. Mick zâmbi obosit. Abia aştepta să-i arate lui Mary Darling florile! El şi micuţa urmau să culeagă un buchet pentru Silence şi aveau să i-l ofere, apoi toţi trei vor lua prânzul sau ceaiul sau orice altă masă, iar el va asculta cum Silence îl va cicăli despre mâncarea lui prea grea, în timp ce el o va tenta cu vreo delicatesă exotică.

Dumnezeule, ce bine că ajunsese acasă!

Mick veni prin spate şi aruncă nerăbdător frâiele unui grăjdar adormit. Intră prin bucătărie, făcându-le cu mâna lui Bittner şi doamnei Bittner, care îşi savurau ceaiul de dimineaţă. Lad, care moţăia lângă sobă, se ridică şi începu să dea din coadă.

— Domnule! îl strigă Bittner, în timp ce Mick trecu în grabă pe lângă el, dar nu se opri.

Urcă scările două câte două. Unde era Harry? La dracu'! Dacă Harry şi Bert dormeau, avea să taie din partea lor la următoarea captură.

Mick dădu buzna în camera lui Silence şi se opri brusc, când văzu că patul era gol. Trecu prin uşa despărţitoare în camera lui şi văzu că nici aici nu era nimeni. Doar o pereche de ciorapi erau întinşi pe perna lui. Mick se holbă la ei şi o presimţire îngrozitoare îl străbătu precum un fior pe şira spinării. Ridică încet ciorapii. Erau de mărimi diferite, iar călcâiul unuia dintre ei era complet anapoda. Îi recunoscu – erau

ciorapii pe care Silence îi tricotase în trăsură. Nu erau terminaţi când ajunseseră la conac, dar acum, evident, erau, împăturiţi frumos, ca şi când ar fi fost un cadou.

Pentru un moment, Mick ţinu în mână ciorapii urâţi, cu mintea golită de gânduri. Reuşi să se mişte în cele din urmă, forţându-se, urcă la următorul etaj şi verifică şi acolo. O slujnică dormea lângă pătuţul gol al lui Mary. Mick o trezi, zgâlţâind-o:

— Unde sunt?

— Au plecat astă-noapte, cu domnul Harry şi domnul Bert, stăpâne, îi răspunse fata frecându-se la ochi.

Dar Mick se întorsese deja spre uşă, ameţit, nevenindu-i să creadă. Îl părăsise. Silence îl părăsise şi o luase pe Mary Darling cu ea.

Capitolul 17

Ei, acum Clever John avea tot ce îşi dorise dintotdeauna: un regat mare şi prosper, o armată de neînvins care să-i apere pământurile şi un cufăr cu comori care nu se golea niciodată. Se scălda în noroc şi bunăstare. Prinţi şi regi îşi trimiteau fetele la el, sperând că vreuna îi va pica cu tronc puternicului rege Clever John. Dar, oricât de frumoase erau prinţesele trimise, el pur şi simplu nu le băga în seamă, ci stăruia cu privirile spre cer, în căutarea unei străfulgerări de aripi în culorile curcubeului...

din *Clever John*

Casa lui Lord Caire din Londra era chiar mai opulentă decât conacul său de la ţară. O săptămână mai târziu, Silence stătea într-unul dintre saloanele „mai modeste” ale casei stilate a lordului, aproape

prea înfricoşată ca să se poată mişca. De jur împrejur, erau piese de mobilier elegante, decoraţiuni delicate, covoare şi huse de pluş. De fapt, luxul încăperilor aducea un pic cu palatul lui Michael, se gândi ea nostalgic. Cu excepţia faptului că, aici, totul era de foarte bun gust.

Se uită cum Mary Darling se juca cu o mulţime de piese de lemn pe care i le găsise slujnica. Priveliştea ar fi trebuit să-i aducă bucurie: un copil sănătos şi fericit, jucându-se. Dar nimic nu mai părea s-o bucure. Silence oftă, rezemându-şi bărbia în palmă. Oare ce se întâmpla cu ea? Trăise destul de bine, destul de mulţumitor, înainte să-l cunoască pe Michael. N-ar putea să trăiască aşa din nou?

O slujnică intră în salon.

— Doriţi nişte ceai, domniţă? îi adresă un zâmbet:

— Un ceai ar fi minunat. Şi ai putea să prepari câte o ceaşcă şi pentru domnii Harry şi Bert, te rog?

Tânăra slujnică se îmbujoră şi-şi dădu ochii peste cap.

— Au băut deja două ceşti de ceai mai de dimineaţă. Bucătarul îi răsfaţă îngrozitor.

Silence zâmbi la gândul că Harry şi Bert le convinseseră pe slujnicele de la bucătărie să le ofere mici trataţii. Amândoi o păzeau acum, împreună cu alţi şase dintre oamenii lui Michael. Aceştia apăruseră pur şi simplu în dimineaţa de după ce Silence bătuse la uşa casei din Londra a lui Temperance. Fusese norocoasă pentru că, deşi nici Temperance, nici Caire nu erau acasă, menajera o recunoscuse.

Silence răsuci un fir din rochia sa veche, închisă la culoare. Se părea că Michael se mişcase repede, ca să le protejeze pe ea şi pe Mary Darling după ce plecaseră. Era recunoscătoare, chiar dacă se simţea

puţin vinovată, să aibă atâţia paznici. Când uşa se închise după slujnică, îl zări pe unul dintre piraţii lui Michael întinzându-se pe un divan.

Harry îi dăduse lui Silence ordine precise să nu părăsească Caire House până când Michael nu avea să rezolve problema cu Vicarul. În trecut, o astfel de restricţie ar fi tulburat-o foarte tare, dar nu şi acum. Simţea că nu o mai interesează nimic.

Se auzi agitaţie în holul de la intrare, şi Mary Darling se uită în sus.

O clipă mai târziu, Temperance năvăli în sufragerie.

— Dumnezeule! De unde au apărut toate brutele astea?

— Mă păzesc, îşi încreţi nasul, în semn de scuză, Silence. Michael a insistat.

— Sper că asta fac! Temperance traversă camera şi o îmbrăţişă, apoi făcu un pas în spate şi o privi în ochi: Cum îţi merge, draga mea?

Silence îşi muşcă buza ca să-i stăpânească tremurai.

— Bine. Îmi pare rău că ţi-am cotropit casa.

— Nu fi prostuţă! o dojeni Temperance.

Slujnica se întoarse cu tava cu ceai, iar Temperance îi făcu semn să o aşeze pe o măsuţă joasă, din faţa divanului.

— Mulţumesc, Perkins, spuse Temperance, în timp ce se aşeza, alături de Silence. Aşteptă să plece slujnica, apoi se întoarse spre sora ei: Asta înseamnă că încă nu eşti în siguranţă?

— Nu. Nu atâta timp cât Vicarul este în viaţă, schiţă ea o grimasă.

— Ceea ce mă face să ajung la subiectul plecării tale de la conacul lui Caire de la ţară, spuse Temperance.

— Îmi pare rău, zise Silence, tresărind.

— Am pierdut ore întregi căutându-vă pe tine şi pe Mary Darling, spuse Temperance cu o voce mult prea calmă, în timp ce turna ceaiul. Până când una dintre slujnice a destăinuit că, privind pe fereastră, te-a văzut îndepărtându-te cu un bărbat „înalt şi frumos ca păcatul”, şi atunci mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Am vrut atunci să vin pe dată la Londra, dar Caire m-a convins să mai aştept puţin. Şi Temperance îi aruncă o privire răutăcioasă: Cred că mai degrabă se temea de ce-aş fi putut eu să-ţi fac.

— Nu am intenţionat să te îngrijorez, replică imediat Silence. Ţi-am lăsat un bilet.

— Nu unul de prea mare ajutor, spuse Temperance posomorâtă.

— Mi-a cerut să vin cu el…

— Şi tu l-ai urmat, oftă Temperance şi se lăsă pe divan, cu ceaşca de ceai în mână. Fără să te gândeşti deloc la noi.

— Mi-e teamă că asta am făcut, murmură Silence.

Temperance sorbi din ceai.

— E rău, ştii asta, şi totuşi l-ai urmat fără să priveşti înapoi.

Silence ridică ceaşca de ceai şi o ţinu lângă buze, fără să bea.

Inhală aburii îmbietori.

— L-am părăsit.

Temperance îşi lăsă ceaşca jos.

— Da?

Silence doar dădu din cap.

Temperance o scrută cu privirea.

— Ei… şi presupun că ăsta e un lucru bun.

Silence închise ochii.

— Nu-i aşa? întrebă Temperance.

— Nu ştiu.

— Şi de ce anume l-ai părăsit?

Silence clătină din cap, privindu-şi ceaşca de ceai aburindă şi încercând să-şi explice decizia, care cu o săptămână în urmă părea atât de vehementă.

— Nu vrea să renunţe la viaţa de pirat – chiar dacă are bani destui, din câte am putut să văd – şi să trăiască în continuare fericit, în linişte.

— I-ai cerut să renunţe?

— Da.

— Ei bine, zise Temperance ridicându-şi ceaşca din nou şi murmurând peste buza ei, pentru mine ar fi fost un motiv suficient să-l părăsesc.

— Ar fi fost? reflectă Silence, urmărind contururile ceştii sale de ceai. Cred că şi eu aş fi gândit la fel – înainte să merg să locuiesc cu el.

— Dar acum?

— Acum… Silence se aplecă în faţă, privind-o fix pe sora sa şi încercând să-i împărtăşească tot ceea ce simţea. Nu mai e doar un simplu pirat pentru mine. Este Mickey O'Connor Cuceritorul, faimosul pirat de pe Tamisa, dar e şi Michael, un bărbat care iubeşte fluturii. Care mi-a povestit despre partea cea mai urâtă a copilăriei lui. Care m-a dus la operă şi care a părut pătruns de muzică. Care i-a cântat fiicei lui. Înţelegi? Aş putea fi fascinată de persoana lui Mickey Cuceritorul, dar nu aş putea niciodată să îl iubesc. Pe Michael aş putea… şi îl iubesc din tot sufletul.

— Chiar dacă e un pirat? Temperance îi aruncă o privire stăruitoare.

Când îşi înălţă capul, Silence îi întâlni privirea.

— Da, urăsc modul în care îşi câştigă banii, dar îl iubesc pe Michael.

Temperance oftă:

— Atunci de ce l-ai părăsit?

— Pentru că nu cred că m-ar privi vreodată ca pe un egal, ca pe un partener, cineva în care să ai mereu încredere şi pe care să-l iubeşti. Ca pe o persoană independentă. Ca pe cineva pentru care să merite să îţi iei un angajament – şi pentru care să te poţi schimba. Buzele lui Silence începură să tremure. Am vrut să aleagă viaţa cu mine în loc de viaţa de pirat, dar nu a putut.

— O, draga mea.

Silence inspiră adânc, încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Îl iubesc, Temperance, şi am încercat să găsesc o cale să-l uit, dar nu am reuşit.

Sora sa mai mare oftă:

— Da, nu cred că dragostea este un sentiment pe care să-l poţi controla.

— Şi nu seamănă deloc cu dragostea pe care credeam c-o simt pentru William, spuse Silence, închizând ochii. Aceea era frumoasă şi naivă – o fantezie de fetişcană. Asta… asta e plină de emoţie şi profundă, iar uneori cred că nici măcar nu-l plac. Cum se poate aşa ceva? spuse, privind-o pe sora sa. Cum pot să îl iubesc şi să îl detest în acelaşi timp?

— Nu ştiu, spuse Temperance, dar câteodată eu simt la fel pentru Caire. Câteodată spune sau face lucruri care mă tulbură. Totuşi, ştiu mereu că îl iubesc şi că el mă iubeşte, zise ea, muşcându-şi buza. O’Connor te iubeşte?

— Cred… se opri Silence, ştergându-şi ochii cu o batistă. Cred că da, deşi nu mi-a spus niciodată. Nu prea ai cum să-l cunoşti cu adevărat. Poate fi foarte blând cu mine şi cu Mary Darling. Mi-a arătat cum se mănâncă anghinarea, şi are un câine uriaş şi urât, care-l adoră şi-l urmează oriunde, şi… Şi…

Bineînţeles că nu putea să-i povestească surorii

ei şi despre cum ştia Michael să facă dragoste. Silence roşi numai la acest gând.

— Se poartă frumos cu Mary Darling? întrebă uşor Temperance.

— Da! Atât de frumos şi de iubitor, nu-ţi vine să crezi.

— Atunci nu ar fi trebuit s-o laşi pe Mary cu el?

— M-am gândit la asta, spuse Silence încet. E un părinte bun. Dar refuză să renunţe la viaţa de pirat. Ce viaţă ar fi asta pentru ea?

— Ei, atunci, spuse Temperance, asta e hotărâtor, nu-i aşa? Atunci ai ales bine când ai luat-o.

— Crezi? întrebă Silence.

— Da, zâmbi uşor Temperance. Ştiu că ai impresia acum că se sfârşeşte lumea, dar o să treci peste asta, sunt convinsă că o să treci. Şi când o s-o faci, o să-ţi găseşti şi bărbatul potrivit. Unul care să te iubească şi să te protejeze.

Se auziră voci de pe coridor. Un paznic spunea ceva cu voce tare, furios.

Temperance oftă şi se ridică.

— Presupun că paznicii tăi mi-au gonit unul din vizitatorii de după-amiază. Mai bine ies să văd pe cine.

Silence dădu din cap, absentă. Spusele surorii sale fuseseră binevoitoare, dar inutile. În timp ce mintea îi spunea că făcuse alegerea bună părăsindu-l pe Michael, inima nu era atât de sigură de asta. Inima ei nu voia un bărbat potrivit – îşi dorea un pirat.

*

Mick stătea tolănit în tronul său, cu o sticlă de coniac aproape goală lângă el, şi privea monedele de argint şi de aur scurgându-i-se printre degete. Erau şilingi şi guinee, dar erau şi bani care veneau de pe

ţărmuri foarte îndepărtate. Monede cu vulturi, cu capete de prinţi sau regi, dar şi monede cu simboluri pe care nu le putea recunoaşte.

Încă de când era flăcău, găsea foarte fascinant faptul că există atâtea feluri de monede pe lume. Deseori, marinarii aduceau înapoi ca suvenire monede din ţările prin care acostau, iar Mick le găsea în timp ce scotocea vasele pe care le prăda. Le lua pentru ca mai târziu să le studieze întorcându-le între degete, examinând însemnele ciudate şi profilurile stilizate. Iar apoi să le pună într-o cutie de fildeş sculptat, pe care o furase de la căpitanul unei nave.

Cutia de fildeş era deschisă pe genunchii lui, iar Mick amesteca monedele dinăuntru. În cutie ar fi putut fi banii necesari să răscumpere un rege. Nu ştia, pentru că nu se obosise niciodată să-i numere. Alese una anume, de dimensiunea degetului său mare. Lui Mary Darling i-ar fi plăcut, se gândi. Ar înşfăca acea monedă, ca şi pe celelalte din cutie, ca o coţofană lacomă.

Dar Mary Darling nu era acolo.

Cu o mişcare bruscă, dărâmă cutia de pe genunchi. Monedele se împrăştiară pe podeaua de marmură şi cutia lovi dalele cu zgomot, spărgându-se în două. Lad, care dormea lângă tron, sări şi apoi o luă la sănătoasa cu coada între picioare, ascunzându-se în spatele unei statui înfăţişând o femeie din Roma Antică.

Pepper îşi drese glasul, la uşa din spatele tronului.

— Ieşi naibii afară, Pepper, îl repezi Mick.

Nu simţea decât o mare şi copleşitoare lehamite. Părăsise Windward House în urmă cu o săptămână. Nu putea să suporte locul acela fără Silence acolo. Fiecare dintre camere îi aminteau de ea. Se tot învârtea în loc,

părându-i-se mereu că o zăreşte cu coada ochiului. I se părea că înnebuneşte, şi de aceea se întorsese la palat şi începuse să bea. Dar, oricât de beat ar fi fost, tot îşi amintea în fiecare noapte de chipul ei plâns.

Îl părăsise, dar continua să îl bântuie, blestemată să fie!

— Mă voi retrage, domnule, aşa cum am făcut-o şi dăţile trecute, când mi-aţi ordonat din camera asta, îi răspunse Pepper cu francheţe, dar simt că ar trebui să vă transmit că oamenii dumneavoastră sunt îngrijoraţi.

Mick îşi lăsă capul în mâini.

— Şi de ce dracu' sunt îngrijoraţi?

Pepper îşi drese glasul din nou.

— Ar vrea să ştie când veţi plănui următorul atac şi dacă vă veţi mai întoarce în salon, la cină, în viitorul apropiat.

Mick simţi cum îl lua o durere de cap, începând cu tâmpla dreaptă, o durere surdă, chinuitoare.

— La dracu'! Să le spui că nu e treaba lor când vreau să plănuiesc următorul atac şi unde îmi iau eu cina.

— Ah, spuse Pepper. Părea agitat. Mick nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Pepper vreodată agitat. Atunci am putea avea o discuţie despre diversele dumneavoastră investiţii? Preţul aurului s-a triplat în ultimele cinci luni. M-am gândit că, dacă am vinde o parte din aur şi am reinvesti banii în… să zicem… pietre preţioase sau în argintărie, am putea obţine un profit considerabil, poate de…

— La naiba cu banii! mormăi Mick.

Pepper se opri, ridicând capul, curios.

— Ce anume?

— Am spus la naiba cu banii! urlă Mick, ridicându-se de pe tron. Fac ceva pe ea de argintărie,

la dracu’ cu bijuteriile, cu blănurile şi mătăsurile, porţelanurile, cărţile, mirodeniile şi ceaiul, şi cu mobila!

— Dar… dar… se bâlbâi Pepper.

— La naiba cu toţi banii mei! zbieră Mick. Nu mai contează.

Dădu cu piciorul unui butoi, care se răsturnă, făcând să se împrăştie pe podea cuişoarele dinăuntru. Lad chelălăi, din spatele statuii romane.

— Domnule… începu Pepper.

Uşa sălii tronului se deschise, şi Bob îşi vârî capul înăuntru, cu un aer îngrijorat.

— O scrisoare.

Se dădu brusc în spate, ţinând scrisoarea către ei, prin uşa întredeschisă.

Pepper se grăbi să i-o ia, apoi rupse sigiliul. Ceva căzu pe podea, fluturând.

Mick răsturnă neglijent un vas de porţelan, privind cu o amară satisfacţie cum se face bucăţele, împrăştiindu-se printre cuişoare.

— Domnule, trebuie să vă uitaţi la asta.

Pepper fu deodată lângă el, tremurând, dar întinzându-i totuşi voiniceşte scrisoarea.

Mick o luă şi citi:

Le-am prins. Ne întâlnim acolo unde e îngropată mama ta.

Avea încă privirea fixă, atunci când Pepper îi strecură ceva în mână. Mick privi şi încremeni: era o şuviţă mică de păr negru ca smoala, la fel de negru ca al său.

Toţi cei pe care-i trimisese să le păzească, şi Harry, şi Bert, cu toţii dăduseră greş.

— Puneţi-mi şaua pe un cal, şopti Mick, iar inima i se strânsese de groază.

Pepper ieşi în grabă din sală. Mick se grăbi către dormitorul lui, îşi aruncă nişte apă pe faţă şi pe gât şi se asigură că avea cuţitele asupra sa. Luă un pistol, îl încărcă şi îşi prinse la mijloc o centură lată, în care să îl aşeze. Apoi coborî în fugă scările. Nu trebuia să lase frica să pună stăpânire pe el. Ele erau încă în viaţă şi erau tefere. Iar dacă nu, avea să abată asupra Vicarului cea mai cruntă răzbunare.

Calul era tras afară, în faţă, iar el luă frâul din mâna băiatului care îl aştepta, fără să scoată vreo vorbă. Şi Pepper îl aştepta, neliniştit.

— Nu luaţi şi câţiva oameni cu dumneavoastră, domnule?

— Nu, spuse şi îndemnă calul să se întoarcă. Asta este doar între mine şi nenorocitul de Vicar.

Îşi îndemnă armăsarul la galop, croindu-şi drum prin învălmăşeala de la miezul zilei. Ajunse la biserica St.Gilles-in-the-Fields în mai puţin de cinci minute, descălecă şi legă căpăstrul de gard.

Înăuntru, în curtea bisericii, era linişte. O coti pe drumul către cimitir şi îl văzu pe Vicar stând lângă mormântul mamei sale.

Nu mai vedea pe nimeni altcineva. Ceea ce nu însemna deloc că gărzile lui obişnuite nu puteau fi prin preajmă. Mick ajunse la el din doi paşi. Îl prinse pe bătrân de guler.

— Unde sunt?

Vicarul îşi îndreptă spre el figura lui dezgustătoare şi râse:

— O, Mickey, băiete, de unde aş putea să ştiu?

Mick scoase şuviţa de păr din buzunar şi i-o vârî Vicarului în faţă.

— Atunci asta cui îi aparţine?

— Mamei tale, spuse moale Charlie Grady. Mi-a dat această şuviţă pe când o curtam şi bineînţeles că

am păstrat-o în toţi aceşti ani. Mama ta avea acelaşi păr negru cârlionţat ca tine şi ca fetişcana, spuse, făcându-i cu ochiul. S-ar fi cuvenit să mă prezinţi nepoatei mele, Mickey. Acum, mi-e teamă că va trebui să fac asta de unul singur.

— Mai întâi o să te văd în iad, icni Mick, împingându-l cât acolo.

Apoi auzi pietrişul răsunând sub paşii cuiva, în spatele său.

Mick se întoarse, însă Vicarul reuşise să-i distragă atenţia exact cât fusese necesar. Fusese cu o clipă prea lent. Cu o fracţiune de secundă în întârziere. Cuţitul îi fu zburat din mână, apoi fu imobilizat. Brusc, peste tot prin cimitir apărură soldaţi.

Charlie ţâţâi.

— O, nu am nicio îndoială că amândoi suntem sortiţi iadului, fiule, dar îmi închipui că tu o să îl vezi înaintea mea.

— Du-te dracului! îi replică Mick.

Un ofiţer cu o perucă albă se îndreptă şchiopătând către Mick:

— Mickey O’Connor, eşti arestat sub acuzaţia de piraterie!

*

— Arestat! Silence lăsă jos cuţitul cu care tocmai unsese o felie de pâine cu unt, ca să i-o servească la ceai lui Mary Darling.

Se găseau în salonul mai modest al casei din oraş a lui Caire, iar razele soarelui se reflectau în serviciul de ceai de argint, aflat în faţa ei. Îi fixa uluită pe Bert şi pe Harry, amândoi solemni şi stând umăr la umăr, purtând împreună povara groaznicei veşti.

— Dar cum? Michael a *fost* un proscris aproape

toată viaţa lui! Cum a fost capturat?

Harry privi stingherit către Bert, apoi amândoi ridicară din umeri.

— A fost o capcană, domniţă, întinsă de Vicaru'-n persoană. Chestia e că Vicaru' i-a spus că vă prinsese pe 'mneata şi pe copil.

— Doamne, Dumnezeule!

Michael se grăbise să le salveze şi, făcând asta, căzuse în capcană. Înghiţi în sec şi rămase cu privirea la pâinea de pe tava frumoasă de porţelan. Imaginea îi făcu stomacul să se frământe.

— Trebuie să pleci cât de repede, spuse Temperance, din cadrul uşii.

Rămăsese fără suflu, ca şi cum venise în fugă de undeva din casă, de cum auzise vestea.

— Dacă Vicarul îl are pe Mickey O'Connor, o să urmezi tu. Am cerut să pregătească trăsură. Te putem scoate din Londra înainte să se întunece.

— Nu, spuse Silence impasibilă. Nu voi părăsi Londra.

Harry o privi, stingherit.

— Vicaru' tot o să vă caute, pe dumneata şi pe copil, domniţă.

— Îmi dau seama de asta, spuse ea. Şi îmi voi lua toate măsurile de precauţie, dar nu voi fugi cât timp Michael este în închisoare.

— Dar, scumpo, protestă Temperance, cu ochii ei căprui măriţi de groază.

— Nu, nu poţi să îmi ceri aşa ceva, spuse Silence către sora sa, inspirând sacadat. Ştii foarte bine care ar fi cel mai probabil rezultat dacă va fi judecat.

Temperance închise ochii, fără să răspundă. Nu era necesar să o facă.

Pedeapsa pentru piraterie era spânzurătoarea.

*

— În cinstea finalizării noului cămin pentru orfani şi copii abandonaţi! spuse Lady Hero, înălţând păhărelul cu sherry.

— Ura!

Împrejurul micuţei săli de întruniri, membrele Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi răspunseră toastului, înălţând paharele cu vin.

Isabel Beckinhall zâmbi şi sorbi din vin. Cine s-ar fi gândit în urmă cu o lună, când participase pentru prima dată la întruniri, că acest sindicat se dovedea a fi atât de *distractiv?*

Îşi alese un fursec din tava pe care Mary Whitsun o ţinea cu grijă, apoi privi către Lady Hero.

— Când urmează să se mute copiii în noul sediu?

— Sperăm că săptămâna următoare, spuse Lady Hero, încă frumos îmbujorată de la succesul toastului său.

— Eu şi Lady Caire am verificat noua clădire chiar ieri, înainte să plece din oraş, dar cred că domnul Makepeace mai trebuie să facă o ultimă inspecţie, împreună cu una dintre noi.

— Aţi putea să mergeţi dumneavoastră, milady? întrebă Lady Penelope, faţa ei drăguţă încruntându-se, nedumerită.

— Plec mâine cu Lord Griffin, spuse Lady Hero. Roşeaţa din obraji, care începuse să dispară, reveni mai abitir. Trebuie să îmi arate ruinele de pe reşedinţa sa de la ţară, din nord.

Lady Margaret, care era sora lui Lord Griffin şi cumnata lui Lady Hero, strâmbă din nas.

— Aş pune pariu că ăsta nu este singurul lucru pe care ţi-l va arăta la conac.

— Megs, pufni Lady Hero, însă fu întreruptă de o chicoteală.

— Cât de mult aţi consumat din sherry?

Lady Margaret privi nemulţumită spre paharul său.

— E doar al doilea!

— Vinul e foarte bun, schimbă subiectul domnişoara Greaves, cu tact. E chiar perfect pentru un toast în cinstea succesului nostru.

Lady Hero o privi recunoscătoare.

— Hm, murmură Isabel luând un alt fursec, sunt într-adevăr cele mai bune preparate ale orfelinelor. Şi sherry-ul este delicios, păcat că a trebuit să vii cu el ferindu-te de atenţia domnului Makepeace.

— Dar nu l-am adus chiar pe furiş, spuse demnă Lady Hero.

— L-ai adus într-o cutie fără nimic notat pe ea, sublinie Lady Margaret.

Lady Hero strâmbă din nas.

— Şi asta pentru că domnul Makepeace e atât de…

— Sever, spuse Isabel.

— Rigid, interveni Lady Phoebe, de lângă sora sa.

— *Habotnic, se* înfioră Lady Penelope.

— Şi mai degrabă lipsit de simţul umorului, adăugă Isabel, ca să completeze tabloul, muşcând apoi din fursecul ei fraged.

— E totuşi destul de chipeş, remarcă obiectiv domnişoara Greaves.

Lady Penelope scutură din cap.

— Chipeş dacă îţi plac domnii severi şi inflexibili, spuse, iar dispreţul discret de pe buzele ei arăta că, cel puţin ei, nu îi plăceau. Eu cred că din cămin lipseşte o influenţă feminină, acum că doamna Hollingbrook a plecat de lângă fratele ei.

— Noi suntem influenţa feminină! spuse Lady Margaret, oarecum indignată.

— Dar nu suntem prezente tot timpul, replică Lady Penelope. Nu e acelaşi lucru.

— Dar slujnicele? întrebă amuzată Lady Isabel.

Ea nu era de acord cu ideea că domnul Makepeace avea nevoie de o femeie să-l ajute, sau de orice alt ajutor, ca să administreze căminul, dar era fascinată de raţionamentul complicat şi ideile preconcepute ale lui Lady Penelope.

— Slujnice, pufni Lady Penelope, şi doar aceasta păru să fie întreaga sa argumentaţie.

Isabel îşi ascunse un zâmbet şi luă ultima înghiţitură din fursec.

— În orice caz, aruncă Lady Hero, avem nevoie de cineva să se întâlnească cu domnul Makepeace la noul sediu, poimâine. Cineva cu tact, cu şarm şi capabilă să facă faţă… rigidităţii sale. Îşi îndreptă privirea către Isabel, zâmbind binevoitor – o persoană îndeajuns de abilă. Aţi fi perfectă, Lady Beckinhall.

Capitolul 18

Trecură anii şi Clever John îmbătrâni. Părul său, odată ca pana corbului, deveni cărunt, umerii săi laţi se gârboviră, mâinile cândva puternice începură să-i tremure. Şi în toţi aceşti ani nu o revăzu pe Tamara. Veni până la urmă şi ziua în care îşi dădu seama că traiul său sub soare se apropia de sfârşit. Stătea în tronul său mare din aur, în castelul său mirific, iar în jurul lui stăteau cuferele cu comori, doldora de nestemate, dar el nu avea ochi pentru ele. În schimb, privea cu atenţie cinci pene de culori strălucitoare,

aşezate în poală...

din *Clever John*

Mick O'Connor stătea întins pe aşternutul de paie al închisorii din castelul Newgate – în cea mai sigură celulă – şi reflecta la viaţa lui. Viaţă care era în pericol să se sfârşească în dimineaţa următoare.

După o lună de încarcerare, avea bineînţeles un plan de evadare, pentru că era un om care îşi petrecuse toată viaţa urzind planuri. Castelul era bine păzit, iar o duzină dintre dragonii căpitanului Trevillion aveau ordine să-l păzească. Nu luau mită, dar asta nu însemna că nu putea primi vizitatori. Pepper îi făcuse câteva vizite, ajutându-l pe Mick să îşi pună afacerile în ordine, iar pentru oamenii lui fusese o joacă de copil să pună la cale un plan de evadare.

Mick calculase că momentul cel mai bun pentru o evadare era chiar înainte de a ajunge carul condamnaţilor în faţa spânzurătorii, în dimineaţa următoare. Avea să fie multă lume, familii venite în vacanţă, negustori ambulanţi cu plăcinte cu carne şi fructe şi, desigur, puzderie de soldaţi. Dar soldaţii vor fi încetiniţi de mulţime, dacă cineva, de exemplu, ar crea agitaţie chiar înainte să ajungă funestul car la spânzurătoarea Tyburn, atrăgând atenţia soldaţilor şi a mulţimii. În hărmălaia creată, un al doilea grup de oameni de-ai lui ar trece neobservaţi şi ar putea să-l salveze.

Era un plan de evadare care se baza foarte mult pe noroc, dar era singura lui şansă. Mai pariase şi altă dată punându-şi viaţa în joc şi câştigase. De ce n-ar fi fost aşa şi acum?

Mick avea puţine regrete, dacă nu chiar niciunul. Nu regreta că fusese pirat, nu regreta că ucisese oameni, şi era al dracu' de sigur că nu regreta ce-i

făcuse lui Charlie. Pentru că evitase să fie batjocorit la vârsta de treisprezece ani.

Era însă un singur lucru pe care ar fi dorit să-l schimbe: regreta că nu găsise cuvintele potrivite pentru a o convinge pe Silence să rămână lângă el. Ar fi trebuit s-o mintă, să-i spună că avea să renunţe la piraterie, că va renunţa la palat, că va renunţa la orice afurisit de lucru dorea ea, numai să fi rămas lângă el.

La naiba, poate chiar ar fi trebuit să renunţe la piraterie pentru ea. Tot ce îşi dorea era să stea la masă cu ea şi s-o hrănească cu mâncăruri exotice, care să facă minunaţii ei ochi de culoarea alunei să se mărească de uimire. Şi mai târziu, să o uimească în multe alte feluri. Să-i mângâie pielea catifelată şi să-i spună…

Ce să-i spună?

„Hristoase!” Să-i spună că o iubeşte. Că era singura femeie în afară de biata lui mamă pe care o iubise vreodată cu adevărat. Mick îşi strânse pleoapele, ignorând râsetele, gemetele şi ţipetele din închisoarea Newgate. Dacă ar fi s-o ia de la capăt, ar lega-o cu lanţuri de patul lui şi ar face dragoste cu Silence până ar accepta că nu poate trăi fără el. Pentru că Dumnezeu ştia că el, unul, nu putea trăi fără ea. Ar sta cu ea mereu, poate chiar ar lua-o de nevastă dacă ea şi-ar dori. Îşi râse în barbă, gândindu-se la Mickey O’Connor Cuceritorul, om de casă. Şi dacă într-o zi ar avea un copil… Acest gând îl făcu să deschidă brusc ochii. La dracu’, nu se gândise niciodată – pentru că mereu crezuse că n-avea să-l părăsească, la dracu’! — că ar putea rămâne însărcinată.

Dumnezeule! Mick sări în picioare, învârtindu-se de colo-colo, atât cât îi permiteau lanţurile de la picioare – abia vreo doi metri. Dacă Silence ar fi descoperit că era însărcinată, şi-ar fi ieşit din minţi. Lui

nu i-ar fi păsat că pruncul său s-ar fi născut bastard, dar pe ea ar fi afectat-o mult. Ar fi ajuns proscrisă. Familia ei o iubea, dar erau oameni foarte stricţi. Ar arunca-o oare în stradă? Cum s-ar descurca să-i crească singură şi pe Mary Darling, şi pe nou-născut? Doamne Dumnezeule!

— Te gândeşti la ştreang? întrebă temnicerul, un omuleţ vulgar care se umfla în pene că-l păzea pe faimosul Mickey O'Connor.

Desigur, adevăraţii paznici erau dragonii, dar asta nu-l deranja pe temnicer. Mutra lui urâtă apăru în dreptul ferestrei cu zăbrele a celulei, pipăindu-şi gâtul.

— Ultimul pe care l-am spânzurat a avut gâtul mai lung cu vreo treizeci de centimetri la sfârşit.

Mick îl ignoră, aşezându-se cu capul în mâini pe patul curat pe care şi-l cumpărase cu o sumă exorbitantă. După un timp, nu mai auzi vocea temnicerului, probabil plictisit să batjocorească un prizonier care nu-i răspundea.

Dar asta nu conta pentru Mick. Tot ce conta era Silence şi ceea ce era posibil să-i fi făcut. Mick îşi închise din nou ochii şi făcu ceva ce nu mai făcuse de când avea treisprezece ani. Se rugă.

*

Mai era vreun ceas până-n zori, când Silence ajunse la Newgate.

— I-o nebunie, mormăi Bert, să ne furişăm pe străzi în întuneric. Stăpânu' ne-ar lua capu'.

— Cre' că nici măcar stăpânu' nu ne poate pedepsi de unde-i acuma, spuse Harry serios.

— Trebuie să-l văd, Bert, spuse Silence. Nu înţelegi? Îl iubesc! Nu pot să-l las să…

Vocea îi fu întreruptă de un suspin. „Nu, nu

acum.” Va fi timp de văitat şi de jelit la urmă. Acum trebuia să fie puternică pentru Michael. Nu-l mai văzuse de mai bine de o lună. Winter şi Temperance nu o lăsaseră să-l viziteze la Newgate, în timpul procesului. Numai după condamnarea lui la moarte, cedaseră insistenţelor ei, admiţând că ar putea fi mai bine pentru ea să-l revadă pentru ultima dată.

Harry o bătu stângaci pe umăr.

— Înţelegem, doamnă. E ca-ntr-o poveste, dragostea dumitale pentru stăpânu’. Şi-o s-avem grijă să-l vezi înainte… spuse el, oftând şi înghiţindu-şi vorbele.

Poate că acum Harry şi Bert se ţineau tari, dar Silence le văzuse feţele în ziua veştii că Michael fusese condamnat. Faţa mare şi urâtă a lui Harry era tot o grimasă de durere, iar Bert plânsese pe furiş. Cei doi se dădură aproape de ea, în timp ce ajunseră la închisoare. Silence ţinea felinarul pentru ca ei să poată avea mâinile libere, în caz că se întâmpla ceva. Se cutremură şi îşi strânse mai bine pelerina în jurul trupului, în timp ce silueta închisorii Newgate îşi făcu brusc apariţia din întuneric, înaltă şi sinistră. Poarta veche umbrea strada, dar chiar lângă ea era închisoarea, ceva mai nouă. Un gardian cu un felinar moţăia lângă porţile duble, mari. Paznicul se trezi şi făcu lumină în timp ce se apropiau.

— Am venit să îl vedem pe Mickey O’Connor, spuse Harry politicos.

— Nimeni n-are voie să-l vadă pe pirat, i-o tăie gardianul.

Harry îi aruncă o monedă pe care gardianul o prinse cu uşurinţă.

— Un şilin’? rânji neîncrezător.

— Un şilin’ e destul de corect, se burzului Bert.

Gardianul dădu să spună ceva, dar Harry oftă şi-i

mai dădu o monedă.

— Începem să ne apropiem, zâmbi de data asta.

— Jaf la drumu' mare! izbucni Bert îndreptându-se către el.

— Bine, bine, spuse bărbatul şi dădu un pas înapoi. Vă las să-l vedeţi, da' e o excepţie numa' pentru voi.

Bert mormăi ceva nu prea politicos la adresa rudelor gardianului, dar, din fericire, omul nu păru să audă. Deschise poarta mare, conducându-i pe un coridor întunecat. Era încă întuneric, iar majoritatea deţinuţilor dormeau. Dar ici-colo se puteau auzi sunete: suspine, mormăituri, sforăituri, un zgomot de tuse.

Gardianul îi conduse mai departe, printr-o curte cu siluete adormite, şi apoi urcară nişte trepte. La ultimul etaj, celulele se înşirau numai pe o parte a culoarului, iar în capăt era o uşă încuiată. Gardianul o deschise şi dădură într-o cămăruţă cu vreo doisprezece soldaţi înarmaţi care stăteau în picioare sau moţăiau pe scaune. Fură conduşi la uşa celulei din capătul încăperii, iar gardianul scoase inelul cu chei. Descuie, intră şi cercetă celula:

— Hei, O'Connor! Ai…

Un braţ ţâşni din întunericul celulei şi-l prinse pe gardian de gât. Michael se arătă, ţinându-l imobilizat pe gardian şi o privi pe Silence.

Părul lui ca abanosul era lăsat pe umeri. Era numai în cămaşă, deşi era frig, iar dantela fină de la gât şi de la manşete părea nelalocul ei acolo. Când se mişcă, se auzi zăngănitul lanţurilor groase, pentru că avea inele de fier la ambele picioare. Dar celula lui era surprinzător de curată şi de mobilată, nu numai cu un pat, ci şi cu un scaun şi o masă cu călimară, pană şi hârtii. Un mic vas pentru cărbuni se vedea lângă pat.

După toate aparenţele, Michael arăta la fel de arogant şi de puternic ca prima oară când îl văzuse în sala tronului. Se părea că nici măcar închisoarea nu-l putea doborî pe Michael O’Connor.

Ceva în interiorul lui Silence exultă în prezenţa forţei sale fioroase. Ochii negri sclipeau în lumina felinarului.

— Bert, ia parazitul ăsta de-aici şi cheamă preotul închisorii, îi dădu drumul gardianului, care căzu câteva trepte mai jos, gemând. Soldaţii se ridicaseră, iar unul dintre ei se apropie:

— Ce se-ntâmplă, Mickey?

— Nimic de care să-ţi faci griji, George, răspunse Michael clătinând din cap. Se pare că am vizitatori.

— Căpitanului n-o să-i placă, se încruntă tânărul.

— Nu-i aici ca să afle, nu? îl întrebă Michael, cu ochii la Silence.

Îşi scoase absent inelul cu piatra lunii de pe deget şi-l aruncă spre soldat. Apoi se uită la ea ca şi cum ar fi încercat să-i memoreze fiecare trăsătură. Silence îşi muşcă interiorul obrazului pentru a-şi înăbuşi un suspin. Trebuia să fie puternică.

— M-am rugat să vii, îi spuse Michael încet.

Aparent satisfăcut că Michael nu încerca să evadeze, soldatul îşi vârî inelul în buzunar şi ieşi împreună cu Harry.

— Există vreo posibilitate să te scoatem de-aici? şopti ea şi se apropie. Aş putea să-i pun pe Harry şi Bert să-i aducă pe ceilalţi.

— Nimeni nu evadează din partea asta a închisorii, iubire, clătină el din cap cu un zâmbet slab. În plus, le e atât de teamă de mine, c-au adus dragoni să mă păzească. O încercare de evadare n-ar face decât să-mi omoare oamenii, iar eu tot aici aş rămâne.

— Dumnezeule! îl privi Silence îngrozită, neştiind

ce să mai spună.

— Am avut ceva timp să mă gândesc aici, iubire, şi mă întreb dacă n-ai vrea să-mi faci o mare favoare, îi spuse el cu blândeţe.

— Ştii că n-aş putea refuza, răspunse Silence, cercetându-i chipul drag.

— Iată-te acceptând lucruri fără să ştii despre ce e vorba, zâmbi el răutăcios.

— Aş face orice pentru tine, Michael, ştii asta, oftă şi-i atinse umărul cu o mână tremurândă.

— Mai puţin să rămâi cu mine? întrebă el şi încercă să facă un pas spre ea, dar lanţurile îl împiedicară.

Ea clătină din cap, o lacrimă alunecându-i pe obraz. Toate argumentele şi fricile ei nu mai însemnau nimic acum.

— Era... era altceva. Dacă ai fi... Se opri pentru că Michael îi aşezase un deget pe buze.

— Nu mai contează. Îmi pare rău c-am adus vorba. N-am vrut să te mâhnesc.

Îl privi fără să scoată o vorbă, iar ochii ei înotau acum în lacrimi, în ciuda eforturilor ei disperate de a se abţine.

— Vino încoace, şopti Michael şi o trase în braţele lui calde, lipindu-şi fruntea de a ei. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Am făcut o prostie la Windward House. Trebuia să-mi fi dat seama că tu şi copila Sunteţi tot ce vreau, tot ce îmi voi dori vreodată. Banii, pirateria... n-au fost decât nişte scuturi în faţa fricilor mele. N-a fost cea mai bună decizie, iubire.

— O, Michael! Închise ea ochii încercând să-şi oprească lacrimile, căci cuvintele lui sincere o făceau să-l iubească şi mai mult.

Dacă n-ar fi fost ultimul lor moment împreună... Dacă ar mai avea săptămâni şi ani să se descopere

unui pe celălalt...

— Dar am ceva important să-ţi spun acum. Marea favoare pe care vreau să mi-o faci e să te măriţi cu mine.

Ea făcu un pas înapoi şi se uită la el, şocată.

— De-aia ai trimis după preotul închisorii?

— Da, zâmbi el şi-i apărură gropiţe în obrajii măslinii. Ar face aproape orice pentru preţul corect. Nu aşa am vrut să se întâmple, iubire, dar nu prea avem de ales. Vrei să fii soţia mea, Silence Hollingbrook?

Poate că era o prostie, dar inima ei tresăltă de bucurie, chiar şi în locul acela. Nu stătu pe gânduri şi răspunse:

— Da, o, da! Vreau să fiu soţia ta, Michael!

El rânji şi o sărută rapid şi apăsat, iar Bert se întoarse cu gardianul. Îi însoţea un om în vârstă, cu o claie de păr alb şi cu ochii împăienjeniţi de somn.

Preotul se dovedi a avea o voce frumoasă, rezonantă. Silence era învăluită într-o minunată şi ameţitoare stare de euforie şi în câteva minute se trezi căsătorită cu Michael.

— Poftim, spuse Michael, scoţându-şi de pe degetul mic inelul de aur cu rubin şi punându-l pe degetul ei mare. Să-ţi aminteşti de mine.

Silence privi aurul vechi şi frumuseţea profundă a rubinului roşu-închis. Fusese primul lui inel, îşi aminti, emoţionată de gestul lui. Era un pic cam mare, aşa că înfăşură un fir de aţă în jurul lui ca să nu-i cadă de pe deget. Trebui să clipească de mai multe ori apoi, pentru că totul îi părea un vis frumos şi un coşmar în acelaşi timp: erau căsătoriţi, dar el avea să fie spânzurat în numai câteva ore.

Michael îi făcu semn lui George şi vorbiră ceva în şoaptă, iar la final îi dădu restul inelelor soldatului.

— Numai o oră, nu uita, spuse George.

— Petreceţi-vă un pic de timp cu mine, doamnă O’Connor, zise Michael, întinzând mâna spre Silence.

Ea se aruncă în braţele lui bucuroasă, iar uşa celulei fu încuiată în urma ei. Oftă, aşezându-şi capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice ale inimii. El îşi trecu mâna prin părul ei cu blândeţe, dar Silence îi simţi tremurul degetelor. Şi brusc simţi că era prea mult – condamnarea, căsătoria, toţi anii de după ziua de mâine fără el.

— O, Michael… închise ochii, copleşită de disperare. Nu ştiu dacă… dacă pot trăi fără…

— Ba da, spuse el cu o voce fermă, poruncitoare, cuprinzându-i faţa cu mâinile lui mari şi privind-o în ochi, iar ochii lui erau sălbatici şi cumpliţi, chiar şi în lumina slabă din celulă. Ba da, poţi trăi. Pentru mine, pentru Mary Darling, pentru tine. Promite-mi, iubire. Promite-mi că vei trăi şi vei înflori, indiferent de ce va fi mâine.

— Da. Da, îţi promit, spuse fiindcă nu putea fi slabă când el avea nevoie ca ea să fie puternică.

— Aşa, iubirea mea, spuse şi o sărută pe frunte.

— Te iubesc, Michael!

Lacrimile rupseseră zăgazurile, inundându-i obrajii. El îşi lipi obrazul de al ei.

— Am scris un testament pentru Pepper, omul meu de încredere.

Ea încercă să protesteze, dar el se îndepărtă pentru a o privi.

— Taci, iubire, trebuie să m-asculţi, spuse el serios. I-am lăsat instrucţiuni lui Pepper să-ţi administreze banii. Cred c-ar fi mai bine pentru tine şi pentru Mary să staţi la Windward House. E linişte şi e ferit. Servitorii mei şi Harry şi Bert vor avea grijă de voi. Sper ca Vicarul să se liniştească odată cu moartea mea, dar nu putem risca. Am aranjat ca oamenii mei

să vă păzească până la moartea lui Charlie Grady, pe care de asemenea am aranjat-o.

Silence încremeni. Plănuise totul. Se asigurase ca ea şi Mary Darling să nu aibă de suferit după moartea lui. Nu îi spusese c-o iubea, dar acţiunile lui vorbeau de la sine, mai mult decât toate cuvintele.

— Silence? întrebă el. Eşti de acord cu planurile mele?

— Da, înghiţi ea în sec, da, fireşte.

— Vreau să fiţi fericite, iubire, tu şi Mary Darling, îşi lipi el din nou fruntea de a ei.

Silence scânci, incapabilă să vorbească. Ce cuvinte ar fi fost suficient de frumoase şi de sublime să poată cuprinde tot ce inima ei voia să exprime în acel moment? Pur şi simplu, nu existau astfel de vorbe.

— Vino, întinde-te lângă mine, iubire, o rugă el cu ochii plini de tristeţe, de parcă îi putea citi gândurile.

Silence îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi-l îmbrăţişă cu putere.

Dar când Michael începu să o tragă spre el în pat, Silence îşi încleştă degetele pe pânza cămăşii lui.

— Dacă se uită la noi soldaţii?

— I-am plătit bine să nu tragă cu ochiul. Bert şi Harry vor avea grijă de asta.

Silence îşi aruncă o privire peste umăr şi văzu că toţi oamenii de afară se îndepărtaseră de fereastra cu gratii din uşă. Singura lumină din celulă era dată de o fereastră mică, lăsând peretele din spate în beznă. Se întoarse spre Michael, scrutând întunericul. Vocea lui era profundă. O strângea de mână.

— Vino şi fii nevasta mea.

Era soţul ei acum.

În ciuda tristeţii acelui loc, în ciuda a ceea ce avea să se întâmple mult prea curând, o scânteie de bucurie se aprinse înlăuntrul lui Silence. Era măritată

cu Michael O’Connor. Era măritată cu bărbatul pe care-l iubea. Şi cum nu aveau prea mult timp la dispoziţie, se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

— Te iubesc! îi şopti pe buze. Iubesc vocea ta şi accentul tău irlandez. Iubesc felul în care mă priveşti înainte să spui ceva neruşinat. Iubesc felul tandru în care o ţii în braţe pe Mary Darling. Şi iubesc că ai vrut să mă faci soţia ta. Te iubesc, Michael O’Connor, te iubesc!

Cuvintele ei îl făcură să-şi strângă mai tare degetele pe talia ei, trăgând-o mai aproape.

— Silence, iubire, când am văzut că m-ai părăsit, am simţit ca şi cum o bucată din inimă mi-ar fi fost smulsă din corp. Numai prezenţa ta aici poate opri sângerarea.

Gura lui se deschise peste a ei şi o sărută sălbatic, muşcându-i buza, nerăbdător. Silence era conştientă că doisprezece oameni se aflau la numai câţiva metri depărtare, dar alungă iute gândul. Nu îngăduia ca ruşinea şi regulile să o împiedice să-i arate soţului ei cât de mult îl iubea. Cât de mult avea să-l iubească mereu.

Aşa că-şi desprinse gura din sărut, lăsându-şi buzele să alunece peste gâtul lui puternic, savurând pielea sărată. Mâinile lui urcară către şoldurile ei, dar nu o opri. Limba ei coborî spre baza gâtului pe piept şi se opri acolo un moment, în timp ce mâna ei alunecă spre locul în care îi descoperi mădularul tare şi captiv. Începu să-i descheie pantalonii, degetele ei pipăind şi găsind în întuneric.

— Silence? şopti el.

— Şşşşşt! îl dojeni ea, aşa cum îi făcuse şi el odată. Nu trebuie să spui nimic.

Apoi Silence se lăsă în genunchi şi-i auzi respiraţia îngreunându-se. El rămase nemişcat în timp

ce ea termină de descheiat şi-i desfăcu pantalonii. Se aplecă, fără să vadă în întuneric, dar îi putu simţi parfumul bărbătesc de mosc. Mâinile-i găsiră membrul, tare şi pregătit şi atât de frumos, încât îşi dorea să-l poată vedea. Nu avea timp de ruşine şi de timiditate, sau de instrucţie în ritm molcom. Asta era ultima oară…

Nu, nu se va gândi la asta. Îl exploră pe bărbatul din faţa ei. Îşi lăsă degetele mâinii stângi să alunece peste mădular în jos, memorând fiecare venă, până ajunse la bază. El scoase un sunet înfundat, iar ea se gândi că poate-i plăcea să fie atins acolo. Sau poate îl stârnea ceea ce făcea cu mâna dreaptă, cu care îi strângea uşor membrul. În orice caz, avea să continue. Dacă aceasta va fi…

„Nu, nu te gândi la asta!”

Se aplecă şi linse vârful. Michael încremeni. Doar îşi lăsă mâinile în părul ei şi, pentru un moment, rămase împietrit. Apoi deschise gura şi-l savură. Când începu să guste uşor, degetele lui se încleştară. O trăgea uşor, ca şi cum ar fi vrut să o ia de acolo, dar cum gestul lui era blând, atent, rămase pe loc. Îl gusta – bărbat şi dorinţă – şi sub limba ei îi simţea pielea caldă şi fină.

Îl sărută, iar apoi se gândi să-şi treacă dinţii uşor peste vârf, care zvâcni, iar el şuieră încet. Zâmbi şi-l gustă din nou. Era ceva teribil de excitant să aibă un bărbat atât de puternic în puterea ei. Se afla într-o poziţie de sclavă, dar nu se simţea deloc aşa. Se simţea foarte feminină, foarte senzuală, în timp ce dezmierda cu limba, de jur împrejur. Mâinile lui nu o mai trăgeau de păr, în schimb o prinse de parcă nu se putea hotărî dacă s-o îndepărteze sau s-o tragă mai aproape.

Lăsă vârful şi merse mai departe, savurând pe

îndelete, şi ceva păru că se frânge în el. Se aplecă şi o ridică de mijloc. Se învârti, iar lanţurile lui zăngăniră şi scrâşniră în timp ce o puse pe pat, aşezându-se apoi peste ea. Gemu şi simţi aerul rece pe coapse. Mâinile lui erau sub fuste, mângâind-o, urmărindu-i contururile până-i atinse mugurele umed. O mângâie acolo o dată, iar apoi mădularul luă locul mâinii. Cineva de afară tuşi, iar ea redeveni conştientă brusc de faptul că numai o uşă îi despărţea de o cameră plină de soldaţi. Pătrunse în ea chiar în acel moment.

Îşi muşcă buza, iar el începu să împingă. Trecuse numai o lună, dar părea că uitase cât de mare era el. Îşi ţinu respiraţia când simţi că împinge din nou. Senzaţia era superbă, atât de minunată, încât îi era frică să nu scoată vreun sunet.

El se opri, pe jumătate în ea, şi o aşeză mai bine, vârându-şi mâinile între coapsele ei şi desfăcând-o mai mult.

Se retrase puţin şi apoi împinse fără grabă, în ritm constant, învinse muşchii de la intrare, se implântă şi, brusc, era cu totul înăuntru. Îi simţi respiraţia pe obraz, simţi cum pieptul lui se umflă când trase aer în piept. Voia să oprească acel moment ca să îl poată trăi pentru totdeauna. Acum, aici, nu erau decât ei doi, pe o insulă superbă, departe de restul lumii.

El se retrase încet, fără să scoată un sunet. Îl cuprinse de umeri, iar gura lui coborî spre a ei. Limba îi alunecă înăuntru şi o sărută atât de delicat, încât îi veni să plângă. Cum va trăi fără el? Fără să mai simtă vreodată apropierea aceea atât intensă de o altă fiinţă? Găsise paradisul doar pentru a-l pierde.

Ei bine, se va bucura de el cât va putea. Îl luă în braţe, dorindu-şi să fi fost goi, dar bucuroasă de apropiere. Simţi lacrimi sărate pe buzele amândurora

şi se întrebă dacă erau ale ei sau ale lui. Oare îl făcuse ea pe marele Michael O'Connor să plângă? Îl muşcă uşor de limbă, gustând-o, păstrând-o în gura ei.

Poate că în această noapte creaseră eternitate, îi simţea umerii încordându-se în timp ce el se controla – fiecare pătrundere era incredibil de lentă şi de constantă. Ca şi când ea ar fi fost făcută pentru el. Numai pentru el. Fiecare centimetru care se afunda în ea, fiecare retragere – o! atât de lentă – creştea un foc în ea, arzând, tot mai fierbinte.

Dar mai mult, el construia o legătură între ei, un lanţ de fier imposibil de rupt care avea să-i unească pentru totdeauna. Aceasta era adevărata lor ceremonie nupţială, mai solemnă, mai sfântă decât cuvintele acelui bătrân preot.

Îl ţinea şi respira împreună cu el şi aştepta flăcările să urce mai sus, să ardă şi să explodeze. Iar când el îşi trecu mâna printre trupurile lor şi îi mângâie uşor mugurele sensibil se întâmplă. Luară foc împreună. Se arcui în el în timp ce interiorul ei se topea. Flăcările o mistuiau, legându-i unul de celălalt, ca şi cum ar fi fost arşi într-un creuzet. El împinse adânc şi-i acoperi gura, inhalând geamătul ei şi pe al lui însuşi.

Aflată pe culmile extazului, Silence zări un curcubeu ridicându-se din cenuşa flăcărilor lor. Un curcubeu atât de fragil, atât de diafan, încât crezu că era real. Că dragostea lor năruise închisoarea şi că erau liberi. Împreună şi liberi.

Dar toate au un sfârşit – la fel şi curcubeul. Silence deschise ochii, iar soţul ei era încă deasupra ei – trupul pe care-l iubea şi care-i aducea alinarea în celula întunecată. Zorii aveau să apară curând.

Capitolul 19

Clever John îşi chemă bucătarul şi-i ceru ceva special, apoi aşteptă ca plăcinta de cireşe să-i fie adusă în sala tronului. Vocea îi slăbise cu anii, aşa că nu mai putea decât să-i murmure numele.

— Tamara!

De îndată, o frumoasă pasăre-curcubeu zbură pe fereastră şi se aşeză la picioarele lui, prefăcându-se în Tamara. Era la fel de tânără şi de frumoasă ca de fiecare dată în toţi acei ani de când o văzuse pentru prima oară, dar nu mai zâmbea. Ochii ei erau sumbri când întrebă:

— De ce m-ai chemat?

din *Clever John*

Veniră după el în zori, aşa cum i se spusese, alţi soldaţi care să-i înlocuiască pe cei care-l păziseră noaptea. Mick nu-şi mută privirea de la Silence, chiar dacă soldaţii descuiară celula şi-i legară mâinile în faţă. Se îmbrăcase în cele mai bune haine cu ajutorul lui Silence – haină şi pantaloni din catifea albastră, vestă din brocart auriu şi cămaşă cu dantelă. Purta ciorapii pe care Silence îi croşetase pentru el – strâmbi şi deformaţi în unele locuri – care erau cele mai importante lucruri de pe el. Nu mai avea niciun inel pentru că le dăduse pe toate pentru a petrece o oră cu Silence, dar nu regreta câtuşi de puţin.

Soldaţii îl îmbrânciră afară din celulă şi tot drumul de-a lungul culoarului umed, până ieşi, mijindu-şi ochii în soarele dimineţii. Silence ieşi din Newgate în urma lui, însoţită de Harry şi de Bert.

— Du-te acum, îi spuse cu blândeţe, făcându-i semn lui Harry. Bert şi Harry erau disperaţi, dar Harry înţelese ce voia Mick.

O spânzurare în public era groaznică, şi nu trebuia să-l vadă zvârcolindu-se în ştreang. Cu puţin noroc, nu avea să se ajungă la asta. Oamenii lui ar fi trebuit să îl salveze la timp, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Silence. Exista totuşi o posibilitate ca planul să dea greş şi n-ar fi vrut să-i dea speranţe deşarte. Ea-l privi cu ochii roşii, dar uscaţi, şi nu spuse nimic. Expresia feţei ei era grăitoare. Nu mulţi bărbaţi aveau norocul să se bucure de dragostea unei femei ca Silence.

Se aştepta totuşi să o vadă din nou peste câteva ore. Dar dacă tentativa de evadare eşua, avea să moară mulţumit. Mick îi făcu un semn din cap, în timp ce îl duceau spre carul deja pregătit cu sicriul lui şi un preot.

— Rămâi cu bine!

— Ce romantic! se auzi o voce cumplită.

Vicarul şi vreo şase oameni de-ai lui ieşiseră din închisoare în urma lui Silence şi a lui Harry şi Bert. Harry vru să se întoarcă să vadă, dar fu lovit şi aruncat la pământ, înainte să reuşească. Bert se retrăgea, în timp ce două pistoale îi ţinteau inima. Într-o clipită, Charlie o luă pe Silence, ţinând-o de gât de parcă ar fi fost un câine. Silence se zbătu să scape, iar privirea ei disperată o întâlni pe a lui Mick.

— Asta e doamna ta, Mickey? întrebă Vicarul, faţa sa mutilată făcând o grimasă grotescă.

Nu. „Nu.”

Harry era la pământ, cu capul sângerând, luptându-se să se ridice, deci cel puţin mai era conştient. Bert fusese dat la o parte de oamenii Vicarului şi nu putea ajunge lângă Silence cu pistoalele

lor îndreptate spre el.

— Ea nu înseamnă nimic pentru tine, spuse Mick, încercând să-şi calmeze vocea. „Nu acum.” Nu acum când era complet neajutorat şi nu putea face nimic. Las-o în pace, Charlie.

— O, s-ar putea să o las, răspunse Vicarul. După ce o să o învăţ cum să-mi fie de folos aşa cum se cuvine. La urma urmei, mama ta a murit, Mick. Am nevoie de o înlocuitoare. Şi am aşteptat cu mare răbdare încă de la arestul tău, aşa încât să poţi gusta pe deplin momentul ăsta.

Simţi un gol în stomac. Mick întâlni ochii lui Silence. Fuseseră măriţi şi înfricoşaţi, dar acum erau calmi:

— Te iubesc, Michael.

El îşi strânse pleoapele cu putere, apoi deschise ochii, fixându-l pe Vicar:

— Fac orice. Spune-mi ce doreşti.

Silence îşi folosi toată forţa, ca să scape din strânsoarea Vicarului. El se poticni la încercarea ei, dar apoi îşi reveni imediat, strângând-o de spate în încleştarea sa teribilă.

Charlie schiţă un zâmbet: o strâmbă şi îngrozitoare imitaţie de zâmbet.

— Păi deja am tot ce-mi doresc, băiete. Moartea ta şi femeia ta. Şi aş putea să îmi iau şi nepoata, la fel de bine, dar ea ar fi doar desertul. Asta, spuse scuturând-o pe Silence de gât, asta e carnea de pe masa mea.

Mick scoase un urlet, năpustindu-se către el, dar fu imediat secerat de soldaţii care îl înconjurau, căzând în genunchi.

— Veţi îngădui răpirea unei doamne? îi întrebă Mick pe soldaţi.

Însă ei stăteau acolo de parcă ar fi *fost* orbi şi

surzi în faţa nenorocirii care se întâmpla în faţa ochilor lor.

Charlie râse:

— Vor fi plătiţi cum se cuvine. Aceştia de-aici nu sunt chiar ca dragonii lui Trevillion – le place să simtă aurul în mâini, şi nu contează cine îl oferă. Acum, aminteşte-ţi asta în timp ce ţi se pregăteşte ştreangul, fiule: Am să mă culc cu femeia ta chiar în timp ce o să-ţi dai ultima suflare.

Şi cu asta Vicarul se îndreptă spre oamenii lui şi plecă pur şi simplu. Încă zbătându-se în strânsoare, Silence îi aruncă lui Mick o ultimă privire îngrozită, apoi Vicarul o trase după el.

Soldaţii îl îmbrânciră pe Mick în car. Preotul se făcea că se uită în altă parte. Toţi fuseseră mituiţi de Charlie, nu putea fi nimeni de niciun ajutor. Oamenii lui îi plănuiseră scăparea la Tyburn, dar dacă o făceau, nimeni nu ar fi putut să o salveze pe Silence.

Viaţa lui însemna moartea ei.

Moartea lui însemna că ea o să rămână în viaţă.

— Duceţi-vă, strigă la Bert şi la Harry. Fugiţi şi spuneţi-i lui Winter Makepeace ce se întâmplă. Spuneţi-i să ia oamenii mei şi s-o salveze. Şi spuneţi echipajului meu să ignore oricare alt ordin. Aţi înţeles? Nimic să nu-i oprească să o salveze pe Silence!

Carul pornise, şi Mick îşi întinse gâtul să vadă cum Bert îl ajuta pe Harry să se ridice, apoi amândoi o luară la goană, însă Harry rămăsese mult mai în urmă. Bert era cu Mick de mai bine de cinci ani, şi în tot acest timp îl servise bine. Dar şi Bran îl servise bine – până în ziua în care băiatul îl trădase. Mick mergea către moarte. Nu mai putea să îi răsplătească în niciun fel loialitatea lui Bert. Dacă Bert ar fi decis pur şi simplu să fugă? Mick şi-ar fi dat seama că l-a trădat doar zărindu-şi oamenii la spânzurătoarea Tyburn, aşa cum

le fusese planul iniţial. Şi Silence ar fi plătit preţul.

„Doamne, lasă-mă să atârn în streang!”

Mersul cu carul era ca o călătorie prin infern. Clătinându-se, carul intră pe Oxford Street, unde deja lumea îi aştepta. Oamenii aflaţi pe margine îl strigau, unii cu simpatie, alţii în derâdere.

Erau mulţi, pe trei sau pe patru rânduri, cât le permitea drumul. Mick stătea nemişcat, ţinându-şi capul în sus şi picioarele depărtate, ca să nu-şi piardă echilibrul, în timp ce carul îşi începu drumul prin Londra, către Tyburn. O fată aruncă o cunună de flori la picioarele lui, şi Mick o privi, absent. Era celebru în Londra, şi unii dintre oamenii săraci îl considerau un fel de erou.

Un erou, care nu făcuse nimic altceva decât să prade, toată viaţa lui.

Alţii aruncau în el cu fructe stricate, sau chiar mai rău. Nici nu-i lua în seamă. Unde era oare Silence acum? Dumnezeule! Oare Vicarul o viola, făcând să se stingă lumina aceea dulce şi plină de speranţă din ochii ei? Îi venea să ucidă la gândul ăsta. Să dezlănţuie prăpădul. Dar era legat în car, ca un animal sălbatic.

Se opriră la una dintre tavernele din mahalaua Londrei, ca să îşi poată cumpăra o ultimă băutură. Şi Mick îşi luă, iar în timp ce o bău se rugă să nu fie salvat. Se rugă să o poată răscumpăra pe Silence cu preţul vieţii lui. Ştia ce le făcea Vicarul femeilor aflate în puterea lui. O văzuse pe mama sa suferind din pricina lui.

„Ţine-o pe Silence în viaţă. Să fie fericită.”

Într-un sfârşit, spânzurătoarea Tyburn se arătă privirii sale, vârful său de neconfundat, prevestitor de rău, profilându-se pe cerul cenuşiu.

Pe o latură fuseseră ridicate platforme de lemn cu banchete ca pentru spectacol, dar cea mai mare

parte a mulţimii se bulucea în picioare. Mick văzu o femeie cu o tavă cu plăcintă pe cap, croindu-şi ferm drum prin mulţime. Îl acoperea pe un hoţ de buzunare, care profita de pe urma clienţilor ei, când plăteau pentru plăcintă. O gaşcă de băieţi şi câţiva câini alergau pe lângă car, strigând. Mai încolo, un jongler distra un mic cerc de oameni, mânuind prin aer o pălărie, o portocală, un cuţit şi un buchet de flori. Era chiar priceput, dar un grup de ucenici beţi îl insultau.

Mick zâmbi cu amărăciune, dându-şi seama că planul lui de evadare ar fi funcţionat cu siguranţă. Carul trebuia mereu să se oprească, pentru că mulţimea se îmbulzea de jur împrejur, luptând să-l poată vedea. Mâinile lor avide se întindeau, atingându-i haina, pantalonii. O bucată de material din hainele lui ar fi fost un suvenir excelent, care ar fi putut fi mai târziu vândut colecţionarilor înfocaţi. Erau şi soldaţi, călare, dar mulţimea agitată îi ţinea departe de car.

Carul înaintă drept spre spânzurătoare, iar Mick răsuflă uşurat, pentru că nu-şi zărise oamenii prin mulţime. Probabil primiseră mesajul de la Bert. Poate chiar atunci o salvau pe Silence, împreună cu Makepeace. Se rugase să fie aşa.

Mick coborî din car şi fu condus spre scările spânzurătorii, în timp ce preotul îngâna rugăciuni. Mulţimea era gălăgioasă, o vânzoleală de idioţi care zbierau. Mick dădu din cap către călău, un individ înalt şi adus de spate, şi îi dădu o guinee. Îi puseră gluga peste cap şi-i apropiară picioarele. Simţi laţul greu aşezat pe umeri şi apoi strâns. Respira calm, fierbinte, sub glugă. Traseră de o manetă, iar el căzu în neant. Gura i se deschise larg, căutând aerul. Se răsuci, zbătându-se involuntar şi văzu stele aprinzându-se în întunericul din spatele glugii. Murea, iar corpul lui lupta dureros cu inevitabilul. Urechile îi vâjâiau, cu sunete de

neînţeles, şi văzu dintr-odată figura lui Silence, frumoasă şi aievea.

Şi apoi atinse pământul. Zăcea acolo, împietrit, respirând adânc şi recunoscător, în timp ce îşi simţea gâtul eliberat din funie. Nu ştiu dacă era mort sau viu, până când gluga nu îi fu trasă de pe cap, şi atunci văzu Fantoma din St. Gilles.

— Ce dracu' cauţi aici? rosti Mick, înecându-se.

— Ea are nevoie de tine în viaţă, piratule, îi răspunse Fantoma cu o voce cunoscută, îngenunchind să taie frânghia din jurul picioarelor lui Mick. Să nu faci greşeala să crezi că am făcut asta pentru tine. Ţi-am trimis oamenii înainte: acum du-te şi salveaz-o pe Silence.

— Ticălos arogant ce eşti! murmură Mick, dar mulţimea începuse să se îngrămădească, iar Fantoma trebui să lupte cu doi ucenici, care făceau pe eroii.

— Du-te! îi strigă Fantoma.

Mick făcu întocmai, pierzându-se în mulţime. Avea mâinile încă legate şi mânui cuţitaşul pe care-l ascunsese în mânecă, în timp ce mulţimea agitată dădea peste el. Fusese lovit de două ori în picioare înainte să reuşească să-şi dezlege mâinile. Apoi aruncă frânghia şi privi în sus. Un vânzător de nuci, încremenit, se holba la el, iar Mick se înălţă şi îl trase pe om la pământ, împrăştiind nuci peste tot.

Îşi scoase haina din catifea şi-i smulse omului din spate haina simplă maro, trăgând-o pe el dintr-o mişcare. Îi luă tricornul uzat, se frecă cu noroi pe faţă şi pe cămaşa albă şi se opri. Spectatorii priveau toţi în direcţia Fantomei, care se lupta cu patru soldaţi în acelaşi timp. O femeie îl observă pe Mick şi dădu să ţipe.

— Hei, strigă el, piratul scapă pe-acolo! spuse şi arătă în direcţia opusă locului în care se afla Fantoma.

Se iscă un val de rumoare, iar vestea se răspândi prin mulţime. Mick văzu Fantoma căzând, iar apoi ridicându-se. Unii oameni din mulţime voiau încă să se răzbune, nervoşi că le fusese întreruptă distracţia, dar Fantoma se dovedise a fi un luptător abil şi cu alte ocazii. În timp ce Mick privea, Fantoma făcu un salt şi se pierdu în mulţime.

Mick îşi ridică gulerul hainei peste faţă şi se îndreptă spre un soldat călare. Calul era deja agitat, de la atâta hărmălaie, aşa că tot ce trebui să facă fu să-l împingă pe soldat, care căzu din şa. Mick se aruncă pe armăsar în locul lui, iar calul cabră. Oamenii începură să ţipe şi se luptară să se ferească de copitele calului. Mick îmboldi calul şi dispărură într-o clipită.

Charlie Grady trăia în Whitechapel. Mick galopă cât putu de repede în acea direcţie. Trecu de soldaţii care se îndreptau spre Tyburn, unde se iscase iureşul, şi aceştia nici măcar nu îl observară. Mick nu vedea în faţa ochilor decât chipul lui Silence. Un clopot începu să bată. Trecuseră mai bine de trei ore de când Vicarul o luase. Dumnezeule, oare mai era în viaţă?

*

Silence stătea nemişcată, ca şi când ar fi fost atacată de un şarpe. Doar că omul din faţa ei era mult mai periculos decât orice şarpe.

Trebuia să supravieţuiască.

Chiar dacă Michael nu mai trăia, chiar dacă acest şarpe de om o atacase, trebuia să găsească o cale să înveţe să trăiască. Mary Darling depindea de ea şi părea că Grady era obsedat de Mary. Sau mai degrabă era obsedat de oricine avea vreo legătură cu Michael.

Se aflau într-un dormitor dezordonat, care încă mai purta izul vag de suferinţă din încăperea în care

zăcuse un bolnav. Probabil că era camera mamei lui Michael, căci în afară de acel iz, văzu şi nişte accesorii femeieşti pe măsuţa de toaletă. Trebuia să fi fost camera în care murise.

Silence se înfioră şi apoi îngheţă când Charlie Grady îşi apropie faţa hidoasă de ea. Stătea pe un scaun în faţa ei, agitând încontinuu în mâna stângă două zaruri soioase. Partea stângă a capului lui era aproape chelă, cu doar câteva şuviţe lungi de păr cărunt, crescute ici-colo. Nu mai avea urechea stângă, şi nici mare parte din nas. Pielea care rămăsese era arsă, maro-închis, şi arăta dezgustător. Dacă l-ar fi văzut pe stradă, şi-ar fi ferit privirea cu milă. Aici însă, era îngheţată de frică.

Scaunele pe care stăteau erau aşezate în faţa unui cămin mic, în care nu ardea focul. Erau acolo, stând aşa, de aproape trei ore, după câte putea să-şi dea ea seama, fiindcă în cameră nu era niciun ceas. Şi în tot acest timp, Grady vorbise cu o voce joasă, monotonă. Oricine ar fi intrat ar fi crezut că îi vorbeşte ei, dar de fapt ea ar fi putut la fel de bine să fie un scaun. Charlie Grady nu vorbea de fapt cu ea, ci cu fiul să absent.

— Ai crezut că poţi s-o întorci împotriva mea, nu-i aşa? spuse el cu jumătatea de gură care se putea mişca. Dar ţi-am arătat eu că nu-i aşa. Mi-a fost loială întotdeauna, Grace a mea. Loială, deşi ai încercat să mi-o iei. Ha! Nu ţi-a mers, nu-i aşa, băiete? Acum o am pe femeia ta şi în curând o s-o am şi pe fetiţă. Cine va mai râde atunci, Mickey O’Connor? Nu vei mai râde după ce o să-ţi violez nevasta şi o s-o trimit pe străzi.

Era ciudat să stea acolo şi să asculte vorbele pline de ură, strânsă într-o viaţă de om. Poate că i-ar fi fost milă de el, dar nu putea când îl auzea amintind atât de des în monologul lui de ce avea să-i facă.

Lângă acea încăpere, mai era o altă cameră, în care se aflau vreo şase oameni de-ai lui Charlie Grady. O informase, cu o indiferenţă care îi dăduse fiori pe şira spinării, că dacă ar fi încercat să fugă, le-ar fi dat-o lor. Un clopot începu să bată, iar Grady îşi înălţă capul şi ascultă.

— Bun. De-acum deja spânzură în ştreang. Să vedem cât eşti de norocoasă?

Silence simţi un junghi de groază. Oare acum, în sfârşit, vorbise cu ea? Privi cu o curiozitate morbidă, în timp ce el aruncă zarurile soioase spre cămin. Se rostogoliseră şi se opriseră, arătând un trei şi un patru.

— Ţţţţţ, spuse el, clătinând din cap. Nu eşti prea norocoasă.

Şi se ridică, începând să-şi descheie pantalonii.

Capitolul 20

Clever John o privea pe Tamara gustând plăcinta, luând câte puţin cu degetul.

— M-am gândit la toate greşelile posibile pe care le-aş fi putut face punându-mi dorinţele, şi tot am făcut-o pe cea mai mare dintre ele: am cerut ce nu trebuia.

Tamara mancă gânditoare o cireaşă şi încuviinţă:

— Da, dar e peste puterile mele să te ajut, ţi-ai pus toate trei dorinţele.

Clever John închise ochii, obosit.

— Atunci, aş putea să-ţi cer o pană, frumoasă Tamara? Una violet? Voi merge pe lumea cealaltă cu un curcubeu de pene în mână...

din *Clever John*

Mick ocoli şi o luă pe strada care ducea la casa lui Charlie Grady şi în iad. Piraţii lui atacau casa. Se

auzeau ţipete şi gemete, oameni mureau pe jos, alţii luptau corp la corp cu acoliţii Vicarului, care năvăleau din casă.

Mick descălecă, din fuga calului.

— Aruncă-mi un cuţit! zbieră el răguşit către unul dintre oamenii lui, şi prinse pumnalul care zbură prin aer.

Îl arestaseră, îi răpiseră femeia, ajunseseră până şi să-l *spânzure.* Mick O'Connor era neîndurător cu oricine ar fi stat între el şi Silence. Se aruncă asupra unuia dintre oamenii lui Grady, îl prinse de umăr şi-i implântă pumnalul adânc în vintre. Ochii omului se deschiseseră larg, iar Mick smulse pumnalul însângerat, şi-i împinse trupul deoparte. Următorul se avântă asupra lui cu o bâtă, dar Michael eschivă şi îl lovi puternic în genunchi. Omul răcni, cu genunchiul rupt şi căzu. Al treilea doar îl privi pe Mick şi o şterse din calea lui.

— În casă! strigă Mick.

Luă cu asalt uşa, croindu-şi drum şi dând peste oamenii din hol. Cineva făcuse prostia să tragă un foc de armă. Fumul se răspândi şi Mick simţi o arsură pe faţă. Înşfăcă pistolul de la cel care trăsese şi îl folosi să-l izbească cu el peste cap.

— Verificaţi fiecare colţişor! ordonă Mick.

Urcă scările, câte trei odată, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Dacă nu era aici, iar asta fusese o diversiune, nu ştia ce avea să facă. Mick nu ştia unde altundeva ar fi putut s-o ducă Vicarul.

La capătul scărilor era o cameră cu o masă rotundă şi câteva scaune. Un singur paznic rămăsese, şi se aruncă asupra lui Mick de sus. El se lăsă într-o parte, împingându-l, iar paznicul se rostogoli pe scări.

Mick continuă să urce şi văzu două uşi. O încercă cu putere pe prima şi dădu într-un dormitor gol. A doua

uşă era încuiată şi o sparse cu piciorul, trântind-o de perete. Înăuntru era Silence. Mick încremeni.

Stătea plângând pe jos, în faţa căminului, cu părul în dezordine, cu corsetul sfâşiat până la brâu şi sânii dezgoliţi. Avea un semn roşu pe pielea fragedă a unui sân. Doamne, Dumnezeule! Ajunsese prea târziu.

*

Când Michael intră, Silence crezu că înnebunise. Evenimentele groaznice din ultimele ore cu siguranţă îi zdruncinaseră nervii, amăgind-o cu viziuni ale soţului ei. Apoi, el începu să vorbească:

— Îmi pare rău! îngăimă.

Într-o clipă, ea se ridică de pe covorul mizerabil, aruncându-se în braţele lui, fără să-i pese de starea jalnică în care erau amândoi, îl îmbrăţişă şi rămase aşa.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, atingând-o uşor cu buzele pe obraz. Te rog să mă ierţi, Silence. Îmi pare atât de rău.

Ea murmură ceva şi încercă să-i găsească buzele, dar el se trase înapoi, iar Silence văzu uimită că avea lacrimi în ochi.

— Stai liniştită, o să-l omor pentru tine! Doar nu renunţa la noi. O să am grijă de tine cât o să te vindeci. Şi o să te vindeci, îţi promit.

— Ce spui acolo?

— Vicarul, scrâşni el din dinţi, şuierând. Vicarul ţi-a făcut rău.

— Ba nu.

— Cum?

Îl luă de mână şi îl duse lângă pat, arătându-i, fără să se uite ea însăşi. Privise atunci şi fusese de-ajuns. Înghiţi în sec şi îi şopti:

— A încercat să… să… ştii tu. Şi am aşteptat până a crezut că eram complet speriată, apoi am scos pumnalul pe care mi l-ai dat din jartieră şi l-am ucis, spuse ea şi arătă din nou înspre trupul Vicarului, care zăcea pe podea, lângă pat. Mă tem că n-am ţintit către ochi sau abdomen, aşa cum m-ai învăţat. L-am înjunghiat în spate.

— Tu, privi Michael năucit, când la ea, când la cadavru. L-ai înjunghiat…

— Pe el, da, spuse ea luându-l în braţe din nou, căci la urma urmei Charlie Grady fusese totuşi tatăl lui şi poate că Michael suferea, poate…

— L-ai ucis pe Vicarul din Whitechapel! exclamă Michael uimit, începând să râdă.

— Păi… da, replică ea, încurcată.

— Cel mai periculos, cel mai nebun ticălos din întreaga Londră, şi tu, tu, Silence, l-ai ucis cu o singură lovitură, zise Michael, râzând cu lacrimi de-acum.

— Ăăă… da?

O sărută apăsat şi, pentru o clipă, tot ce făcu ea fu să se bucure de senzaţia buzelor lui încă zâmbind, peste ale ei.

Apoi o îndepărtă de cadavru.

— Dumnezeule! Cât de mult te admir! Eşti atât de calmă şi de dulce, şi o creatură atât de feroce în acelaşi timp. Dar de ce plângeai?

— Dragul meu Michael, îi puse ea mâna pe obraz. Plângeam pentru *tine.* Credeam că ai murit. Cum ai scăpat de ştreang?

— Fantoma din St. Gilles, o privi el gânditor. A venit şi a tăiat funia, în timp ce mă legănam în ştreang.

— O, Dumnezeule! exclamă ea închizând ochii, nevenindu-i să creadă cât de aproape fusese de moarte.

— Dar tu, iubire? Ce s-a întâmplat în tot acest timp?

— M-a adus aici şi a început să vorbească şi să vorbească, ore întregi. Şi apoi, înghiţi ea în sec, a venit spre mine. Dar n-a ajuns prea departe, n-am fost violată, îi spuse ea şi un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Mă crezi, nu-i aşa?

— Iubito, nu cred în Dumnezeu, dar cred în tine.

— Michael, asta-i o blasfemie! îl dojeni ea, deşi nu-şi putea reţine zâmbetul.

— Ba nu, spuse el foarte serios, asta e dragoste. Te ascult, te cred şi te iubesc, draga mea!

îl privi mută, fiindu-i prea frică să-l întrebe. Dar el încuviinţă şi o luă în braţe.

— Te iubesc, Silence O'Connor, cu toată inima mea neagră!

— Nu cred că inima ta este atât de neagră, zâmbi ea, cu lacrimi în ochi. Şi eu te iubesc.

Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută, pur şi simplu bucuroasă să-i simtă căldura, să-i simtă respiraţia.

Şi atunci fu străfulgerată de un gând. Se trase un pic înapoi şi îl privi stăruitor.

— Dar soldaţii te vor căuta.

— Da, spuse el, scoţându-şi haina uzată pe care o purta şi învelind-o cu ea, acoperindu-i corsajul desfăcut.

Apoi o luă de mână şi o trase spre uşă, unde îl găsiră pe Bert.

— Oamenii Vicarului au fost ucişi, spuse acesta gâfâind, dar unul dintre ai noştri mi-a spus că soldaţii se îndreaptă încoace.

— Cadavrul Vicarului e în dormitor. Să-l ia cineva de-acolo, şi dacă nu te superi, o să împrumut asta, spuse Mick şi luă peruca cenuşie a lui Bert,

descoperindu-i chelia.

— Dar ai fost condamnat la moarte! strigă Silence. Nu trebuie să fugim din ţară?

— Ba da, s-ar putea, spuse el cu un zâmbet şiret, aşezându-şi peruca lui Bert pe cap. Dar domnul Rivers nu trebuie să fugă.

— Nu înţeleg, spuse ea, în timp ce coborau scările.

— Mickey O'Connor Cuceritorul o să moară în mod tragic. Mi-e teamă că trebuie să merg la palat, altfel nu vom fi crezuţi. O să-i pun pe Harry şi pe Bert să ducă acolo trupul Vicarului şi să-i dea foc, să dea foc întregului palat.

— Iar ei voi găsi un cadavru ars după aceea şi vor crede că-i al tău? se cutremură Silence, înfiorându-se în timp ce-şi imagina scena macabră. Dar noi unde o să mergem?

— Voi fi un respectabil constructor de nave acum, domnul Michael Rivers, îi spuse el luând-o de mâini, iar tu, iubita mea, vei fi doamna Rivers. O să trimitem după Mary Darling şi vom trăi în Greenwich, în Windward House.

Îşi schimbase accentul, în timp ce-i spunea veştile, transformându-se complet, din nou, în tipicul englez – domnul Rivers.

Silence îl privi şi şopti:

— Deci vei renunţa la piraterie aşa, pur şi simplu?

— Cineva pe care-l iubesc şi-l respect mi-a spus odată că aş putea să fiu mult mai mult decât un pirat.

— O, Michael! rosti ea – îi dădea tot ce ceruse de la el. Îi dădea o familie.

Ieşiră în stradă, iar Silence văzu cu uşurare că Harry se afla printre oamenii lui Michael. Avea capul bandajat, dar altfel părea în regulă. Silence se grăbi să-şi aranjeze părul cât putu ea de bine, prinzându-l cu

agrafele rămase, în timp ce Michael se îmbrăcă cu haina unuia dintre oamenii lui.

Bert aduse un cal.

Michael încălecă primul, iar Bert îl ajută să o aşeze şi pe ea în faţa lui. Apoi se dădu la o parte şi îi salută. Michael îi răspunse dând din cap şi dădu pinteni calului să pornească la galop.

Silence privea în jur, neliniştită. Putea auzi strigăte şi tropăit de copite în spate. Se gândi la părul ei, pe care îl aranjase cât de cât, dar numai Dumnezeu ştia cum arăta.

— Linişteşte-te, îi şopti Michael. Nu uita, suntem domnul şi doamna Rivers, întorcându-ne acasă după o excursie la Londra. Sunt doar un constructor de corăbii.

— N-o să-ţi lipsească palatul? murmură ea neliniştită. Pereţii de aur şi marmura de pe jos?

— N-o să-mi lipsească deloc, nici aurul, nici mătăsurile, nici cărţile, nici statuile. Pot trăi fără toate astea. Singurul lucru fără de care nu pot trăi este doar Silence Rivers. Te iubesc, soţia mea!

— Şi eu te iubesc, soţul meu! Abia aştept să fiu doar doamna Rivers. Apoi se aplecă şi îi şopti în ureche: Dar poate o să mai fii totuşi Mickey O’Connor Cuceritorul, faimosul pirat, în dormitor.

El îi făcu cu ochiul şi se aplecă s-o sărute.

— Ah, poţi să pariezi pe asta, iubirea mea, cu siguranţă.

Epilog

Se auzi lipăitul unor picioare desculţe, iar când Clever John deschise ochii din nou, Tamara

îngenunchease lângă el.

— De ce vrei o pană violet de la mine? îl întrebă ea încet. La ce-i trebuie unui om care are tot ce şi-a dorit vreodată o simplă pană?

El întinse o mână, tremurând neputincios, şi îi mângâie obrazul delicat.

— Penele-curcubeu îmi amintesc de tine şi de tot ce ar fi trebuit să-ţi cer.

— Ce-ar fi trebuit să-mi ceri?

— Pe tine, spuse el. Ar fi trebuit să te cer pe tine şi numai pe tine, frumoasă Tamara, căci te-am iubit toţi aceşti ani şi fără tine bogăţiile nemaivăzute nu sunt decât deşertăciune pentru mine!

— Adevărat? şopti ea.

— O, da, adevărat! răspunse trist Clever John. Nu sunt decât un bătrân nebun care a pierdut tot ce ar fi putut avea în viaţă – dar când ultimul lui cuvânt se stinse, se simţi o pală puternică de vânt.

Totul – regatul, armata invincibilă şi cufărul cu comori – dispărură, iar Clever John se trezi încă o dată în grădina unchiului său. Avea braţele lungi şi puternice, părul din nou negru, iar Tamara stătea în faţa lui, cu părul ei curcubeu strălucind în lumina zorilor. Clever John îşi lăsă capul pe spate, râzând.

— Cum se poate? întrebă şi o cuprinse pe Tamara de mijloc, învârtindu-se cu ea. Chiar e adevărat?

Tamara îi zâmbi.

— Dorinţele tale s-au terminat, dar ale mele cu siguranţă, nu.

Se duseră împreună să îl trezească pe rege şi să-i spună că hoţul de cireşe fusese descoperit şi că Clever John era noul moştenitor al regatului. Şi credeţi că a fost Clever John nefericit, că regatul de la malul mării era mai mic şi nici pe departe la fel de bogat ca acela magic, pe care şi-l dorise întâia oară? O, nu! A fost cel

mai fericit om de pe pământ, căci şi-a condus micul regat de la malul mării, cu Tamara alături de el, iar asta, dragă cititorule, era tot ce conta pe lume.

din *Clever John*

Arlechinul se sprijinea de peretele din cărămidă, respirând cu greu. Credea că era aproape de St. Gilles, dar nu putea fi sigur, îl alergaseră pe străzi ca pe un taur înainte de măcel.

Sângele-i curgea dintr-o rană de la coapsă, îmbibându-i pantalonii şi tunica. Simţea cum trupul i se răcea şi începu să tremure, în aerul primăverii târzii. Îşi ridică privirea, încercând să îşi dea seama cât era ora, dar nu reuşi, pentru că soarele se ascundea posac în spatele norilor cenuşii.

Îi luase aproape o oră să scape de mulţimea turbată. Li se promisese o spânzurătoare, se îmbrăcaseră în hainele lor de duminică şi veniseră veseli la Tyburn pentru un spectacol, şi chiar în ultimul moment fuseseră lipsiţi de distracţia promisă.

Atunci, în mod firesc, furia lor se îndreptase către el, cauza dezamăgirii lor. Arlechinul se îndreptă de spate, încercând să păşească.

Drumul se învârti cu el şi simţi că se scufundă. I se făcu rău şi vărsă în canal. Probabil că fusese lovit la cap. Era ciudat cât de neclar i se părea totul!

Undeva în mintea lui, începu să sune un clopoţel de alarmă, încercă să meargă mai departe, dar nu reuşi decât ţinându-se de zid. Câţiva paşi, şi nici zidul nu îl mai putea ajuta. Întunericul îi împăienjeni privirea şi căzu în genunchi. Auzi în apropiere zgomot de copite şi, foarte încet, îşi întoarse capul. O trăsură se îndrepta spre el.

Sabia îi căzu din mână, cu zgomot, pe caldarâm. Apoi îşi simţi obrazul lovindu-se de pietrele murdare şi

reci. Ochii i se închideau, în timp ce văzu trăsura apropiindu-se. Ultimul lui gând înainte de bezna totală fu cât de surprinşi vor fi cu toţii când vor afla cine era.

Apoi, Winter Makepeace, Fantoma din St. Gilles, intră în împărăţia întunericului.

Sfârşit